

Khánh Hà

Mưa Trên Bước Anh Về

Chương 1

– Con bé đó ca tuyệt quá phải không?

Quang Thái búng tay. Anh ta chắm giọng hát của Dương Tuyết, giọng kim pha thổ mạnh mẽ, lúc lên cao cao vút làm cho người ta có cảm giác bay cao, và lúc xuống thì thật thấp. Đôi mắt của cô bé cũng quá tuyệt vời, to, đen tròn như mắt bồ câu.

Chánh nhìn theo hướng mắt của Quang Thái, chưa bao giờ anh ta thấy vẻ si mê này. Anh cũng hiểu chắc chắn rằng: cô bé kia sẽ “chạy trời không khỏi nắng”.

Tiếng vỗ tay rào rào. Quang Thái đi lại chỗ cô bé bán hoa, anh ta lấy bó hoa hồng đỏ và to nhất đi lên sân khấu đặt vào tay Dương Tuyết. Nhiều người bắt chước Quang Thái lên tặng hoa. Sân khấu bỗng ồn ào huyên náo. Dương Tuyết cúi sâu đầu nói lời cảm ơn, rồi lui vào trong.

Cô còn đang lau mồ hôi thì Quang Thái đến. Anh ta nghiêng mình kiểu cách:

– Chào em! Anh là Quang Thái, ông bầu ở đây.

Dương Tuyết mở to mắt, cô vui mừng:

– Chào anh!

– Em muốn ký hợp đồng và cộng tác với công ty lăng xê của anh không, Dương Tuyết? Anh sẵn sàng ký với em. Tiền tạm ứng trước cho em là hai chục triệu.

Dương Tuyết nhìn Quang Thái, không ngờ một người nổi tiếng như anh lại chịu ký hợp đồng với cô, một cô ca sĩ mới vừa rời trường đi hát. Giống như được ông tiên ban cho điều ước vậy, cô cảm thấy mình choáng ngợp trong hạnh phúc lớn lao, đó cũng là ước mơ chung của bất kỳ cô ca sĩ nào vào nghề, cho nên cô sững sờ ra.

Quá biết tâm lý của cô nên Quang Thái đưa tay ra:

– Nào! Ra ngoài này ngồi, anh với em bàn cụ thể hơn!

Quang Thái quay lưng đi ngay, để cho Dương Tuyết bàng hoàng như trong mơ.

Nhạc sĩ Quang Thái đó ư? Anh đẹp trai thật. Dương Tuyết bước theo Quang Thái, cô không thấy nhiều ánh mắt đang nhìn mình.

Quang Thái kéo ghế cho Dương Tuyết ngồi, anh gọi cho cô ly nước trái cây, thân mật:

– Quê em ở đâu, Dương Tuyết?

– Dạ, ở Phú Quốc.

– À! – Quang Thái đùa – Một con chim hải âu của vùng biển. Em xinh thật!

Nếu em mà được công ty anh lăng xê, em sẽ nổi tiếng ngay thôi. Anh nhìn em không lầm đâu. Em sẽ nổi tiếng trong thời gian ngắn, nếu có

bài hát hợp chất giọng của em và anh tận tình lắng xê cho em.

Dương Tuyết cảm động:

- Em sẽ ký hợp đồng với anh.
- Em còn hát ở đâu nữa không? Nếu không, ta lên tầng trên, anh cho em xem bản hợp đồng và ứng tiền cho em luôn.
- Dạ, em rảnh rồi ạ.

Dương Tuyết đi theo Quang Thái lên lầu, đó là phòng làm việc của Quang Thái, tráng lệ và sang trọng.

Quang Thái chỉ sang phòng bên cạnh:

- Bên kia là phòng thu. Em làm việc cho anh đi, anh sẽ làm cho em một album riêng.

Dương Tuyết ngây ngất với điều hạnh phúc lớn lao. Cô sẽ có tiền gửi cho mẹ và mua một chiếc xe, hay may những chiếc áo đẹp. Cô đã từng ao ước, có một người nâng đỡ mình và quả thật là may mắn.

Quang Thái lấy hợp đồng ra đưa cho Dương Tuyết đọc.

- Em đọc đi. Nếu bằng lòng thì ký tên và điền vào những chỗ trống, anh sẽ ứng tiền hai chục triệu cho em.

Hợp đồng ghi rõ:

kết thúc hợp đồng là một năm, số tiền ba chục triệu còn lại, Dương Tuyết sẽ nhận vào tháng thứ mười hai. Ngoài ra các điều khoản cũng không khắt khe gì.

- Sao em?

Quang Thái cười:

- Em sẽ là ca sĩ độc quyền của anh đó.

Quang Thái nói câu đó bằng hai nghĩa “đen và bóng”, tuy nhiên đang

vui mừng cho nên cô không kịp nhận ra. Cô ký tên vào tờ hợp đồng. Quang Thái mở tủ lấy xấp tiền đặt trước mặt Dương Tuyết.

– Em đếm lại đi!

– Dạ thôi, anh đã giúp em, dĩ nhiên anh phải đưa đủ cho em.

– Ấy! Em đếm lại đi. Anh là vậy đó. Làm ăn cho ra làm ăn, đâu đó sòng phẳng.

Dương Tuyết đếm lại, đầu óc cô bay bổng vì số tiền mình có được quá lớn. Cô đếm mà không biết đủ hay thiếu, rồi cất vào ví. Quang Thái đi lại mở tủ lấy ra chai rượu và hai cái ly. Anh ta rót rượu vào hai cái ly.

– Em uống đi, một lát anh đưa em về cho biết nhà em. Sáng ngày mai chín giờ, em đến đây, anh sẽ dọn nhạc cho em đó.

– Dạ.

Dương Tuyết rút rìu cầm ly rượu lên uống. Mùi rượu thơm ngọt ngào và dễ uống, cô uống cạn ly rượu rồi đứng lên.

Thân mật, Quang Thái khoát tay qua vai cô, anh dìu cô xuống lầu.

– Dương Tuyết!

Quỳnh Chi kêu lên khi nhìn thấy Dương Tuyết đi với Quang Thái. Anh ta cũng nhìn lại cô, cái nhìn như đe dọa và ngấm bảo cô im miệng.

Quỳnh Chi cúi đầu giả lả.

– Cậu đi với Quang Thái, vậy mà nãy giờ mình đi tìm. Cậu về chưa?

– Về. Anh Thái nói đưa mình về.

– Ừ, cũng được. Vậy một lát mình về sau.

Quang Thái cười vỗ mạnh vai Quỳnh Chi:

– Em ở chung với Dương Tuyết à? Vậy thì hãy bảo ban cô ấy nhé?

Hiếu cái vở vai của Quang Thái, nên Quỳnh Chi gật đầu “dạ” khẽ một tiếng.

Con đường Dương Tuyết sắp đi là con đường cô đã đi qua và đang đi, đầy tủi nhục cay đắng.

Quỳnh Chi ngập ngừng:

– Cậu đã ký hợp đồng rồi à?

– Ừ.

Dương Tuyết mỉm cười:

– Anh Quang Thái sộp thật, vừa ký hợp đồng xong là anh chi cho mình hai chục triệu ngay.

– Chúc mừng cậu! Nhưng mà cậu đọc kỹ hợp đồng chưa vậy?

– Rồi. Hợp đồng quy định mình phải đi hát cho công ty anh Quang Thái một năm, và không được đi hát bất kỳ nơi nào khác, ngoài chỉ định của công ty.

Dương Tuyết mơ màng:

– Một năm sẽ đi qua mau, mình có ba chục triệu làm vốn. Sau một năm, mình sẽ tự do.

Không dám nói gì thêm, Quỳnh Chi quay lưng. Cô ôm gối vào lòng, mắt nhắm lại cố dỗ giấc ngủ. Gần ba giờ sáng mà mắt cô cứ mở to ra, không buồn ngủ chút nào.

Bên kia, trên tấm nệm cá nhân, Dương Tuyết cũng không sao ngủ được. Cô nhớ đến xấp tiền trong tủ thơm mùi giấy bạc, những xấp tiền ngay ngắn, cho cô mở đến một thiên đường cao xa.

Ngày cô rời đảo, mẹ cô cứ bắn khoăn:

“Sài Gòn nhiều cạm bẫy, con phải cẩn thận. Mẹ đứt ruột cho con đi,

con nên hiểu như vậy”.

Còn Quốc Hào nữa, về Sài Gòn gần hai năm, cô chưa có dịp gặp anh. Có lẽ anh đã tốt nghiệp đại học và về Phú Quốc làm việc rồi cũng nên.

Mãi suy nghĩ, Dương Tuyết đi vào giấc ngủ, giấc ngủ có nhiều hoa thơm cỏ lạ, chứ không là lo âu cho cuộc sống, những ngày chỉ có mì gói là món ăn chính ...

Tiếng rao bán hàng bên ngoài làm Dương Tuyết giật mình thức giấc. Ánh nắng gay gắt chiếu qua khe cửa. Giật mình hốt hoảng, Dương Tuyết bật dậy nhìn đồng hồ. May quá! Mới tám giờ hai mươi lăm. Đi nhẹ nhẹ để không đánh thức Quỳnh Chi, Dương Tuyết vội vàng vào toa- let đánh răng rửa mặt. Cô chọn cái áo mới nhất mặc vào, đánh một chút phấn hồng phớt nhẹ, cô rút mấy tờ một trăm bỏ vào ví, rồi khóa tủ cẩn thận. Rón rén đi ra ngoài, vẫy chiếc tắc xi, Dương Tuyết nói địa chỉ mình đến.

Hôm nay cô xài sang một bữa đi xe tắc xi và một lát thưởng cho mình một tô phở. Buổi trưa, cô sẽ đi gởi tiền cho mẹ và đi mua sắm quần áo.

Đến nhà Quang Thái, anh ta vừa thức dậy. Trông thấy Dương Tuyết đúng hẹn, Quang Thái vui vẻ:

– Anh thích những người có tác phong làm việc mau lẹ như em và cần nhất là chữ tín, em hiểu không? À! Em ăn sáng chưa anh gọi luôn?

– Dạ, em ăn rồi.

– Lịch tập của em là hai, tư, sáu. Những ngày đó em cứ đến đây ăn

sáng với anh.

– Dạ.

Ăn sáng gần xong đã gần mười giờ, Quang Thái mới đi vào tập luyện cho Dương Tuyết. Anh ta đưa lịch trình diễn.

Dương Tuyết suýt kêu lên:

Nhiều quá! Mỗi đêm năm tụ điểm, cũng khá vất vả. Nhưng thôi, Dương Tuyết tự an ủi mình, cô phải làm việc cật lực, nếu muốn có tiền.

Những ngày làm việc đầu tiên cho Quang Thái nhẹ nhàng, anh ta tặng cho Dương Tuyết những chiếc áo đắt tiền, lọ nước hoa và những buổi đi ăn ở nhà hàng sang trọng. Tên tuổi của Dương Tuyết được một ít người biết đến và cả những buổi phỏng vấn trên báo.

– Tối nay, có một show mời biểu diễn trên Bình Dương, em chuẩn bị kỹ, có thể chúng ta ở lại Bình Dương đó Tuyết.

– Dạ.

Quỳnh Chi lo ngại:

– Cậu nên đòi về, đừng nán lại Tuyết ạ.

– Cậu sợ cho mình à?

– Ừ. Tốt nhất cậu chớ nên quá thân mật và tin tưởng anh Thái.

–Ồ! Không sao đâu.

Dương Tuyết muốn nói với Quỳnh Chi, Quỳnh Chi lo cho cô thừa thôi. Đẹp trai và lịch lãm như Quang Thái, bất kỳ cô gái nào không yêu anh cho được.

Chính cô cũng đang để cho trái tim mình rung động trước anh.

Cô ướm cái áo mới vào người:

– Cậu thấy mình mặc áo này có nổi lắm trên sân khấu không?

– Nổi. Điều duy nhất của ca sĩ trên sân khấu là đó đó.

Mới sáu giờ, Dương Tuyết hồi hộp đi ra đi vào. Đây là show diễn lớn đầu tiên của cô được đi xa.

Những cảm giác hạnh phúc cứ trào dâng.

– Đêm nay, em hát tuyệt thật, ở dưới vũ tay quá trời, hoa cũng đầy ngập.

Bọn thằng Chánh phải thuê một xe chở về khách sạn cho em đó.

Dương Tuyết sung sướng:

– Cũng nhờ anh mà em có ngày hôm nay.

– Vậy đền ơn anh đi.

– Tiền anh cũng có, vậy em hát cật lực cho anh nhé.

Quang Thái bật cười:

– Anh không cần điều này, anh ... cần tình yêu của em cho anh.

Dương Tuyết bối rối cúi đầu. Quang Thái nâng cằm cô lên, cho đối diện với anh:

– Anh nói thật đó, anh yêu em từ ngay lần đầu tiên nhìn thấy em.

Em tin anh không?

– Dạ tin.

Quang Thái rót rượu vào ly:

– Người ta nói anh có nhiều mỹ nhân kề một bên, nhưng anh cũng chỉ là một con người bình thường. Dù thượng đế ưu đãi anh, cho anh vẻ đẹp trai lịch lãm, nhưng làm trong nghề giải trí làm sao không có mối quan hệ này nọ. Em tin anh thì tốt. Chúng ta cùng uống ly rượu mừng ngày chúng ta yêu nhau nhé.

Quang Thái uống cạn ly, xong anh rót một ly đầy đưa cho Dương Tuyết. Ngây ngất bởi hạnh phúc điểm ảo, Dương Tuyết uống cạn. Hai má cô nóng lên, dưới ánh đèn trông tuyệt đẹp.

Quang Thái đắm đuối cúi xuống tìm môi Dương Tuyết, nụ hôn nồng nàn xuống chiếc cổ thon thả, bờ vai thanh mảnh và đi hơn nữa.

– Anh Thái ... đừng anh.

– Anh yêu em.

Quang Thái đẩy cho Dương Tuyết ngã xuống. Phản ứng chống trả cuối cùng để bảo vệ đời con gái yếu ớt rồi buông thả ...

– Giận anh à?

Quang Thái hôn lên những giọt nước mắt ràn rụa, dỗ dành:

– Anh yêu em, em không tin sao? Em lạc hậu quá Tuyết ạ. Đời bây giờ yêu nhau là cho nhau, điều quan trọng là vui vẻ.

Biết là như thế, nhưng sao Dương Tuyết vẫn không chấp nhận được sự thật, cuộc đời của cô mất đi trong lặng lẽ, không cho mẹ uống được ly rượu lạt.

– Nín đi em! Anh yêu em mà.

– Anh không bỏ em chứ?

– Điên quá, anh yêu em, làm sao anh bỏ em.

Những nụ hôn say đắm một lần nữa đẩy Dương Tuyết vào cảm giác bồng bênh. Cô khép mắt lại. Còn gì nữa để giữ gìn. Cô đã làm cái việc “khôn ba năm đại một giờ”, trao thân cho người không đợi lệnh mẹ, không có một đám cưới rờ ràng.

Trong cảm giác được yêu là nỗi buồn cho sự mất mát.

Miệng khô đắng và đầu óc quay quay, Dương Tuyết nằm đã dười. Cô

bệnh mất rồi vì những lần đi xa và làm việc quá sức, thời gian bận rộn cho việc ca hát lấp kín hết thời gian nghỉ ngơi của cô.

– Dậy đi Dương Tuyết!

Quang Thái nằm chân Dương Tuyết lồi mành. Thấy cô vẫn nằm yên, anh ta nằm chéo mền Dương Tuyết đang đắp ném sang một bên.

Lạnh quá, Dương Tuyết mở mắt ra, cô nhăn mặt:

– Em bệnh rồi, anh cho em nằm nghỉ đi.

– Đêm qua kêu khó chịu sao không uống thuốc?

– Em uống rồi mà nào có hết đâu. Anh không nghe em rên suốt đêm hay sao?

Quang Thái khó chịu:

– Em như thế này, những hợp đồng anh ký với người ta làm sao đây?

– Thì anh hỏi lại. Em bệnh như vậy, ngồi còn không nổi thì lấy gì mà hát.

– Không được. Thằng Chánh đâu? Lấy thuốc cho chị Tuyết của mày uống.

Nửa giờ sau ngồi dậy đi hát. Không hát là phải đèn gấp đôi tiền đó.

Dương Tuyết tức giận. Quang Thái thật quá đáng, anh tưởng cô là cái máy hay sao. Có đêm từ thành phố hát ba, bốn bài nhạc, chạy đi tỉnh, rồi về lại Sài Gòn, hát tiếp. Cô bệnh anh cũng tiếc tiền, không chịu cho đi bác sĩ, nên căn bệnh cảm của cô kéo dài ba, bốn hôm chưa chịu hết. Cô cố ngồi dậy:

– Anh nói anh yêu em mà em bệnh, anh không hề quan tâm. Thậm chí, em nói em không hề ăn được gì hết, anh cũng buộc em phải lên

sân khấu. Tối về nhà anh nào có cho em yên. Nếu em biết như vậy, thà em không nhận hai chục triệu của anh.

– Em nghe lời con Quỳnh Chi, nên làm eo chống lại anh phải không? Anh nói cho em biết, những trò làm eo này, anh biết quá rành rồi. Quang Thái hét gọi Chánh lấy thuốc và nước, mang vào cho Dương Tuyết.

Chánh “nhân đạo” mang vào một ly sữa:

– Chị uống sữa này đi, kéo uống thuốc vào sẽ bị xót ruột.. – Cám ơn. Uống mấy viên thuốc xong, Dương Tuyết nằm xuống. Cô thấy giận Quang Thái, giận đến khóc. Chưa bao giờ cô đau ốm như vậy mà phải làm việc cật lực.

Lúc ở nhà, mỗi lần ốm đều có mẹ, dù cho bà đã có những đứa con khác đi nữa, bao giờ bà cũng lo lắng, chăm sóc cho cô. Bỗng dưng lúc này Dương Tuyết thềm có vòng tay mẹ.

– Dậy đi Tuyết, đến giờ đi làm!

Lại là Quang Thái. Dương Tuyết mở mắt ra, cô van lơn:

– Em nói thật mà anh Thái, em bệnh rồi.

– Tối nay em cố gắng hát hai tụ điểm cũng được.

– Em bệnh thật mà. Hay anh nói Quỳnh Chi hát thế cho em.

Quang Thái nạt:

– Thế thế nào mà thế. Em là em, còn Quỳnh Chi là Quỳnh Chi.

Đâu phải Quang Thái không thấy mặt mũi Dương Tuyết sốt đến đỏ lên, nhưng anh ta lạnh lùng làm theo ý mình. Để cho Dương Tuyết nghỉ đêm nay, anh ta mất cả triệu chứ ít sao.

Dựng cô ngồi dậy, Quang Thái ra lệnh cho người trang điểm. Cô

Hương ái ngại:

– Dương Tuyết sốt thật chứ không phải làm bộ đầu anh Thái.

Quang Thái gắt:

– Tôi bảo cô trang điểm thì cô cứ trang điểm cho cô ấy đi. Nhiều chuyện quá!

Cô Hương dậm phẫn vào mặt Dương Tuyết nhưng cứ bị trôi vì nước mắt. Cô lo lắng:

– Em đừng khóc nữa. Ra đời là như vậy đó, đôi khi mình đau ốm không có ai thông cảm cho đâu. Sao sáng giờ em không đi bác sĩ?

– Em đâu còn tiền. Có bao nhiêu tiền em gửi cho mẹ em với mua quần áo son phấn, rồi tiền ăn uống.

Cô Hương hỏi nhỏ:

– Bộ Quang Thái không lo cho em à? Em đang ở với anh ta mà.

Dương Tuyết lắc đầu:

– Đến tiền cơm em cũng phải trả ...

Dương Tuyết bỏ lửng câu nói, cô không muốn nói ra điều sai lầm của mình, cô đã lầm tin và trao thân cho một tên bủn xỉn, coi trọng đồng tiền hơn mọi thứ trên đời, kể cả nhân nghĩa ở đời. Những đứa trẻ ăn xin đến trong lúc anh ta đang ăn uống là bị quát tháo, đập đánh đuổi đi ngay. Có lần anh ta đánh thẳng bé đánh giày bằng một cú đá suýt trí mạng. Tiếc rằng hợp đồng của cô đã ký. Anh ta vắt kiệt cả tuổi trẻ và sức lực của cô.

Nhìn vào cổ Dương Tuyết, cô Hương kêu lên:

– Em có mang phải không?

Tiếng kêu to quá. Quang Thái bước vào:

– Cô nói cái gì cô Hương?

Cô Hương rụt rè:

– Hình như Dương Tuyết cần thai đó. Cần thai con so mới hành như vậy đó.

Mắt Quang Thái mở to trừng trừng. Anh ta ra hiệu cho cô Hương đi ra ngoài, rồi đóng cửa phòng lại.

– Anh bảo em uống thuốc ngừa, em không có uống à?

Ánh mắt Quang Thái dữ dằn quá, Dương Tuyết sợ chết khiếp:

– Em ... em ... em quên uống.

– Quên uống!

Quang Thái gầm lên như con hổ dữ. Anh ta dang tay tát mạnh vào mặt Dương Tuyết.

– Quên uống thì phải uống liền ngày hôm sau chứ, sao không nói với tôi?

Cái tát tá hỏa tam tinh. Dương Tuyết ngã bật ra sau, đầu cô đập mạnh vào cạnh giường đau điếng. Không kịp cho cô ngồi dậy, anh ta kéo áo Dương Tuyết cho ngồi thẳng lên.

– Mặc quần áo vào, tôi đưa đi bác sĩ ngay.

Dương Tuyết cắn mạnh môi. Lần đầu tiên trong đời cô bị đánh và đánh mạnh như vậy, mặt cô đau rát không thể tưởng. Cô nhìn Quang Thái. Tình yêu dành cho anh ta chợt bay biến.

Quang Thái nóng nảy khi vị bác sĩ vừa bước ra khỏi phòng khám. Vị bác sĩ tươi cười:

– Chúc mừng ông! Bà nhà có thai hai tháng.

Dương Tuyết nhìn thấy đôi hàm răng Quang Thái nghiến lại, mắt anh

ta tóe lửa. Cô sợ hãi cúi đầu. Lẽ ra cô không nên quên uống thuốc. Chắc hẳn anh ta sẽ không bao giờ cho đứa con này chào đời, và cô cũng vậy, cô không mong được làm vợ anh ta, một người đàn ông cô bắt đầu khinh ghét.

Chờ cho Dương Tuyết chích xong mũi thuốc khỏe và trả tiền khám xong, Quang Thái lôi Dương Tuyết ra xe:

– Cô thấy cái tai hại của chuyện cô quên uống thuốc chưa? Bữa nay mất buổi biểu diễn, thất thu bạc triệu, đã như vậy tôi còn tốn tiền lo cho cô.

Dương Tuyết uất ức:

– Anh lấy tôi, chẳng lẽ chỉ để cho anh thỏa mãn xác thịt thôi hay sao?

– Phải. Cô tưởng hai chục triệu của tôi đưa cho cô là tiền từ trên trời rơi xuống đất sao? Tôi cũng phải làm việc cật lực mới có.

Dương Tuyết châm biếm:

– Làm việc cật lực? Nói đúng hơn là anh cật lực vắt kiệt cả công sức và tuổi trẻ của chúng tôi.

– Các cô cũng muốn nổi danh, muốn được ca hát vậy. Không có tôi, cô được đứng trên nhiều sân khấu hát sao? Đồ vô ơn! Không nói nhiều, cô bỏ cái thai này cho tôi.

Dương Tuyết nhắm mắt lại. Chính cô cũng không muốn có đứa con này, nhưng tàn nhẫn quá, ác độc quá. Lòng Dương Tuyết thấy lạnh hơn bao giờ hết.

Tình yêu mà cô ngỡ có đó có lẽ chỉ là sự đam mê của thể xác.

Dương Tuyết bị đánh thức bởi tiếng động ở phòng bên. Khát nước

quá. Cô trỗi dậy đi tìm nước uống. Miệng mồm Dương Tuyết khô đắng, đầu óc cô bồng bềnh, chân như bước vào khoảng không hụt hẫng.

Có tiếng cười khúc khích từ bên trong văng ra, ánh đèn sáng mờ mờ. Dương Tuyết ghé mắt nhìn vào phòng, cô đưa tay bưng miệng. Sự thật bên trong kia làm cho cô buồn nôn. Quang Thái và cô ca sĩ mới vào nghề Ly Ly, cả hai quấn lấy nhau.

Quên cả khát, Dương Tuyết đi nhanh về phòng mình. Nước mắt cô trào ra. Cô không ghen, nhưng sự thật làm cho cô đau buốt cả tâm can. Cô đã bị Quang Thái lợi dụng một cách trắng trợn. Một tay anh phá hỏng biết bao nhiêu cuộc đời của các cô gái muốn vào đời kiếm tiền bằng nghề đem bán tiếng hát của mình. Đêm đêm, khi cô và những nạn nhân của anh ta làm việc, phải hát khản cả cổ, phải nhảy nhót, những vũ điệu câu khách, thì anh ta phè phỡn ngồi đó.

Làm sao để đi đây? Còn cô kẹt hợp đồng với anh ta năm tháng nữa. Năm tháng dài đằng đằng, có lẽ cô chỉ còn là một cái cây héo hắt và chờ chết. Càng suy nghĩ Dương Tuyết càng đau đớn, nước mắt giọt vẫn giọt dài cứ chảy ...

Buổi sáng chính Chánh đánh thức Dương Tuyết dậy:

- Anh Thái đã nói chuyện với chị vụ đi bác sĩ rồi chứ?
- Rồi. Chờ tôi thay quần áo.

Đích thân Chánh đưa Dương Tuyết đi. Anh ta ngồi bên ngoài chờ, và lo liệu mọi thứ theo thủ tục của bệnh viện. Trông Chánh giống ông chồng của Dương Tuyết hơn là một tên làm công, phải bế Dương Tuyết từ trên băng ca xuống, lo lắng săn sóc trong lúc Dương Tuyết

nằm lịm người, mặt mũi tái nhợt.

Đau quá, Dương Tuyết nghiêng răng lại chịu đựng. Lúc này, cô thêm được chết hơn là sống.

Được ba ngày, Quang Thái dựng Dương Tuyết dậy.

– Cô nghỉ ba ngày là quá hạn cho phép rồi. Hãy ngồi dậy đi!

Dương Tuyết ngồi dậy:

– Tôi muốn chấm dứt hợp đồng.

Quang Thái khựng lại, tuy nhiên anh ta lạnh lùng:

– Cô đã đọc kỹ hợp đồng lúc mới ký rồi chứ? Trong hợp đồng có ghi rõ, nếu trong thời hạn hợp đồng chưa kết thúc, một trong hai người, cô và tôi, ai tự ý phá vỡ hợp đồng, phải đền gấp đôi. Được, cô đưa cho tôi một trăm triệu thì cô tự do, bằng ngược lại, đến khi kết thúc thời hạn hợp đồng. Tôi sẽ trả cho cô thêm ba chục triệu nữa.

Dương Tuyết uất ức la lên:

– Anh là đồ ăn cướp. Tôi lấy mới có hai chục triệu mà phải trả cho anh một trăm triệu, rồi công sức sáu tháng qua của tôi đâu, chưa kể là anh lợi dụng thân xác của tôi.

Quang Thái trâng tráo:

– Tôi quên nói với cô, tiền bác sĩ, tiền thuốc, tiền giải quyết cái bào thai và tất cả là năm ngày nghỉ hát của tôi, tôi sẽ tính sổ để trừ vào số tiền ba chục triệu kia.

– Khốn nạn, bỉ ổi!

– Ai cho cô cái quyền mắng tôi hả?

Quang Thái vung tay, anh ta tát túi bụi vào mặt Dương Tuyết:

– Tao nói cho mày biết, đừng thấy mày hát có nhiều khán giả ái mộ

có một chút tiếng tăm thì muốn lên mặt với tao. Tao đập nát đầu đấy.

Nếu như Chánh không chạy vào ngăn lại, có lẽ Dương Tuyết đã như đòn. Cô nằm gục luôn trên giường chần chiếu bừa bãi. Đau cả thân xác và đau cả tâm hồn. Cô đã lầm một tên ma cô, vì cái vẻ bề ngoài đẹp đẽ của hắn. Nếu như cô chịu nghe lời Quỳnh Chi, ngày hôm nay đâu ra nông nỗi này. Đời là cạm bẫy, bây giờ Dương Tuyết mới thấm thía lời nói ấy.

Chánh căn nhắc:

– Chị đã biết anh Thái nóng mà còn chọc anh. Khi anh đã nóng lên, ông trời cũng phải sập xuống nữa kia.

Khốn kiếp! Dương Tuyết nghiêng rằng. Nếu như giết được Quang Thái, cô cũng không từ.

Khánh Hà

Mưa Trên Bước Anh Về

Chương 2

Đêm nay, tiếng hát của Dương Tuyết như nước nở ...

“Đường đi êm quá, ai mà nhớ ngó.

Đến khi hay, gai nhọn đã vào xương.

Yêu sai duyên và mến chẳng nhằm người”.

Tiếng hát như nước nở, Tuấn Vũ ngồi nghe mà ngẩn ngơ. Anh nhìn lên sân khấu, cái dáng vẻ kiêu hãnh kia và tiếng hát đến nao lòng. Chờ cho cô hát xong, Tuấn Vũ viết ít dòng lên tấm danh thiếp, rồi đưa cho người phục vụ:

– Anh trao giấy này cho ca sĩ Dương Tuyết giúp tôi. Nói tôi ngồi ở bàn số tám chờ cô ấy.

– Dạ.

Người phục vụ trao tấm danh thiếp cho Dương Tuyết, cô xem rồi tiện tay bỏ vào túi xách:

– Anh nói giúp là tôi không có thời gian, tôi phải sang tụ điểm khác ngay.

Những kiểu làm quen này Dương Tuyết quá sợ rồi. Cô bây giờ giống như người ta trượt vỏ dưa, thấy vỏ dưa đã sợ. Dương Tuyết vừa quay lưng, thì một bóng đen áng trước mặt:

– Dương Tuyết! Còn nhớ tôi không?

Dương Tuyết ngẩng lên, đôi mày cô nhíu lại rồi chợt giãn ra:

– Anh Tuấn Vũ!

Tuấn Vũ mỉm cười:

– Tôi tưởng là Dương Tuyết không còn nhận ra tôi.

– Làm sao em quên được. Lần ấy anh thổi kèn thật hay, phụ họa cho em hát trong lần hát phục vụ lính biên phòng. Anh về Sài Gòn từ khi nào vậy?

– Cũng gần một năm. Giải ngũ là anh về đây, anh sinh trưởng ở Sài Gòn mà.

Lúc này anh nhờ anh phục vụ trao danh thiếp, em không có xem

sao?

Dương Tuyết cười thú nhận:

– Dạ chưa.

– Lại bàn ngồi uống nước một chút đi Tuyết.

– Dạ.

Dương Tuyết bước theo Tuấn Vũ, cô hơi khựng lại khi bắt gặp đôi mắt như cú vọ của Quang Thái nhìn mình, tuy nhiên cô phớt lờ. Đã đến lúc cô chống lại hẳn, hẳn chỉ có quyền trên công việc của cô, cô có quyền tự do giao thiệp và quen những ai mà cô muốn.

Tuấn Vũ gọi cho Dương Tuyết ly cam vắt, anh vui vẻ ngắm cô:

– Em có vẻ ốm đi nhiều. Lúc anh gặp em, trông em thật ngây thơ và giống như một cô gái mới mười sáu vậy.

– Bây giờ em già rồi phải không?

– Đâu có, em đẹp và quyến rũ hơn, tiếng hát cũng già dặn hơn hồi xưa.

– Anh có ghi địa chỉ trong tấm danh thiếp, có dịp ghé anh chơi. À!

Còn anh muốn gặp em thì gọi số điện thoại nào được.

Nghĩ đến Quang Thái, Dương Tuyết ngần ngại:

– Em sẽ gọi cho anh sau.

Tuấn Vũ đùa:

– Có phải làm ca sĩ, người ta hay bảo mật số điện thoại của mình để không bị làm phiền?

– Không phải đâu anh Vũ, nhất định em sẽ gọi điện thoại cho anh mà.

– Dương Tuyết! Anh Quang Thái gọi chị.

Chánh đi lại bàn gọi Dương Tuyết, cô đành đứng lên:

– Xin lỗi, em phải đi hát ở tụ điểm khác. Hôm khác chúng ta gặp.

– Vâng.

Tuấn Vũ chìa tay ra bắt tay Dương Tuyết. Anh giữ tay cô hơi lâu một chút trong tay mình:

– Hy vọng gặp lại em!

– Tạm biệt anh!

Dương Tuyết vừa ngồi vào xe, Quang Thái quát tướng lên:

– Này! Đừng có thấy tôi im lặng mà làm tới đấy!

Dương Tuyết cau mày:

– Tôi chẳng làm gì cả, tôi gặp lại bạn bè cũ của tôi. Anh chỉ có thể quản lý công việc của tôi, còn sự quan hệ xã giao của tôi, tôi có toàn quyền.

– Ai cho cô cái quyền đó hả? Ở trong tay tôi, đừng có mọc nanh, tôi bẻ nanh đó.

Không trả lời anh ta, Dương Tuyết ngồi nép mình sang một bên. Cô mong ngày tháng qua mau cho hết hợp đồng. Cuộc sống của cô bây giờ bên Quang Thái giống như một cái địa ngục vậy.

– Anh Hào! Nhảy bản này với em đi!

Hoài Phương kéo Quốc Hào ra sàn nhảy, anh miễn cưỡng bước theo cô. Anh hoàn toàn không thích hợp với những chỗ ồn ào như thế này, nhưng xem ra Hoài Phương lại rất thích. Cô mỉm cười vì vẻ không vui của anh.

– Anh chẳng chiều em tí nào cả.

Nhảy với Hoài Phương mà sao tâm trí Quốc Hào lại nhớ về Phú Quốc,

và một đêm nào đó anh trở về Phú Quốc, lần đó Dương Tuyết cũng kéo anh ra sàn nhảy như thế này. Cô thích điệu nhảy dân gian, bước Samba chứ không phải điệu nhạc trẻ này.

Sao bỗng nhiên đêm nay anh lại nghĩ về Dương Tuyết như thế không biết. Cô là những rung cảm đầu đời của anh. Lúc đó anh mười tám và cô mười sáu. Mấy năm qua khi anh về Sài Gòn, những lá thư cứ thưa dần rồi mất hẳn. Tình đầu liệu có làm người ta nhớ mãi không? Hay là cuộc sống đua chen và cát bụi thời gian dễ làm cho người ta quên nhau.

– Anh nghĩ gì vậy anh Hào?

Hoài Phương nhìn chăm chú vào mắt Quốc Hào, như muốn tìm hiểu những ý nghĩ trong anh. Quốc Hào cười gượng:

– Anh có nghĩ gì đâu.

– Đêm nay ở cạnh em mà tâm trí anh như bay bổng đâu đó – Thì anh đang nhảy và nói chuyện với em nè. Thật ra thì anh không thích hợp với những chỗ này cho lắm.

– Em biết, nhưng chẳng lẽ mình bỏ về sao anh. Vui với em một chút đi mà.

Hoài Phương phụng phịu. Quốc Hào kéo cô sát vào mình hơn nữa.

Anh đang thật gần gũi với Hoài Phương và cũng đang tự hỏi mình:

Tình cảm anh dành cho Hoài Phương liệu có phải tình yêu?

Đang ngồi uống nước với Quỳnh Chi, chợt Dương Tuyết bật dậy. Cái dáng quen thuộc quá. Bỏ mặc Quỳnh Chi ngồi đó, Dương Tuyết đuổi theo Quốc Hào.

Cô chạy theo anh muốn hút hơi. May quá Quốc Hào dừng lại, để

băng qua đường.

Dương Tuyết đổ ào lại, đúng là Quốc Hào. Cô vừa nắm cánh tay anh vừa thở.

– Anh không nghe em gọi hay sao?

Quốc Hào nhìn lại, anh vui mừng:

– Tuyết! Đi đâu đây?

Dương Tuyết phụng phịu:

– Lần ấy anh cho địa chỉ, em tìm muốn chết luôn, đến nơi người ta nói anh đã dọn đi.

– À! – Quốc Hào cười – Hồi đó là sinh viên anh ở đó, còn bây giờ anh ra trường rồi.

– Vậy bây giờ anh ở đâu vậy?

– Nói em không nhớ đâu. Đưa tay ra đây!

Dương Tuyết thân mật đưa tay ra, Quốc Hào rút cây viết vắt trên túi áo viết vào tay cô. Dương Tuyết phì cười. Hai năm rồi không gặp, anh vẫn có những điều nghịch ngợm như trẻ con ấy. Cô định mời anh vào một quán nước, nhưng bên kia đường, một cô gái gọi to.

– Anh Hào, sang đây!

Quốc Hào nheo nheo một mắt nhìn Dương Tuyết:

– Bây giờ em lạ và xinh hơn hồi xưa nhiều. À! Hay cho anh số điện thoại của em. Thiệu Hoa từ Phú Quốc sắp vào thành phố ở luôn đó.

– Vậy hả anh? Thôi, để em tìm anh sau vậy.

– Vậy anh đi nha, hôm nào gặp lại.

Quốc Hào đi nhanh qua đường. Dương Tuyết bồi hồi nhìn theo. Bây giờ Quốc Hào trông chững chạc và có vẻ người lớn ra, không như

thuở nào anh hay thập thò ngoài cổng rào nhà cô. Thuở ấy xa rồi còn đâu nữa.

Bên kia đường, Hoài Phương căn nhắc:

– Anh nói chuyện với ai vậy?

– À! Là Dương Tuyết, cổ quê cũng ở Phú Quốc.

Hai người lên xe đi, Dương Tuyết nhìn theo. Chiếc xe hơi đẹp và sang quá. Có lẽ anh đã có người yêu rồi cũng nên. Có lẽ anh cũng đã quên rồi những bài thơ mực tím ngày ấy hay gửi cho cô, những bài thơ lãng mạn với những rung động đầu đời, tan nhòa theo dòng thời gian.

“Mộng mơ nhiều, vu vơ nhiều nỗi nhớ.

Ánh mắt không dừng cũng bồi rồi bất ngờ.

Tiếng cười em lạnh lót vào hồn tôi.

Hỡi ai đó đi trên đường một mình.

Đã người lớn chưa, hờ mười sáu tuổi?”.

Nhìn xuống bàn tay có bút tích của Quốc Hào, lòng Dương Tuyết băng khuâng.

– Cậu chạy đi đâu mà bỏ người ta một mình vậy hả?

Quỳnh Chi nhăn nhó khi thấy Dương Tuyết quay lại. Dương Tuyết vui vẻ đưa bàn tay ra:

– Gặp lại người bạn cũ, chạy theo muốn hực hơi mới gặp anh.

– Anh ta đâu?

– Đi với bạn gái rồi.

– Cậu chớ quen lung tung. Quang Thái sẽ không để yên cho cậu đâu.

Dương Tuyết lắc đầu bướng bỉnh:

– Mình chỉ lệ thuộc anh ta công việc, chứ đâu phải bán mình cho anh ta mà không có quyền gặp gỡ hay quen với ai khác. Mình chán lắm rồi, mong cho mau hết hợp đồng. Bài học anh ta tặng cho mình, có cả máu và nước mắt, mình không bao giờ quên cả.

– Nhưng cậu cũng đừng bướng bỉnh quá. Đêm cậu ký hợp đồng, lẽ ra cậu nên về nhà gặp mình, mình sẽ cho cậu biết con người anh ta. Tiếc là cậu đã ký xong hợp đồng.

Dương Tuyết cắn nhẹ môi:

– Lúc đó đang khổ mà, thấy có người trong một lúc đưa cho mình đến những hai chục triệu ... Thú thật mình bị choáng và tối mắt.

– Mình cũng từng ở vào tâm trạng như cậu. Anh ta cư xử với mình như với cậu. Dứt hợp đồng, anh ta không giữ mình lại, mình mừng muốn chết luôn. Hôm biết cậu vừa đi đẩy cái thai ra, ba ngày sau phải đi hát, mình đã khóc.

– Cảm ơn cậu đã chia sẻ với mình.

Bàn tay Dương Tuyết tìm bàn tay Quỳnh Chi, siết nhẹ lại, Quỳnh Chi buồn buồn:

– Cậu nên dang xa hăn. Thủ đoạn của hăn, là khi sắp hết hợp đồng mà hăn muốn giữ cậu lại, hăn sẽ giở thủ đoạn.

– Thủ đoạn gì?

– Cho cậu uống những viên thuốc gây nghiện mà hăn luôn bảo là vitamin C, uống vào chống mệt mỏi. Hăn là tên trùm buôn thuốc lắc đó.

Dương Tuyết sững sờ:

– Cậu biết sao không tố cáo hăn?

– Không có bằng cớ. Vả lại, hấn cáo lằm. Đụng đến hấn, lỡ hấn cho đàn em xử mình, chỉ có nước thân tàn ma dại thôi.

Dương Tuyết rùng mình. Cô sa vào một tên ma cô đội lốt nhạc sĩ bởi cái dáng vẻ đẹp trai hào hoa của hấn mà không biết. Nghĩ đến những viên thuốc gây nghiện ấy, Dương Tuyết thấy sợ. Cô không thể sa vào con đường ấy. Ba là liệt sĩ, cô không có quyền bôi lọ danh dự của ba mình.

Hiếu Dương Tuyết lo sợ, Quỳnh Chi nắm tay cô:

– Còn bốn tháng nữa, dứt hợp đồng cậu hãy cẩn thận. Cũng đừng sợ thái quá, anh ta sẽ biết mình nói cho cậu biết.

– Ừ.

Làm sao không sợ. Dương Tuyết về nhà trong lo âu. Cô cảm thấy mình cô đơn hơn bao giờ. Những háo hức khi rời Phú Quốc về Sài Gòn tìm đường sống, bây giờ như lịm tắt. Cuộc đời có quá nhiều cạm bẫy, cô đã sập vào một cái bẫy, không thể để bị sa lầy hơn nữa.

Quang Thái hăm hăm khi thấy Dương Tuyết trở về:

– Cô đi đâu vậy? Sao thằng Chánh đợi cô hoài mà cô không ra, lại đi đường khác?

Dương Tuyết lạnh nhạt:

– Tôi đi mua sắm, muốn tự do một chút.

– Cô còn là người của tôi, thôi cái kiểu nói của cô đi.

Quang Thái gờm gờm nhìn những món đồ trên tay Dương Tuyết.

Những món đồ chứng minh Dương Tuyết đi mua sắm, cho nên anh ta không thể hoạnh hợ dữ dằn. Chợt nhìn Dương Tuyết, một tháng qua hồi phục lại sức lực, một nét đẹp quyến rũ, đầy đặn, cơ dục

vọng trong anh ta trỗi dậy. Anh ta gỡ những cái túi mua hàng trên tay cô, đặt lên bàn và kéo cô vào lòng hôn.

Nhưng Dương Tuyết đẩy mạnh anh ta ra:

– Anh đừng đụng vào người tôi!

– Tại sao vậy?

– Chẳng tại sao cả. Trước đây tôi để cho anh chạm vào người tôi vì tôi yêu anh, tôi ngỡ anh cũng yêu tôi. Nhưng tôi đã lầm anh đến với tôi vì thú vui thỏa mãn xác thịt thôi, cho nên tôi không cho phép anh đụng vào tôi.

Mắt Quang Thái tối lại:

– Đứa nào tiếp sức cho cô chống lại tôi, coi chừng tôi đập bể đầu nó ra đó.

Dương Tuyết làm thỉnh đi vào phòng đóng cửa lại. Cô nghĩ đến chuyện buôn chất gây nghiện của hă. Xưa nay cô quá vô tư, từ nay cô sẽ chú ý hơn, cô sẽ làm cho hă vào tù.

Ngắm mình trong gương, Dương Tuyết chua xót vì đã buông trôi cuộc đời của mình cho một tên vô lại.

Tối nay, Tuấn Vũ đến phòng trà Princess để nghe Dương Tuyết hát.

Anh ngồi chiếc bàn gần sân khấu cho Dương Tuyết nhìn thấy anh.

Quả thật cô nhìn thấy anh, mỉm cười đưa cao micro chào.

– Hát bài “Nhớ quê” đi, Dương Tuyết.

Giữa tiếng vỗ tay. Tuấn Vũ nói đủ cho Dương Tuyết nghe. Cô gật đầu, dù rằng bài này theo giai điệu dân ca Nam bộ, có thể không hợp lắm với không gian ở đây.

Tiếng hát của Dương Tuyết bay cao, trong một lúc làm thay đổi

không khí ồn ào vốn có của phòng trà.

“Lên thành phố đã ba năm.

Xôn xao trong những đêm nằm nghe mưa.

Biết cha đang bận cày bừa.

Mẹ lo nhà dột, phen thưa, gió lùa.

Thèm ăn cá lóc, canh chua.

Mẹ thường vẫn nấu mỗi mùa gặt xong.

Chiều chiều đi giữa phố đông.

Người con tỉnh lẻ nhói lòng nhớ quê ...”.

– Bis ... bis ... Hát tiếp nữa đi Dương Tuyết ơi.

Tiếng hát dân ca Nam bộ của Dương Tuyết lạ hẳn, như thay đổi khẩu vị món ăn chợt làm Quang Thái ngẩn ngơ. Hẳn nhận ra một nét mới của cô mà hẳn không biết để khai thác.

Bài hát dứt, hẳn vừa định gọi thì Dương Tuyết đã ngồi xuống bàn với Tuấn Vũ.

Anh gọi cho cô ly cam vắt.

– Em hát bài này làm cho anh nhớ lần đầu tiên, em đến trại lính của anh.

– Lần đó em cũng hát bài này.

– Ừ, nhưng bây giờ giọng ca của em điêu luyện hơn nhiều. Anh quên nói với em, anh cũng có một quán bar ca nhạc trên Đà Lạt. Bao giờ đi được, anh mời em đi.

Dương Tuyết lắc đầu:

– Em ký hợp đồng với Quang Thái một năm, cho nên em không có quyền hát cho ai hết.

Tuấn Vũ nhú mào:

– Em làm việc cho con người này?

– Dạ.

– Anh ta có lợi dụng và ngược đãi em không?

– Anh cũng biết chuyện này nữa sao?

– Ai mà không biết. Hội âm nhạc đã cảnh cáo anh ta nhiều lần. Hấn là một tên buôn người hơn là làm văn hóa. Hợp đồng của em còn mấy tháng nữa?

– Dạ, khoảng bốn tháng.

– Em cố gắng làm cho hấn đi, nếu không hấn sẽ đền em gấp đôi đấy.

Dương Tuyết cười buồn. Ai cũng biết, chỉ có một mình cô không biết.

Tuấn Vũ nắm bàn tay Dương Tuyết.

– Khi nào cần cứ tìm anh, anh sẽ giúp em, đừng ngại gì cả.

– Cảm ơn anh.

Tuấn Vũ đùa:

– Chưa nhờ anh đã cảm ơn anh à.

Dương Tuyết cũng đùa lại:

– Cảm ơn trước không được à?

– Thì được.

Cả hai cười vui vẻ. Nụ cười trên môi Dương Tuyết chợt rụng xuống, vì Quang Thái hăm hăm đi tới.

– Sao chưa chịu đi, còn đợi mời đợi thỉnh nữa sao?

Hấn thô bạo nắm cánh tay Dương Tuyết, lôi mạnh buộc cô đứng lên.

Tuấn Vũ khó chịu châm biếm:

– Tôi nhớ là anh làm văn hóa chứ đâu phải làm anh chị. Anh cư xử với Dương Tuyết như thế có vẻ khó coi đó.

Quang Thái hần học:

- Tao cấm mày gặp Dương Tuyết!
- Nếu như tôi cứ gặp thì sao?
- Tao sẽ đâm vỡ mặt mày ra.

Quang Thái tung nắm đấm vào mặt Tuấn Vũ. Không thèm tránh, Tuấn Vũ chụp tay Quang Thái bẻ mạnh. Đau quá, hần gồng người lên hét bọn đàn em.

– Đánh chết nó cho tao!

Tuấn Vũ cười nhạt:

- Thằng nào xáp vào, tao sẽ bẻ gãy tay đàn anh của bọn mày.

Tuấn Vũ bẻ mạnh hơn nữa, Quang Thái rú lên đau đớn.

- Khốn kiếp, buông tao ra!

Bọn đàn em vây đặc kín, khách nhốn nháo. Sợ xảy ra chuyện, Dương Tuyết van lơn:

- Anh Tuấn Vũ, buông anh ấy ra đi!

Tuấn Vũ gằn giọng:

- Tao tha cho mày. Nhưng nên nhớ, nếu mày ngược đãi Dương Tuyết thì coi chừng tao.

Xô hần ra, Tuấn Vũ đặt tay lên vai Dương Tuyết.

- Em đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em.

Dương Tuyết cúi đầu. Cô biết lát nữa đây về đến nhà, Quang Thái sẽ trút cơn thịnh nộ của hần vào cô, chắc chắn như vậy.

Tạm để cho Dương Tuyết hát xong hết, trên đường về nhà, Quang

Thái lằm lì.

Cho đến khi cô vào nhà, anh ta khóa trái cửa lại.

– Từ nay, chuyện đi đứng của cô do tôi giám sát.

– Anh không có quyền.

– Tôi sẽ làm như vậy đó.

Hắn ngồi vào bàn lằm lì rót rượu uống. Dương Tuyết bỏ vào phòng.

Chưa bao giờ cô mong ngày tháng qua mau như lúc này.

Đang đứng dưới vòi nước chảy, Dương Tuyết nghe tiếng mở khóa cửa phòng cô, cô chưa kịp tắt vòi nước, Quang Thái đi vào, hắt đây cửa phòng tắm. Dương Tuyết co người lại.

– Anh muốn làm gì vậy, tôi đang tắm mà.

Tắt vòi nước, hắn rút khăn lông phủ lên người Dương Tuyết và nhắc bổng cô lên đôi cánh tay rắn rỏi. Dương Tuyết sợ hãi:

– Bỏ tôi xuống!

Im lặng, hắn đi ra ném mạnh Dương Tuyết xuống giường, rồi lao mình theo cô, hắn ôm chặt cô lại mà hôn.

– Buông tôi ra ...

Tiếng kêu của Dương Tuyết bị khép lại bởi nụ hôn thô bạo.

– Buông ... ra ...

Đè nghiêng Dương Tuyết ra, hắn bắt đầu cưỡng bức cô trong cơn cuồng nộ giận dữ. Tay hắn xoắn vào tóc cô, Dương Tuyết có cảm giác từng mảng da đầu của mình, trôi theo bàn tay tàn bạo của hắn. Đau quá, cô đành nằm im.

Hất Dương Tuyết sang một bên, hắn xẵng giọng:

– Cô là của tôi, tôi cấm cô không được nói chuyện với người đàn ông

khác mà không có sự cho phép của tôi.

Dương Tuyết uất ức:

– Tôi chỉ làm việc cho anh thôi, chứ tôi không phải nô lệ của anh.

Một cái tát, rồi hai, ba cái tát, cả chục cái tát như phủ phàng vào mặt, Tuyết tá hỏa tam tinh. Dương Tuyết nằm lịm người ra. Giá như giết được hăn trong lúc này, Dương Tuyết cũng không từ nan. Hăn khệnh khạng đi ra, không quên khóa trái cửa bên ngoài lại.

Phải trốn thôi. Ý nghĩ phải trốn đi bùng lên trong đầu Dương Tuyết.

Cô ngồi bật dậy, mở tủ tìm danh thiếp của Tuấn Vũ.

Làm sao để thoát khỏi tay tên đốn mặt này? Một câu hỏi đơn giản, nhưng muốn trốn thoát không phải dễ dàng.

Bên ngoài im ắng, tối nay Quang Thái không cho Dương Tuyết đi hát, hăn và bọn đàn em đi và khóa cửa nhốt cô trong nhà.

Đồ khốn kiếp! Cả ngày nay hăn bỏ đói cô. Bụng Dương Tuyết sôi lên vì đói, cái đói cồn cào, tuy nhiên ý nghĩ trốn đi mạnh mẽ trong đầu cô hơn bao giờ hết.

Lấy quần áo dồn vào va ly, Dương Tuyết thừ người ra. Cô lục tìm trong ví của mình, chỉ vón vện có bốn chục ngàn, một số tiền nhỏ nhoi chỉ đủ cước xe cho cô chạy trốn. Mặc! Cô sẽ đi đâu đây?

Dương Tuyết nghĩ ngay đến Tuấn Vũ. Cô mím môi nhí nhanh và quyết định dùng cái ghế sắt này đập vỡ kiếng cửa sổ leo ra ngoài.

Nắm cái ghế, Dương Tuyết dùng hết sức mình vung mạnh lên. Xoảng ... âm thanh đổ vỡ đầu tiên đến ghê rợn. Những mảnh thủy tinh rơi loảng xoảng. Tay và chân Dương Tuyết run lên vì đói và sợ. Cô mím môi quật mạnh cái ghế lần thứ hai.

Ầm ... xoảng ... Một lỗ hổng to đủ cho Dương Tuyết chui ra. Cô hồi hộp trèo lên cái ghế nhìn ra ngoài. Bầu trời đêm, mây đen vần vũ, không một vì sao, gió thổi mạnh.

Xách chiếc va ly và hai túi đồ, Dương Tuyết ném ra ngoài khung cửa, cô bắt đầu leo ra, tay ôm đồ linh kinh và đi như chạy.

Rẽ vào con đường vắng, cô tìm quầy điện thoại công cộng, và gọi điện cho Tuấn Vũ.

Điện thoại reo, Dương Tuyết mừng quýnh:

– Anh Tuấn Vũ! Em, Dương Tuyết nè.

Nhưng một giọng nữ vang lên:

– Cô ơi! Cậu Vũ đi Đà Lạt rồi.

– Cảm ơn.

Dương Tuyết gác máy, lòng cô đầy thất vọng. Cô đi đâu đây? Phải nhanh chóng rời xa nơi này, nếu không cô sẽ bị Quang Thái bắt lại, hẳn sẽ xử cô như một tên tội đồ.

Dương Tuyết rùng mình. Cô lao ra đường khi cơn mưa ập đến.

Những hạt mưa mạnh mẽ và tàn nhẫn.

Cơn mưa trái mùa đổ ập xuống dai dẳng, làm cho đường phố Sài Gòn đêm nay vắng vẻ. Những chiếc xe chạy nhanh trên đường như để tránh cơn mưa, tạo nên âm thanh rầm rĩ.

Chiếc xích lô đạp chở Dương Tuyết cằn nhằn nặng nề hơn. Tấm bạt che kín mít phía trước, cho nên Dương Tuyết không biết cô đi đến đâu rồi nữa.

– Sắp tới chưa cô?

Tiếng của người xích lô kéo Dương Tuyết về thực tại, cô vén tấm bạt

lên:

– À ... sắp tới rồi.

– Đêm khuya lại mưa gió như thế này, sao cô không để ngày mai dọn nhà có hơn không?

Không nghe Tuyết trả lời, người xích lô lại tiếp:

– Con mẹ Ba chủ nhà đó ăn ở không có tình nghĩa đạo đức đâu. Cứ ai thiếu tiền thuê phòng là bà sẵn sàng ném đồ ra khỏi nhà bà.

Đang bực mình, Dương Tuyết cúi kính xướng giọng:

– Làm ơn đạp xe cho nhanh lên giùm tôi đi.

– Cô phải biết trời mưa trời gió như vậy, không ai chịu chở cô đi đâu, tại tôi tội nghiệp cho cô.

Nóng nảy, Dương Tuyết cắt lời:

– Lát nữa tôi trả tiền thêm cho ông.

Nhìn hai bên đường, Dương Tuyết kêu lên:

– Ông cho tôi xuống căn nhà cửa màu xanh kia. Tôi sẽ tự đi vào hẻm cũng được.

– Vào hẻm có sâu không, để tôi chở luôn cho?

– Thôi, không cần đâu.

Xe tấp vào lề đường và dừng lại, Dương Tuyết đợi cho ông ta kéo tãm bặt ra, cô mới bước xuống xe.

Trời khá lạnh, hạt mưa còn lất phất, Dương Tuyết rùng mình một cái vì lạnh.

Cô mở ví lấy tiền trả xích lô, rồi xách những món đồ linh kinh của mình đi vào con hẻm.

Cô gõ cửa nhà.

Cộc ... cộc ...

Trong nhà lao xao tiếng cười, cánh cửa mở ra.

Quốc Hào trợn mắt:

– Đi đâu đây Tuyết?

Dương Tuyết ngập ngừng:

– Em ... có thể tá túc vài ngày được không anh Hào?

Chuyện lạ, cho nên đám bạn trong nhà Hào ùa ra tò mò nhìn Dương Tuyết như cô là “hiện tượng” lạ. Còn Quốc Hào, anh lúng túng. Quy định của chủ nhà trọ không được để bạn gái tá túc lại.

Nhìn vẻ mặt Quốc Hào, Dương Tuyết biết ngay là cô gõ cửa không đúng chỗ, cô thất vọng:

– Sao anh Hào ... được không?

– Tuyết thấy đó, nhà này toàn là nam ... lại quy định của chủ nhà.

Tuyết đừng phiền, tôi cũng muốn giúp Tuyết, nhưng mà ...

Dương Tuyết cúi đầu:

– Em hiểu rồi, tại em không còn chỗ nào để đi.

– Đừng buồn nghe Tuyết.

Bốn chữ “đừng buồn nghe Tuyết” như một lời từ chối. Dương Tuyết điếng người, cô biết ở đâu đêm nay với mớ đồ linh kinh như thế này.

Cô cố vớt vát chút hy vọng cuối cùng:

– Chỉ đêm nay thôi anh Hào nhé, sáng em đi sớm.

Quốc Hào bối rối lắc đầu:

– Thông cảm đi Tuyết, chủ nhà rất khó ...

– Vậy thôi ... em đi.

Dương Tuyết quay lưng, cô thấy mình tuyệt vọng náo nề. Nhìn theo

dáng của cô, Quốc Hào áy náy đuổi theo:

– Thôi, ở lại đi Tuyết, sáng Tuyết đi sớm.

Mừng rỡ, Dương Tuyết đứng lại ngay. Quốc Hào đỡ giùm chiếc va ly, anh xách đi ngược vào nhà. Lúc này anh mới nhìn thấy quần áo của cô ướt sũng những nước mưa, nên thương hại:

– Tuyết vào nhà đi tắm thay quần áo đi, kéo cảm lạnh đó.

– Cám ơn anh Hào. Nếu anh Hào không cho ở lại đêm nay em cũng không biết về đâu nữa.

– Nhưng sáng Tuyết phải đi sớm đó, kéo chủ nhà biết.

– Vâng, em sẽ đi mà.

Tắm rửa và thay quần áo xong, Dương Tuyết đi ra. Đám bạn cùng phòng với Hào, người xem báo, người đang học, và người đang sử dụng máy vi tính, trong lúc Quốc Hào dọn gọn đồ của mình lại, để nhường chiếc giường cá nhân cho Tuyết.

Nhìn thấy cô, Hào cười:

– Tuyết ngủ ở giường của tôi đi.

– Vâng.

Đói quá, Dương Tuyết đành làm lì:

– Anh Hào còn mì gói không vậy?

Không biết có bao nhiêu cặp mắt nhìn Dương Tuyết. Quốc Hào gật đầu:

– Còn, dưới bếp ấy, Tuyết tự nấu ăn đi.

Khánh Hà

Mưa Trên Bước Anh Về

Chương 3

Cả phòng đều thức dậy vào lúc sáng sớm để bắt đầu cho một ngày của họ.

Chỉ có Dương Tuyết, cô còn nằm cuộn trong chăn ngủ vùi.

Quốc Hào nhìn Dương Tuyết, anh không nỡ đánh thức cô dậy, dù đêm qua anh đã nói cô phải rời nhà vào lúc sáng sớm. Anh nấn ná chờ cho mọi người đi hết, mới viết vài dòng để lại cho Dương Tuyết.

Thọ hất hàm:

- Mà tính sao với cô ta?
- Tao định khóa cửa bên ngoài. Mà xem, tụi mình ầm ầm mà cố ngủ cứ ngủ.
- Nhưng để cô ta ở lại, chủ nhà phát hiện thì sao?
- Cũng đành chịu thôi.
- Cậu nên biết, tớ và thằng Đăng thì sao cũng được, nhưng thằng Dũng nó khó tánh lắm. Ai làm thay đổi sinh hoạt hằng ngày của nó, nó sẽ phản ứng ngay đó.

Thôi nhanh lên đi, kéo trễ giờ mất.

- Ừ.

Dẫn tờ giấy của mình lên bàn, Quốc Hào nhìn lại Dương Tuyết, cô vẫn còn ngủ say. Thở dài Quốc Hào đi ra, anh đóng cánh cửa lại, định không bấm khóa, nhưng rồi anh bấm lại và leo lên xe cho Thọ chở mình đi ...

Nắng lên cao ... Sau cơn mưa đêm qua, nắng chợt như đến sớm hơn. Gần mười giờ Dương Tuyết mới thức giấc. Hơi nóng hầm hầm từ trên mái tole tỏa xuống, và vì cánh cửa đóng kín lại nữa. Dương Tuyết lê người đến dựa lưng vào thành giường mệt mỏi.

Cô nhìn mọi thứ trong căn nhà hẹp bé, có đến bốn nhân khẩu, quần áo, sách vở và vật dụng lung tung. Đúng là chỗ ở của con trai, không gọn gàng sạch sẽ như con gái.

Bước xuống giường, Dương Tuyết vươn vai, đi vào toa- let. Chỗ nào cũng tùm lum. Đánh răng và chải tóc xong, Dương Tuyết đi lại mở cửa. Lúc này cô mới phát hiện bên ngoài cửa đã khóa.

Cô đành quay vào và không biết làm gì để cho hết thời gian, cô dọn dẹp mọi thứ cho gọn lại.

Cô nhíu mày cầm tờ giấy. Là Quốc Hào viết để lại cho cô.

“Tuyết!

Xin lỗi, anh đành phải khóa cửa bên ngoài để bảo toàn bí mật. Tuyết ngủ say quá nên anh không gọi dậy. Ở trong nhà có mì gói, Tuyết cứ nấu lấy ăn, đừng tạo tiếng động trong nhà, nếu không sẽ bị phát hiện đó. Hào”.

Dọn dẹp xong, nghe đói, Dương Tuyết nấu luôn hai gói mì, cô ăn hết luôn.

Ăn xong, cô vào phòng tắm giặt quần áo, cô quên mất lời dặn của

Quốc Hào, không được gây tiếng động, nên cứ thoải mái giặt và mở nước trong cảm giác được tự do.

Chợt cô thót cả người vì tiếng đập cửa, rồi tiếng hét:

– Ai ở trong nhà vậy?

Hốt hoảng, Dương Tuyết đứng im thin thít. Cô ân hận mình đã không chịu nghe lời của Quốc Hào.

Tiếng đập cửa mạnh hơn.

– Ai ở trong đó, sao không lên tiếng? Rõ ràng có tiếng mở nước mà.

Rồi tiếng ai đó:

– Coi chừng trộm. Hay phá cửa vào đi ông Ba.

Luýnh quính, Dương Tuyết kêu lên:

– Là tôi ... bạn của Quốc Hào.

Bên ngoài nhiều tiếng ồ lên, ông Ba giận dữ:

– Quá quắt cho thằng Hào rồi, dẫn gái về nhà ở, rồi giấu trong đó.

Phải đuổi hết tụi này đi mới được.

Dương Tuyết điếng người. Cô nghĩ đến sự giận dữ của Quốc Hào và những người bạn của anh.

Suốt hôm ấy Dương Tuyết như ngồi trên lửa, cô chờ đợi điều không may đến cho mình.

Đứng chán, và nằm chán, Dương Tuyết lại chỉ biết ngủ. Cô còn biết làm gì hơn trong căn phòng hẹp té này, nhưng đối với cô dù sao vẫn dễ chịu khi ở trong nhà kềm tỏa của Quang Thái.

Thái Dũng mở cửa nhà, điều đầu tiên là anh nhận rõ được căn nhà gọn gàng.

Anh liếc về phía giường của Quốc Hào. Hóa ra sáng nay cô ta chưa

chịu đi nữa.

Cởi áo ngoài máng lên móc, Dũng đi xuống bếp, anh đi tìm hai gói mì của mình. Nó đâu mất tiêu mà chỉ còn lại hai cái vỏ trong sọt rác.

Tức mình anh đi lên, nắm chân Dương Tuyết lay mạnh:

– Này, dậy đi! Dậy!

Dương Tuyết mở mắt ra, cô ngồi dậy, vừa dụi mắt giọng nhừa nhựa:

– Làm gì mà gọi dữ vậy?

Thái Dũng cầm hai vỏ mì gói đưa ra sát vào mặt Dương Tuyết, anh cáu gắt:

– Cô nhìn đây, cô nuốt sạch hai gói mì của tôi rồi phải không?

Dương Tuyết sầm mặt:

– Tôi bị nhốt trong nhà như vậy, anh bảo tôi lấy cái gì ăn đây. Đói thì phải ăn chứ.

– Cô ăn thì ăn, cũng một gói thôi. Làm cả hai, ăn như ... trâu luôn.

Dương Tuyết trừng mắt:

– Có hai gói mì thôi, anh làm gì dữ vậy, để tôi đi mua trả lại cho.

– Không cần. Cô đi ra ngoài lại gây rắc rối cho người ta, cô làm ơn ở trong nhà cho bọn tôi nhờ.

Liếc Dương Tuyết bằng cái nhìn không mấy tình cảm, Dũng đi lại bàn vi tính kéo ghế ngồi, anh mở máy ra để xem thư.

Dương Tuyết biết lỗi, nên nhỏ nhẹ.

– Tôi xin lỗi. Hay là bây giờ tôi đi nấu cơm nghe?

Không nhìn lại, Thái Dũng xẵng giọng:

– Không cần. Cô làm ơn đóng cửa, rồi đi vào trong cho tôi nhờ.

Dương Tuyết bần khoản, cô không biết mình có nên nói cho Dũng

nghe chuyện ông chủ nhà phát hiện ra cô. Cô còn đứng lớ ngớ, Dững nạt:

– Tôi bảo cô vào trong, làm cái gì mà còn đứng đó. Bộ muốn ông chủ nhà nhìn thấy cô hay sao?

Dương Tuyết thở mạnh, cô nói bằng giọng ăn năn:

– Tôi nghĩ là tôi không cần vào trong ...

Thái Dững cắt ngang lời Dương Tuyết.

– Cô muốn chúng tôi bị chủ nhà đuổi đi chắc?

Đứng lên, anh đi lại cửa đóng mạnh lại, rồi lạnh lùng ngồi vào bàn máy vi tính, tiếp tục nhấn nút con chuột, mắt nhìn chăm chú vào màn hình.

Dương Tuyết xịu mặt, cô là đứa mau nước mắt, nên nước mắt chảy ra ngay. Đi ra sau bếp, cô ngồi thu mình trong một góc.

Một lát lâu sau, đi ra sau bếp, Thái Dững khựng lại khi nhìn thấy bộ dạng Dương Tuyết như thế, anh có vẻ chùn lòng, nên dịu giọng:

– Thật ra, tôi không muốn lớn tiếng với cô, chỉ tại tôi có chuyện không vui bên ngoài. Thôi, cô bắc giùm cơm đi, tôi ra quán mua thức ăn.

Chưa kịp quay ra, Dững tái mặt vì ông chủ nhà lù lù ở cửa.

– Chú Ba!

Quốc Hào và Đăng cũng vừa về đến. Nhìn cảnh tượng trong nhà, Quốc Hào biết ngay chuyện gì xảy ra, nên anh xuống xe:

– Chú Ba! Cô ấy là bạn đồng hương của cháu, đêm qua cháu có tạm cho cô ấy ở lại.

– Tại sao đêm qua cậu không báo với tôi, sáng nay còn nguy tạo

khóa cửa bên ngoài? Các cậu rõ ràng là muốn qua mặt tôi. Lần này tôi cảnh cáo, lần sau tôi mời ra khỏi nhà. Còn nữa, nếu muốn ở trọ trong nhà tôi, cô kia phải mau đi đi, tuyệt đối không được ở lại qua đêm.

– Dạ, cháu rõ rồi ạ.

Quốc Hào nhìn Dương Tuyết như phân bua. Dương Tuyết cúi đầu, cô biết mình phải đi, và đi đâu, cô không biết mình đi đâu hết. Cũng như cô không thể nói với Quốc Hào, cô đang trên đường chạy trốn một tên anh chị ghê gớm nhất. Cô quay vào để xếp những thứ của mình vào lại va ly.

Bất nhẫn, Quốc Hào quay vào:

– Tuyết cứ ở lại đi, dù gì bọn tôi đến hết tháng này cũng chuyển nhà rồi. Tôi sẽ lên nói với ông ấy, không sao đâu.

Dương Tuyết xúc động. Dù sao thì cuộc đời cũng phải cho cô một con đường sống chứ. Cô lí nhí:

– Cám ơn anh Hào.

Thái Dũng lắc đầu:

– Thật ra thì không vì chuyện của cô, bọn này cũng đi. Ổng khó quá trời, ở gì nổi.

Đúng ra là Quốc Hào nghĩ ngay đến căn nhà của Hoài Phương. Cô bảo anh dọn về đó lâu lắm rồi, nhưng anh cứ chần chừ mãi. Yêu nhau đó là chuyện của trái tim, anh muốn tách rời mọi thứ, công việc và tiền bạc.

Đang nhìn Quốc Hào:

– Cậu định dọn đến căn nhà Hoài Phương dành cho bọn mình à?

– Ủ. Sao, không thích à?

– Hoan hô cậu nữa là khác! Cậu cứ sĩ diện, nhà đẹp không ở, để đi ở căn nhà này. Thức thời rồi phải không?

Quốc Hào lặng im, anh nghĩ đến mối tình của anh và Hoài Phương.

Cô có người cha giàu quá, còn anh ... từng nghèo, cho nên anh thông cảm với Dương Tuyết. Từ quê lên Sài Gòn kiếm sống một mình, anh nữ nào thấy “chết mà không cứu”.

Vén mái tóc lòa xòa trên trán Hoài Phương, Quốc Hào âu yếm:

– Anh nghĩ là em sẽ thông cảm để anh cho Dương Tuyết tá túc.

Hoài Phương mỉm cười:

– Em có khó khăn gì đâu mà anh phải rào đón dữ vậy. Nhưng dù sao em cũng muốn biết mối quan hệ của anh và cô ấy.

– Ba của anh và ba của cô ấy là bạn thân. Gia đình Dương Tuyết suy sụp từ lúc ba Dương Tuyết qua đời.

– Vậy bây giờ cô ấy làm gì vậy?

– Anh cũng không có hỏi.

Ngả đầu vào vai Quốc Hào, Hoài Phương dịu dàng:

– Em tin vào tình yêu của anh dành cho em.

– Cảm ơn em.

– Có cần em giúp anh dọn đồ không?

– Thôi, không cần đâu, bọn Đăng và Thái Dũng với Thọ đủ rồi.

– Vậy chừng nào anh dọn đến?

– Ngày mai.

– Vậy lát nữa, em đưa chìa khóa nhà cho anh.

Vậy là xong. Quốc Hào thở phào. Mọi chuyện xem như xong, anh kéo

nhẹ Hoài Phương vào lòng mình. Hai người ngồi lặng im bên nhau. Mỗi tình của hai người được một năm hơn, điều Hoài Phương mong mỏi là Quốc Hào ngỏ lời cầu hôn, nhưng dường như mặc cảm nghèo ngăn anh đến với cô. Ngay cả trong tình yêu, cô cũng chủ động tỏ tình, nếu không chưa chắc Quốc Hào chịu thổ lộ tình cảm của mình. Cô mân mê hạt nút áo trên ngực người yêu:

- Anh! Có khi nào anh nghĩ đến chuyện mình cưới nhau không?
- Có chứ. Nhưng ngay bây giờ, một căn nhà, anh còn chưa mua nổi thì làm sao anh dám nghĩ đến chuyện cưới em.

Hoài Phương nũng nịu:

- Em có đòi hỏi gì đâu. Căn nhà đó ba cho em, là của em cũng là của anh vậy.
- Đến ở nhà em là chuyện ngoài ý muốn của anh rồi. Cho anh một thời gian nữa đi em.
- Bao lâu? Một năm thôi nhé?

Quốc Hào phì cười:

- Hình như em đang trả giá với anh.
- Không được?
- Thì được.

Quốc Hào cọ mũi vào người yêu, Hoài Phương cười khúc khích, cô nép sâu vào lòng anh và đón nhận nụ hôn. Nụ hôn bao giờ cũng mang lại cho cô cảm giác rung động ngọt ngào.

Tiếng chuông cửa. Dương Tuyết lau tay vào tạp dề. Nhà mới vừa dọn đến, có bao nhiêu việc phải làm, chùi rửa sạch, quét dọn phòng và kê lại mọi thứ cho thích hợp.

Cô chạy nhanh ra mở cửa. Đoán là Hoài Phương, cô gật đầu chào, và mở rộng cánh cửa hơn.

Hoài Phương bước vào nhà, cô hài lòng nhìn mọi thứ. Xem ra Dương Tuyết cũng có mắt mỹ thuật, cô bài trí gọn và thanh nhã.

Lui vào trong, Dương Tuyết rót một ly nước lọc mang ra, cô vui vẻ:

– Mời chị uống nước! Chị là Hoài Phương phải không?

Hoài Phương gật khẽ:

– Thế nào, chắc là vất vả cho Tuyết lắm phải không?

– Dạ, cũng không vất vả lắm. Được anh Hào cho tá túc, em phải biết làm việc, dọn dẹp cho ngăn nắp chứ.

Hoài Phương đi luôn lên lầu, cô vào phòng Quốc Hào và ngồi lên chiếc ghế Quốc Hào ngồi để làm việc, nhìn quanh. Lúc anh nói với cô cho Dương Tuyết tá túc, cô cứ nghĩ đó là một cô gái vùng hải đảo quê mùa, nhưng bây giờ, Dương Tuyết trước mặt cô xinh đẹp, duyên dáng, trẻ trung nữa, cô bỗng thấy có một chút ân hận vì đã đồng ý chuyện để Quốc Hào cho Dương Tuyết tá túc.

Một cảm giác thật bất an, Hoài Phương cố xua tan đi, nhưng nó vẫn canh cánh trong cô. Mình có quá nhạy cảm lắm không, khi chưa gì hết nghĩ rằng Quốc Hào sẽ có ý với Dương Tuyết. Nhà này còn có Thọ, Đăng và Dũng nữa kia mà.

Quốc Hào xem Dương Tuyết như em gái thô mà. Nghĩ như vậy, nên Hoài Phương đi xuống nhà, thân mật:

– Đi siêu thị mua vài món đồ đi Tuyết. Tủ lạnh trống trơn hà.

Dương Tuyết ngần ngại:

– Hay chị đi một mình đi, em đang bận mà.

Dương Tuyết chỉ vào quần áo của mình, mặt cô đầy mồ hôi.

– Lần khác em sẽ đi với chị.

Dương Tuyết cười, một chiếc lúm đồng tiền trên má, đôi gò má cô hồng lên vì công việc, chợt làm cho Hoài Phương ngẩn ngơ. Cô bé xinh quá!

Gác chân lên bàn, Chánh nghiêng người nhìn tấm ảnh trên tay

Quang Thái.

Anh ta nhăn nhó:

– Lại nữa rồi, anh xem ảnh cô ta hoài mà không chán hay sao? Người ta đã bỏ đi không một lời từ giã mà cứ mãi làm người tình si.

Quang Thái khó chịu:

– Chuyện của anh, cậu đừng có xen vào. Anh nhớ Dương Tuyết, hay làm người tình si là chuyện của anh. Nếu cậu có lòng tốt thì phụ giúp anh đi tìm Dương Tuyết giúp anh.

– Thì em cũng đang dò hỏi tin tức của cô ấy giúp anh nè.

Chánh cụp mắt xuống. Anh ta không dám nói gì thêm, sợ chọc giận Quang Thái. Điều mà anh muốn nói với Quang Thái, muốn chinh phục và giữ lại người phụ nữ mình yêu không phải bằng bạo lực. Anh ta phải hiểu sự ghen tuông chính là con dao hai lưỡi, nó có thể làm tăng tình yêu và cũng có thể làm cho tình yêu đi xa mình mãi. Huống chi Quang Thái hẳn tâm quá.

Quang Thái vụt đứng dậy, đi đến bàn của Quỳnh Chi. Anh đến đây cũng để tìm cô gái này.

Quỳnh Chi tròn mắt:

– Tại sao anh hỏi em Dương Tuyết ở đâu, anh phải biết rõ hơn em

chứ.

- Nếu biết anh đã không hỏi em. Ở Sài Gòn này, Dương Tuyết thân có một mình em, anh không tin là cô ấy đi mà không liên lạc với em.
- Nếu như vậy thì anh lầm rồi, Tuyết không hề liên lạc gì với em.
- Em nói dối.

Quang Thái tức giận trừng mắt:

- Hãy nói đi! Dương Tuyết đang ở đâu, nếu không, anh không tử tế với em nữa. Anh có thể giới thiệu cho em hát ở phòng trà, thì anh cũng có thể bảo phòng trà này chấm dứt hợp đồng với em.

Quỳnh Chi khó chịu:

- Em giấu anh chuyện Dương Tuyết ở đâu thì có lợi ích gì cho em. Em thề là em không biết Dịu lại, Quang Thái kéo ghế ngồi xuống:
 - Bỗng dưng cô ấy bỏ anh mà đi không một lời từ giả. Cô ấy không bằng lòng anh cái gì nữa? Anh đã tạo cho cô ấy một chỗ đứng trong làng ca nhạc trẻ, có ai lo cho cô ấy bằng anh, vậy mà bạc bẽo thật. Quỳnh Chi quay đi. Cô không gặp Dương Tuyết thật, nhưng nếu có gặp cô cũng không nói ra. Anh ta lo cho Dương Tuyết hay là lợi dụng Dương Tuyết?

Hơn ai hết, anh ta phải rõ điều này. Tất cả những hợp đồng với phòng trà, anh ta đều tự ý ký và tiền bỏ túi, Dương Tuyết chỉ biết hát. Mọi hành động và suy nghĩ đều bị anh ta quản lý chặt chẽ.

Dương Tuyết giống như một tên nô lệ của anh ta.

Đến phiên Quỳnh Chi, cô lên bục để hát. Để có một chỗ đứng trong các phòng trà, không phải chỉ có một mình cô, Dương Tuyết, mà còn biết bao nhiêu cô gái nữa, bị Quang Thái lợi dụng, họ làm ngơ để đạt

đến mục đích.

Quang Thái ngồi hậm hực, anh ta cay cú vì sự ra đi của Dương Tuyết, và nhận ra cô quan trọng biết dường bao trong trái tim mình. Và cũng vì cô là người con gái đầu tiên dám trốn chạy khỏi anh ta.

– Quỳnh Chi! Quỳnh Chi!

Quỳnh Chi ngơ ngác nhìn lại, một cái đập tay lên vai cô, cô kêu lên:

– Tuyết! Trời đất! Bỗng dưng sao đi đâu mất tiêu vậy?

Dương Tuyết cười buồn:

– Đi trốn được không? Nhưng rồi lại thấy nhớ sân khấu, nhớ khán giả và không gian đèn màu.

– Quang Thái đi tìm cậu đó. Anh ta tìm cậu khắp nơi hết. Nếu như cậu nhớ thì thôi đừng trốn anh ta. À! Uống gì gọi chưa?

– Mình gọi rồi.

Người phục vụ mang ra hai ly trái cây, Dương Tuyết đẩy một ly sang cho Quỳnh Chi. Cô buồn buồn nhìn lên sân khấu, một cô ca sĩ đang hát, dòng nhạc trẻ, nên không gian sôi động hẳn lên.

Ngày xưa cô cũng như thế, được Quang Thái nâng đỡ hết mực, nhưng rồi cô nhận ra, anh ta lợi dụng thân xác, sự trẻ trung và cả công sức lao động của cô.

Trốn khỏi tay anh ta trong đêm mưa ấy, cô có gì đâu, một mớ quần áo, túi rỗng không. Nhưng còn sân khấu và không khí phòng trà thì không thể không nhớ.

Quỳnh Chi nắm tay Tuyết:

– Cậu đang ở đâu vậy?

– Ở nhờ nhà của một người bạn cùng quê. Họ không biết mình là ca

sĩ phòng trà, mà tưởng mình là thứ vô công rồi nghề.

– Vậy họ cư xử bạc với cậu lắm à?

– Không. Ban đầu là thế, nhưng bây giờ họ cũng tử tế, vì mình giúp họ nấu cơm giặt giũ, lau nhà.

Quỳnh Chi phì cười:

– Cậu trở nên ngoan ngoãn mẫu mực không ngờ đó. Nhưng rồi tiền đâu cậu xài?

Dương Tuyết nheo mắt:

– Cậu có nghĩ là khi mình trốn ra khỏi nhà Quang Thái, trong túi mình vốn vẹn chỉ còn bốn chục ngàn.

Quỳnh Chi kêu lên:

– Trời đất! Hợp đồng cậu ký bạc triệu cơ mà?

Dương Tuyết cười chua chát:

– Thế đó. Nếu mình ở lại cho anh ta tiếp tục lợi dụng mình, mình vẫn ăn ngon mặc đẹp, nhưng cần gì phải ngửa tay xin anh ta tiền, và còn phải xem anh ta vui hay buồn nữa kia.

Quỳnh Chi lắc đầu xót xa. Cô thấy thương cho Dương Tuyết và cả mình. Cô có kém Dương Tuyết đâu, có điều cô kém sắc và ca cũng không hay, cho nên Quang Thái muốn lợi dụng cũng chẳng được. Lâu lâu anh ta đến nhà cô, và ngủ lại, xem như ... cô có bốn phận cho vậy thôi.

Quỳnh Chi mở ví, cô lấy ra hai tờ một trăm dúi vào tay bạn. Tuyết ngạc nhiên:

– Gì vậy?

– Cậu cầm lấy tiền này xài đi.

Dương Tuyết nheo mắt, cô ôm vai bạn, nước mắt ngân ngấn:

– Cảm ơn cậu.

– Nếu cậu tìm được việc làm nào khác thì làm đi, đừng trở lại phòng trà để Quang Thái gặp cậu. Cậu biết đó, anh ta là một kẻ chẳng vừa đâu.

Dương Tuyết gật đầu:

– Mình biết.

Từ giã Quỳnh Chi, Dương Tuyết đi về, cô đi lầm lũi. Dù sao cô cũng bằng lòng với cuộc sống mình đang có. Thái Dũng có khó tính, nhưng anh ta chẳng phải người không biết suy nghĩ.

Một chiếc xe ôm tấp vào mời mọc. Dương Tuyết ngần ngại nhìn quãng đường dài, cô không thể lợi bộ về nhà, có khi đi trên đường còn bị Quang Thái bắt gặp.

Gật đầu, Dương Tuyết ngồi lên xe, cô nói nơi mình đến, một chút lặng khi nhìn đồng hồ.

Quốc Hào đứng lóng ngóng trong nhà, anh không hiểu tại sao mình lại mong Dương Tuyết về nữa. Dương Tuyết đi từ lúc tám giờ ba mươi và bây giờ là mười giờ ba mươi ... Kia rồi, một chiếc xe đỗ lại, Dương Tuyết đang xuống xe, bỗng dưng Quốc Hào thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy Quốc Hào, Dương Tuyết cười xã giao:

– Anh Hào chưa ngủ?

– À ... – Quốc Hào lúng túng – Chưa buồn ngủ, anh ra đây hóng mát một chút.

Em đi công việc xong rồi à?

– Dạ.

Dương Tuyết đi luôn vào nhà, cô thấy Thái Dũng nhìn cô, đôi mắt ngạc nhiên vì cách ăn mặc thường ngày của cô. Dường như anh thấy hình ảnh này ở đâu đó thì phải, nhưng anh không tài nào nhớ được. Cũng như Quốc Hào, hình ảnh của Dương Tuyết tối nay hoàn toàn khác. Dương Tuyết hôm cô đến nhà anh vào giữa đêm mưa, cô ướt như con chuột, thảm thương. Chính hình ảnh đó chạm lòng anh, nên anh chạy theo và giữ lại, để rồi đây đêm nay hình như có một tình cảm lạ lùng đang đến, giống như nước chảy và đá phải mòn vậy. Dương Tuyết thức dậy, đồng hồ đã chỉ tám giờ ba mươi. Cô đã quen với giờ giấc ngày trước, tối đi ngủ lúc khuya và sáng dậy muộn, dù cô có cố tập dậy sớm giúp Quốc Hào làm bữa ăn sáng.

Một khoảng không gian yên ắng thanh bình, chứ không nặng nề như lúc ở chung với Quang Thái. Dương Tuyết trỗi dậy, cô không biết mình sống cuộc sống này đến bao giờ. Cô nhớ ánh đèn màu, nhớ sân khấu và tiếng ồn ào ở đó. Tuy nhiên nghĩ đến Quang Thái, cô lại rùng mình sợ hãi, cô sợ những ngày làm việc như vắt kiệt cả sức của mình.

Có tiếng chuông cửa. Cột gọng tóc lại, Dương Tuyết đi ra mở cửa, cô reo lên mừng rỡ:

– Thiệu Hoa!

Thiệu Hoa cũng kịp nhận ra Dương Tuyết, cô kêu lên:

– Chị đến ở nhà trọ này từ bao giờ vậy?

– À ...

Dương Tuyết cúi chào ông Quốc:

– Thưa bác.

Ông Quốc nhíu mày:

– Đứa nào vậy?

Thiệu Hoa liền thoáng:

– Ba quên chị Dương Tuyết rồi sao? Chỉ được cử về Sài Gòn học khóa âm nhạc. À! Mà sao chị không trở về đảo vậy?

– Chị

Dương Tuyết lảng sang chuyện khác:

– Em và bác đi từ lúc nào mà bây giờ mới tới vậy?

– Đi từ chiều hôm qua. Đi tàu mệt thật. Ba em hà tiện tiền nên không chịu đi máy bay.

Cô ôm vai Dương Tuyết:

– Chị xinh thật! Có phải cặp bồ với anh Hai em không?

Dương Tuyết đỏ mặt:

– Không phải đâu, em đừng có nói bậy. Anh Quốc Hào đã có chị Hoài Phương.

Dương Tuyết phụ ông Quốc mang va ly và đồ đạc vào nhà. Ông Quốc thắc mắc nhìn Dương Tuyết:

– Sao cháu lại ở đây vậy?

Dương Tuyết chưa trả lời, Thiệu Hoa đã nhăn mặt:

– Thì anh Hào cho chị Tuyết trọ, cũng như anh Đăng, anh Dũng.

Ông Quốc nạt khế:

– Ba không hỏi con.

– Ba thì lúc nào cũng ăn hiếp con.

Kề vai Dương Tuyết, Thiệu Hoa bỏ nhỏ:

– Chị mặc kệ ba em đi. Ông thấy nhà có một mình chị con gái nên thắc mắc, nếu như vậy em không ở ký túc xá mà ở nhà với chị, chịu không?

Dương Tuyết mỉm cười:

– Như vậy thì còn gì bằng, chị cũng đang lạc lõng giữa mấy ông tướng đây.

Thiệu Hoa xuýt xoa ngắm căn nhà mới:

– Chị hay anh Hào em bài trí nhà này vậy? Là chị phải không? Anh Hai em thì khỏi nói, nhà cửa sao cũng được.

Thiệu Hoa có vẻ thích căn nhà mới, cô chạy lung tung lên lầu quan sát, trong lúc Dương Tuyết lấy nước mời ông Quốc.

– Dạ, mời bác dùng nước cho khỏe, rồi lên lầu nghỉ. Phòng của anh Hào trên lầu đấy bác.

Thiệu Hoa đi xuống, cô bi bô:

– Mấy chậu kiểng trên lầu đẹp quá chị Tuyết.

Dương Tuyết cười:

– Cửa Hoài Phương mua đó. Anh Hào rất cưng mấy chậu kiểng đó. À! Mà có phải em về Sài Gòn để đi học không?

– Dạ, phải đó chị, đó cũng là nguyên nhân anh Hai em dọn về đây ở. Em đã đậu vào Nhạc viện thành phố, khoa thanh nhạc.

Dương Tuyết kêu lên:

– Chắc là em hát hay lắm Hoa nhỉ?

– Cũng được thôi chị ạ. Lúc ở ngoài Phú Quốc, em cũng hay đi hát cho Đài truyền thanh và các chương trình giúp vui hay từ thiện. Em về Sài Gòn học cho vững hơn về nhạc viện. Với lại, nếu em cứ ở hoài

ngoài đó, biết bao giờ mới khá hơn hả chị?

Thiệu Hoa đang ở tâm trạng của Dương Tuyết năm năm về trước. Lúc đó cô mới mười bảy, mơ mộng tương lai huy hoàng, mơ mình đứng trên sân khấu, có cả trăm đôi mắt say mê hướng vào mình, nhưng rồi cuộc đời khắc nghiệt và Quang Thái làm tan vỡ đi mọi ước mơ tươi đẹp.

Đi đến ôm vai Thiệu Hoa, mắt Dương Tuyết đượm buồn:

– Chị cũng từng là sinh viên của khoa thanh nhạc, Nhạc viện thành phố, cũng từng mơ ước như em bây giờ.

Thiệu Hoa nhú mày:

– Sao chị không đi hát khi mà chị được đào tạo chính quy?
– Bốn chữ “đào tạo chính quy”, chẳng có nghĩa gì cả khi chúng ta bước vào làng giải trí, mà nhạc trẻ đang là nhạc vua.

Thiệu Hoa nhăn mặt:

– Chị làm cho em cũng có một chút bi quan đó. Phải có niềm tin và hy vọng để vượt lên chứ chị.
– Em có thể thành công đó. Chị vụng về và không biết ăn nói như em.

Thiệu Hoa bật cười:

– Nhưng nếu so về sắc đẹp, chắc chắn chị đẹp hơn em.

Hai cô gái huyền thoại với nhau, xem vẻ họ tâm hợp ý nhau từ giây phút đầu.

Chợt Thiệu Hoa tò mò:

– Chắc là chị gặp chị Hoài Phương rồi chứ?
– Rồi. Anh Hai em khéo chọn lắm đó. Hoài Phương đã vừa giàu vừa

có học lại vừa xinh nữa.

Thiệu Hoa nheo mắt:

– Nghe chị nói mà em nôn nao muốn gặp chị dâu tương lai của mình ghê.

Khánh Hà

Mưa Trên Bước Anh Về

Chương 4

Cầm tờ giấy hẹn phỏng vấn, Dương Tuyết đi vào phòng giám đốc nhân sự.

Cô khựng lại vì người trước mặt mình, anh ta là khách quen của phòng trà Cát Đằng. Dương Tuyết định quay ra, nhưng Nguyễn Lê đã nhìn lên, anh thẳng thốt:

– Dương Tuyết!

Bất chợt anh cúi xuống xấp hồ sơ lý lịch dưới tay mình rồi nhìn Dương Tuyết:

– Sao không đi hát nữa, mà lại xin đi bán hàng vậy cô Tuyết?

Bước lại ngồi xuống chiếc ghế dành cho mình, Dương Tuyết cười nhẹ.

– Bầu trời âm nhạc không phải là một bầu trời luôn trong xanh để cho tôi có thể tồn tại. Tuy rằng làm ca sĩ cũng là một cái nghề, cho

nên người ta cũng có lúc phải thất nghiệp.

Nguyễn Lê cười xòa:

- Nói cách khác là cô muốn thay đổi môi trường sống chứ gì?
- Vâng.
- Là Dương Tuyết thì tôi tuyển cô ngay thôi. Lương là một triệu, công việc từ chín giờ sáng cho đến sáu giờ chiều, hoặc đổi ca từ sáu giờ chiều đến mười một giờ đêm. Cô có ý kiến gì không?

Dương Tuyết lắc đầu:

- Không. Tuy nhiên tôi cũng xin cảm ơn sự ưu ái của ông.
- Vậy ngày mai nhận việc, cô Tuyết nhé?
- Dạ.

Rời phòng giám đốc nhân sự, Dương Tuyết thấy vui, một công việc thu nhập không cao, nhưng có còn hơn không. Cô sẽ có quyền tiêu xài trọn số tiền một triệu đồng đó chứ không phải hát một bài nhạc cả triệu đồng, lại vào tay Quang Thái hết.

Qua cửa quẹo của hành lang, suýt chút nữa, Dương Tuyết tông vào một người.

Cả hai cùng kêu lên:

- Hoài Phương!
- Dương Tuyết! Đi đâu đây?
- Tôi xin việc bán hàng cho công ty. Còn Hoài Phương?
- Con có sao không Phương?

Một câu nói từ trên cầu thang làm cả hai quay lại. Hoài Phương cười lắc đầu:

- Tông vào nhau chút xíu thôi, chưa bư đầu suýt trán đầu ba ơi.

Rồi cô quay sang Dương Tuyết:

– Tuyết đi đi! À, mà có sao không?

Dương Tuyết cười, cô lặp lại câu nói của Hoài Phương:

– Chưa bư đầu suýt trán đầu.

Dương Tuyết chào người đàn ông và Hoài Phương rồi đi.

Hoài Phương đi lên cầu thang với ba:

– Ba tìm con?

– Ừ. Ba định hỏi con chiều nay mấy giờ có cuộc hẹn với ba của Quốc Hào?

– Dạ, con định sáu giờ ba ạ.

– Con điện thoại cho mẹ con chưa?

– Dạ rồi.

Mãi nói chuyện với cha, Hoài Phương quên mất ý định đến phòng nhân sự để xem lý lịch của Dương Tuyết.

Thiệu Hoa tíu tít:

– Anh Hào! Sao không mời chị Dương Tuyết cùng đi với nhà mình?

Quốc Hào chưa kịp trả lời, ông Quốc đã trừng mắt:

– Con hay nhỉ? Nên nhớ đây là buổi gặp mặt để định chuyện vợ chồng cho anh Hai con.

Bị mắng, Thiệu Hoa le lưỡi nhìn anh trai. Cô lại gần anh.

– Em thuận miệng nói cho vui thôi. Nhưng mà em nói thật nha, em thích chị Tuyết hơn chị Hoài Phương.

Quốc Hào mỉm cười:

– Cũng đâu có sao. Nhưng một lát người lớn nói chuyện, cấm em láu táu đó.

– Em biết rồi.

– Quốc Hào!

Ông Quốc gọi Quốc Hào lại chỗ mình:

– Con ngồi đó đi, ba muốn nói chuyện với con.

– Dạ.

Quốc Hào đi lại ngồi xuống ghế.

– Chuyện gì vậy ba?

– Ba thấy con thân mật với Dương Tuyết. Không nên đâu con, dù cho là chúng ta là người đồng hương với nhau lên Sài Gòn ở, chuyện của Dương Tuyết ở nhờ, Hoài Phương không nói gì sao?

– Có gì đâu ba. Lúc cho Dương Tuyết ở chung, con cũng có hỏi ý Hoài Phương ... thì cổ cũng như Thái Dũng, Đăng với Thọ vậy.

– Nhưng khi đã cưới nhau rồi, con nên bảo những người đó dọn đi.

Quốc Hào cười:

– Chẳng nào cưới hăng hay đi ba.

– Còn chẳng nào nữa. Ba định trong năm nay tổ chức đám cưới cho con.

Quốc Hào tắt nụ cười:

– Nhanh như vậy sao ba?

– Còn nhanh gì nữa. Năm nay con đã hai mươi bảy, con cho là con còn trẻ trung lắm sao. Cưới vợ đi, mẹ con muốn như vậy đó.

Quốc Hào bần thần nhìn ra vạt nắng ngoài khung cửa sổ. Anh sẽ đám cưới với Hoài Phương, đó là một người con gái đã hết lòng yêu anh, nhưng trái tim anh ... hình như đang vẫn vương một hình bóng khác.

Buổi gặp mặt chỉ có ông Thịnh là nói nhiều, ông tỏ ra tâm đắc với ông Quốc, dù cho bà Thịnh không vui vẻ mấy. Bà muốn Hoài Phương có một người chồng môn đăng hộ đối, vậy mà nó đi chọn Quốc Hào. Còn ông sui trai tương lai của bà nữa, ông ta đúng là thứ “hai lúa” chính cống ở miệt quê lên Sài Gòn, nên cách nói chuyện của bà ngắn ngủn, lạnh nhạt.

Hoài Phương biết mẹ không hài lòng, cô nắm tay bà van lơn:

- Mẹ đừng khó chịu mẹ ạ. Hãy xem như mẹ vì hạnh phúc của con đi.
- Con đúng là ngu ngốc, đời bây giờ không có ai như con.

Quốc Hào nghe loáng thoáng, anh cúi đầu. Liệu có phải anh đang làm cái chuyện đĩa đeo chân hạc hay không? Lẽ ra anh không nên để Hoài Phương tự ý xếp đặt.

Nhắc khéo cha, Quốc Hào đứng lên:

- Bác Thịnh còn bận việc ba ạ, chúng ta về thôi.

Ông Quốc tươi cười:

- Còn còn gọi là bác Thịnh gì nữa. Ba thống nhất với ba Hoài Phương đến hết tháng mười làm lễ đính hôn, tháng mười hai cưới.

Ông Thịnh gật đầu:

- Phải đó, thống nhất như vậy đi.

Hoài Phương vui ra mặt, cô không mong gì hơn là được là vợ người mình yêu.

Cô nũng nịu nép vào vai Quốc Hào:

- Anh mà ăn hiếp em, em méc ba đó.

Quốc Hào chỉ cười, hình như anh không sẵn sàng lắm cho cuộc hôn nhân này, anh đang bận tâm vì phải nói với Dương Tuyết, cô không

thế ở lại nơi này, tàn nhẫn quá. Giữa lòng thành phố này, cô đang xem anh như một cái phao bám víu vào, nhờ vào anh nói rằng: anh sắp cưới vợ, em hãy đi tìm nơi khác ...

Ngồi trên xe, bà Thịnh cất giọng khó chịu:

– Mẹ không hiểu sao con lại ưng Quốc Hào. Địa vị phó giám đốc công ty điện tử, con lại có học, không kiếm được người chồng cân xứng với con hay sao mà con lấy người này? Bộ con không sợ bạn bè con cười chê?

Hoài Phương nhăn nhó:

– Mẹ! Anh Quốc Hào đâu phải người thất học. Anh cũng tốt nghiệp đại học ra, có điều anh ấy nghèo. Sau này với sự giúp đỡ của con, anh ấy tiến lên đâu bao xa.

Vừa lái xe, ông Thịnh vừa gật đầu:

– Hoài Phương nói phải đó, ba cũng như con. Ba luôn có cảm tình với những người cầu tiến. Có biết bao nhiêu nhà tỷ phú trên thế giới, thuở hàn vi họ nghèo rất mừng tươi.

Được cha ủng hộ, Hoài Phương chồm tới phía trước, cô hôn vào má cha:

– Cám ơn ba ủng hộ con.

Bà Thịnh vùng vằng:

– Tôi chẳng bằng lòng cuộc hôn nhân này chút nào cả.

– Bà sao vậy? Con lấy chồng chứ bà hay sao? Nó lấy người nó yêu thương mới có hạnh phúc chứ, lấy phải tên nhà giàu học dốt ăn chơi đàng điếm, có hạnh phúc à?

Mặc cho ông nói, bà vẫn ấm ức trong lòng không vui.

Hoài Phương mơ màng nhìn hai bên đường. Đêm nay thành phố đổi với cô trở nên đẹp tuyệt vời.

Giọng ông Quốc trở nên dứt khoát:

Nếu như con không nói được vì ngại thì ba sẽ gọi Dương Tuyết vào đây, chính ba sẽ nói. Con sắp cưới vợ, nó cần phải rời nhà này, cả ba người bạn của con nữa.

Quốc Hào khó chịu:

- Nhưng mà nào đã cưới bây giờ đâu ba.
- Hôm nay là tháng tám, tháng mười đính hôn, tháng mười hai cưới. Bây giờ không chịu chuẩn bị, thì đợi đến khi nào nữa?
- Được rồi, ba cứ về quê, rồi con sẽ nói với họ mà.

Thiệu Hoa xen vào:

- Ba bắt buộc anh Hai chi vậy, chính chị Hoài Phương bằng lòng cho họ ở mà.

Ông Quốc trừng mắt:

- Con biết cái gì mà xen vào.

Thiệu Hoa xịu mặt:

- Ba bảo con ở đây với anh Hai, bây giờ ba đuổi họ đi hết, buồn chết đi được. Tại sao chị Tuyết không ở đây được? Con thích chị Tuyết hơn chị Hoài Phương, đến nhà này chỉ biết có anh Hào thôi.
- Con đừng có nhiều chuyện.

Thiệu Hoa tiu nghỉu bỏ đi, cô lên sân thượng đứng một mình. Ba của cô thật lạc hậu, ông cứ bảo để Dương Tuyết ở gần anh trai cô, khác nào lửa gần rơm. Nhà này còn có Thái Dũng, Đăng và Thọ, sao họ không là lửa?

– Ủa! Em cũng ở trên này hả Hoa làm nãy giờ chị đi tìm em.

– Có chuyện gì vậy chị?

– Không thấy em, nên chị đi tìm.

Dương Tuyết đi lên, cô đến bên Thiệu Hoa, cả hai cùng đứng nhìn xuống phía dưới đường.

– Ngày mai bác trai về Phú Quốc phải không Hoa?

– Dạ. À! Chị đi làm rồi sao?

– Cũng nhàn. Ngồi bán hàng kim khí điện máy ấy mà, khách vào xem nhiều, nhưng người mua chẳng bao nhiêu.

Dương Tuyết cười:

– Giới thiệu mặt hàng khô cả cổ, họ nghe cho đã rồi đi luôn.

– Chị học ở trường âm nhạc ra, vậy mà không phát huy sở trường nào sao chị?

Dương Tuyết tắt nụ cười:

– Chị cũng muốn lắm, nhưng mọi chuyện không dễ dàng đâu em. Có một số người, tạm gọi là ông bầu, họ nhận nâng đỡ mình, công sức mình làm ra chỉ nhận được một, chín phần về họ.

Thiệu Hoa kêu lên:

– Ở đâu có loại người bóc lột người đến như thế?

– Trong xã hội và tại Sài Gòn này, em học đi, ra trường rồi sẽ thấy mặt trái của nó.

– Chị đã từng bị lợi dụng?

– Phải. Công sức lao động và cả thân xác mình nữa.

Thiệu Hoa sững sờ nhìn Dương Tuyết.

Xem ra Dương Tuyết mới có hai mươi ba, nhưng cô có vẻ già dặn với

cuộc đời này.

Bắt gặp cái nhìn của Thiệu Hoa, Dương Tuyết ôm vai cô:

– Thôi, thà chị đi bán hàng, đập tắt mơ ước và khát vọng của mình.

– Chị Tuyết! Chị có cảm tình với anh Hai em không?

– Chị mến anh Hai em, anh ấy còn là người ơn của chị. Lúc chị trốn khỏi tay ông bầu của chị, chị đâu có tiền, anh Hai em đã cứu mang chị. Và Hoài Phương nữa, cô ấy tuy giàu nhưng không kiêu căng.

Thiệu Hoa thở nhẹ, ba của cô quá lo xa, khi đã mang ân, Dương Tuyết có lòng nào chen vào. Cái nhìn của Thiệu Hoa đối với Dương Tuyết trở nên tình cảm hơn.

Cô ngây thơ:

– Em thích làm em gái của chị ghê.

Dương Tuyết bật cười:

– Cũng được, chị còn mong được như thế.

– À! Chị hát cho em nghe được không?

– Sao khi không lại muốn chị hát vậy?

Thiệu Hoa van nài:

– Thì chị hát đi. Bài hát nào chị thích đó.

Dương Tuyết mơ màng, cô thích bài hát này, chính bài hát này đã cho Quang Thái chú ý đến cô, để cuộc đời đi vào một khúc quanh, cô trở thành người tình của anh ta, và không mặc áo cô dâu một lần, lại trở thành sở hữu của một người.

“Người về trên một dòng sông xanh.

Trên một con tàu hay một ga朦胧 mênh.

Sao người không chọn sông vắng nước?

Sao người không là vì sao nhỏ?

Để cho tôi nhìn đêm thâu ...”.

Từ trên lầu bước xuống, Quốc Hào ngạc nhiên. Dáng ai giống Dương Tuyết quá. Anh nhảy vội xuống mấy nhịp cầu thang và sai bước để vượt qua.

Đúng là Dương Tuyết, Quốc Hào kêu lên:

- Em đi đâu đây Tuyết?
- Em đi nộp báo cáo bán hàng, còn anh?
- Em bán hàng cho công ty à?
- Dạ, cũng hơn một tháng.

Quốc Hào bật cười:

- Hóa ra anh và em cùng ở chung một nhà, cùng làm một công ty mà không biết.

Dương Tuyết tròn mắt:

- Anh cũng làm ở công ty này?
 - Phải. Bộ em không biết à? Anh làm ở phòng kỹ thuật, Hoài Phương là phó giám đốc đó. Nào! Chúc mừng chúng ta là người một nhà.
- Quốc Hào đưa tay ra, làm cho Dương Tuyết cũng đưa ra. Họ là cấp trên của cô mà nào cô có biết đâu. Hoài Phương bước xuống ngay lúc ấy, cô nhìn cả hai.

- Chuyện gì thế?

Quốc Hào vui vẻ:

- Gặp Dương Tuyết ở đây, anh mới biết là cô ấy làm ở bên khâu bán hàng.
- Vậy à? À! Có phải hôm tháng trước tôi đã gặp Dương Tuyết ở

phòng nhân sự đi ra không?

Dương Tuyết gật đầu:

– Dạ, là hôm đó.

Không quan tâm đến Dương Tuyết, Hoài Phương kéo Quốc Hào đi.

– Nãy giờ em đi tìm anh đó.

Quốc Hào quay lại với Dương Tuyết:

– Thôi, anh đi nghe Tuyết.

Dương Tuyết nhìn theo họ. Trái đất quả là nhỏ hẹp, không ngờ cô lại làm trong công ty của Hoài Phương, họ đi với nhau thật xứng đôi.

Người giàu có bao giờ họ cũng sướng và hạnh phúc còn phận nghèo

... Dương Tuyết chưa chát bước đi, cô nghĩ đến Quang Thái và những ngày sống bên anh ta. Có những đêm đi hát về, mệt thở không ra hơi cô vẫn phải chiều anh ta. Những khi ấy cô hoàn toàn không có cảm giác nào cả, mà xem như đó là một cực hình phải chịu đựng. Dương Tuyết khao khát có một tình yêu nhẹ nhàng như thế đó.

Tình yêu đối với cô như là một thứ xa xỉ không thể với tới.

– Em tìm anh có chuyện gì vậy?

– Anh quên rồi sao? Còn nửa tháng nữa đến lễ đính hôn của tụi mình, em định rủ anh đi mua nhẫn cưới.

– Một lát anh phải làm việc với bộ phận sản xuất.

– Ngày mai cũng được mà.

– Không được đâu Phương.

Hoài Phương phụng phịu:

– Em thấy là anh không tha thiết mấy với chuyện đính hôn.

Quốc Hào lắc đầu:

- Không phải như vậy, có điều anh không muốn làm rình rang.
- Anh sợ gì vậy? Em đã nói chi phí cho đính hôn em lo hết mà, đó là tiền riêng của em.
- Đành rằng như vậy, nhưng tốn kém quá ích lợi gì đâu. Chúng ta yêu nhau và sống chung với nhau, điều quan trọng là vui vẻ và hạnh phúc.
- Nhưng anh có biết, mẹ em muốn tổ chức linh đình không? Gia đình em chỉ có một mình em là đứa con duy nhất.

Quốc Hào thở dài:

- Đó cũng là nguyên nhân anh rất yêu em, nhưng lại ngại và đầy mặc cảm.

Hoài Phương nhăn mặt:

- Anh lại nữa rồi, đừng cư xử với em như thế, em sẽ buồn đó, mẹ em cũng không vui.
- Em cũng xem sĩ diện của em trên tất cả sao Phương?
- Anh nói đi, trong xã hội này, có ai không cần điều ấy? Bề ngoài bao giờ cũng quan trọng.
- Nếu biết em muốn phô trương sự giàu có của mình, anh đã để ba năm nữa mới cưới nhau.

Biết Quốc Hào giận, Hoài Phương van lơn:

- Thôi thì em xin lỗi. Anh đã nói anh yêu em, cũng nên vì em một chút đi anh, anh không thể chiều em hay sao?

Quốc Hào lắc đầu, chân bước theo Hoài Phương. Anh nhớ đến Dương Tuyết và sự giản dị đến đáng yêu của cô. Anh không hài lòng Hoài

Phương. Có phải tình yêu của anh đã chuyển hướng?

Năm giờ kém mười, Quốc Hào vội vã rời công ty, anh muốn đến nơi bán hàng để nhìn thấy Dương Tuyết. Anh thật đoảng, ở chung một nhà, biết cô đã tìm được việc làm, vậy mà cũng không hỏi cô làm việc ở đâu.

– Anh Quốc Hào!

Hoài Phương giậm chân, cô gọi anh to như vậy mà anh cũng chẳng nghe. Anh đi đâu mà vội vã như vậy chứ? Cô sắp là vợ của anh, lẽ ra buổi chiều anh phải đến phòng làm việc của cô và cùng về với cô mới phải chứ.

Lấy xe, Hoài Phương đuổi theo Quốc Hào. Phía trước, Quốc Hào vẫn vô tình chạy xe thẳng đến cửa hàng buôn bán của công ty. Anh gửi xe ở bãi, rồi đi nhanh vào.

Anh mỉm cười khi nhìn thấy Dương Tuyết, cô đang giới thiệu sản phẩm với khách hàng. Cô nói năng lưu loát, và nụ cười xinh quá, làm nao lòng Quốc Hào.

Ngắm cô một lúc và chờ cho cô bớt khách, Quốc Hào đi lại gần. Anh vờ ngắm soi chiếc máy giặt.

– Cô ơi! Mặt hàng này ...

Nhận ra Quốc Hào, Dương Tuyết tròn mắt:

– Anh Hào! Đi mua hàng hả?

– Anh đùa với em thôi. Anh đến xem em bán hàng như thế nào.

– Có tệ lắm không anh?

– Không đâu, cho điểm chín được đó. À! Em làm ca từ mấy giờ đến mấy giờ vậy?

- Em làm ca từ chín giờ đến sáu giờ.
- Bây giờ năm rưỡi rồi, anh đợi em cùng về luôn nghen.
- Chiều nay anh không đi chơi với chị Hoài Phương à?
- Không. Anh định đến đây xem em làm việc như thế nào. À! Em bán hàng tiếp khách đi, anh đi tham quan một vòng rồi quay lại.

Quốc Hào đi lên lầu, cũng vừa lúc Hoài Phương đi vào. Cô hiểu mục đích của Quốc Hào đến đây, và dù không muốn nghi ngờ anh, Hoài Phương cũng bắt đầu suy nghĩ. Hình như có một điều gì đó đổi thay ở anh. Có phải anh thích Dương Tuyết? Ý nghĩ này làm cho Hoài Phương giật mình. Liệu cô có nên tin anh một lòng chung thủy với mình?

Bước đến chỗ Dương Tuyết, Hoài Phương làm vẻ vui vẻ:

- Có vất vả lắm không Tuyết?

Dương Tuyết giật mình quay lại.

- Chị Phương! Chị tìm anh Quốc Hào à?
- Ờ. Anh Hào hẹn với tôi ở đây mà.
- Anh ấy vừa lên lầu, chị lên đó sẽ gặp.
- Được rồi. Chúng tôi định mua nữ trang cưới. À! Tuyết này! Tuyết thấy anh Quốc Hào là người như thế nào?

Dương Tuyết vô tình:

- Dễ mến, cởi mở.
- Chỉ như vậy thôi sao? Anh ấy còn lịch lãm, ga- lăng với phụ nữ nữa chứ?

Giọng Hoài Phương nửa thật nửa đùa:

- Chính vì anh quá ga- lăng với phụ nữ, nên đôi khi người ta hiểu

lầm, lại đi đặt tình cảm vào anh ấy.

– Ô! Chị phải tin vào tình cảm anh Hào dành cho chị chứ. Sắp cưới nhau, là vợ chồng, phải tin nhau thì mới mong có hạnh phúc được chứ.

Hoài Phương nhún vai:

– Dĩ nhiên là tôi tin vào anh Hào, chỉ sợ người phụ nữ kia tấn công anh, còn anh thì quá vị nể, dẫn đến sự phản bội đáng tiếc. Và nếu điều đó xảy ra, Dương Tuyết nghĩ tôi phải như thế nào đây?

Dương Tuyết nhún mày, dường như Hoài Phương đang muốn ám chỉ điều gì đó.

Cô chưa kịp trả lời, Quốc Hào trên lầu đi xuống, anh khựng lại khi thấy Hoài Phương.

– Em đến hồi nào vậy?

– Bây giờ.

Cô âu yếm đến gần anh, ôm cánh tay anh:

– Chúng ta đi chứ, hả anh?

Quốc Hào nhìn Dương Tuyết, lúc này anh hứa đưa cô về nhà, trong hoàn cảnh này, anh phải làm sao đây? Hiểu ý cái nhìn của Quốc Hào, Dương Tuyết cười nhẹ:

– Anh đi sắm nữ trang cưới với chị Hoài Phương đi. Chúc vui vẻ!

Có khách xem hàng, Dương Tuyết chào cả hai rồi trở lại với công việc của mình.

Quốc Hào lưỡng lự, xong anh cũng đi ra với Hoài Phương.

Hoài Phương khó chịu:

– Hình như anh không vui?

- Sao em lại hỏi anh như vậy?
- Lúc anh rời công ty, em gọi anh mà anh không nghe, nên em lấy xe đuổi theo.
- Anh muốn đến xem Dương Tuyết bán hàng như thế nào.
- Anh quan tâm đến cô ấy ở mặt nào vậy?
- Anh không hiểu câu hỏi của em.
- Có phải anh bắt đầu có tình cảm với Dương Tuyết?
- Anh không thích nghe hay trả lời những câu hỏi như thế của em.
- Tại sao anh không trả lời được. Anh có thể nói với em là anh xem Dương Tuyết cũng như Thiệu Hoa, cho dù là lời nói dối.

Quốc Hào nhìn Hoài Phương, anh không biết lý giải với cô như thế nào, bởi vì cô đã hiểu thấu đáo điều riêng tư của anh.

Anh quàng tay ôm cô vào lòng mình:

- Chúng ta không nên cãi nhau. Mình đừng nói chuyện này có được không em?

Thái độ lùi bước của anh làm lòng Hoài Phương dịu lại. Biết đâu cô nghi ngờ cho anh điều không phải cô nép vào lòng anh mỉm cười:

- Xin tuân lệnh!

Câu pha trò của cô không đem lại cho Quốc Hào nụ cười, mà là ưu tư. Hoài Phương đã thông cảm, anh còn muốn gì nữa. Nhưng tình cảm, đó là sự rung động xuất phát từ trái tim. Nếu đặt lý trí lên trên, còn đâu là tình cảm nữa.

Hãy cố quên đi một tình cảm vừa nở hoa, nếu không anh sẽ làm tổn thương Hoài Phương. Cô sắp là vợ của anh, ngoài tình yêu cô dành cho anh, còn có cả ân nghĩa anh nợ cô.

Dương Tuyết xuống xe buýt. Từ trạm xe buýt, cô phải đi bộ khoảng hai mươi thước và băng qua đường, là đến nơi làm việc của cô.

Vừa định băng qua đường, Dương Tuyết giật bắn người vì Quang Thái cùng với Chánh đứng bên kia đường trước cửa hàng cô làm việc.

Kéo sụp chiếc nón, Dương Tuyết quay ngược lại. Cô đứng sau một quầy hàng tạp hóa, vờ hỏi mua một món đồ và len lén nhìn về phía cửa hàng.

May qua! Quang Thái và Chánh không lộ vẻ là trông thấy cô cả. Nhưng nếu anh ta và Chánh cứ đứng mãi ở đó, cô làm sao đây, trễ giờ làm việc mất.

Một chiếc xe thẳng lại và:

– Dương Tuyết, sao đứng đó, em mua gì vậy?

Là Quốc Hào! Dương Tuyết đưa tay lên ngực. Hú hồn! Quốc Hào làm cô muốn đứng tim luôn, đã như vậy anh còn gọi tên cô. Quên mất chuyện anh không hiểu những điều bí mật của cô, Dương Tuyết đưa tay lên môi:

– Suyt!

Cô chạy ra, ngồi lên sau xe anh:

– Anh đưa em tới đằng kia giùm đi, nhanh lên đi anh!

Không hiểu chuyện gì, tuy nhiên Quốc Hào cũng vội chạy xe đi, xe qua cua queo. Dương Tuyết đập lên vai Quốc Hào:

– Ngừng xe đi anh Hào!

Quốc Hào thẳng xe lại, anh quay ra sau nhìn cô:

– Chuyện gì xem em có vẻ thất thần dữ vậy?

– Anh đến cửa hàng à?

– Ừ. Sao?

– Anh nói giùm với quản lý ở đó, em đến muộn nửa giờ, có được không anh?

– Có chuyện gì vậy, em đến chỗ làm rồi mà?

Giọng Dương Tuyết van nài:

– Anh đi giùm em đi mà.

– Tại sao em không nói, biết đâu anh có thể giúp em?

Dương Tuyết thở dài:

– Anh không giúp được em đâu. Nhưng thôi để em nói. Em chính là ca sĩ Dương Tuyết, chuyên hát trong các quán bar và phòng trà.

Quốc Hào há hốc mồm nhìn Dương Tuyết, chưa khi nào anh nghĩ ra điều này cả, dù anh biết cô tốt nghiệp từ Viện âm nhạc thành phố. Tuy nhiên anh đủ thông minh để hiểu cô vừa gặp ai đó. Anh nghiêm mặt:

– Rồi sao nữa?

– Em đã được nâng đỡ dưới tay một ông bầu mang tên Quang Thái. Anh ta là một tên ma cô, một con sâu trong làng âm nhạc. Gần một năm em làm việc cho anh ta, vắt kiệt cả sức mình, nhưng ngày em trốn anh ta đi, em không có đến một trăm ngàn trong túi. Anh ta nhất định phải tìm em cho được vì những hợp đồng đã ký. Mọi người đang tìm và tìm kiếm em.

Bây giờ Quốc Hào mới hiểu vì sao Dương Tuyết luôn thay đổi cách ăn mặc và thậm chí cô luôn mang khẩu trang, đầu đội nón sùm sụp.

Anh ái ngại:

- Rồi em trốn được anh ta hoài hay sao?
- Em không biết, nhưng nhất định em không để anh ta bắt gặp được em. Giúp giùm em đi anh Hào.
- Được rồi, hay hôm nay em cứ nghỉ một bữa, anh đến đó xin phép nghỉ cho.

Dương Tuyết cảm động:

- Cám ơn anh.
- Anh đón tắc xi cho em về.

Xe Dương Tuyết đi rồi, Quốc Hào mới bàng hoàng nhìn theo. Anh giúp đỡ cô, nhưng chưa bao giờ anh hỏi tại sao cô tìm đến nhà mình vào đêm mưa gió đó.

Anh thật quá vô tình.

Mưa Trên Bước Anh Về

Chương 5

- Buổi chiều Quốc Hào về nhà sớm. Dương Tuyết đang ngồi trò chuyện với Thiệu Hoa, ánh mắt cô nhìn anh đầy ắp tâm sự. Anh nhìn cô.
- Anh xin cho em rồi, em sẽ được chuyển lên làm việc ở tầng trên.
- Cám ơn anh.

Thiệu Hoa liền thoảng:

– Bữa nay anh về sớm, có phải định khao em với chị Tuyết không?
Hay mình đi phòng trà nghe ca nhạc đi anh Hào?

Quốc Hào lắc đầu:

– Thôi, anh không khỏe, anh muốn ở nhà.

Thiệu Hoa xịu mặt:

– Anh không đi, em rủ anh Dũng đi đó. Chị Tuyết! Đi với em nhen.

Dương Tuyết từ chối:

– Ngày nay không khỏe nên chị mới ở nhà mà, em đi với anh Dũng đi.

– Ghét hai người ghê, sao mà giống nhau thế.

Cô chạy rầm rập lên cầu thang gọi Thái Dũng. Còn lại hai người,

Dương Tuyết khe khẽ:

– Em xin lỗi vì đã không nói sự thật với anh ngay từ lúc đầu.

– Anh nghĩ em trốn tránh không phải là cách. Nếu họ kiện em ra tòa, em là người nhận trách nhiệm.

Dương Tuyết kêu kên:

– Nhưng toàn bộ hợp đồng em đâu có ký, toàn Quang Thái ký không hà.

– Anh đã đến thử phòng trà Star, những hợp đồng đều đứng tên em và chữ ký của em.

Dương Tuyết ứa nước mắt:

– Em thật ngu ngốc, để cho Quang Thái lợi dụng và áp đặt. Anh nghĩ xem có cách tháo gỡ không?

– Tốt nhất em phải nhờ luật sư.

– Luật sư thì em đành chịu, em làm gì có tiền.

Quốc Hào nghĩ đến số tiền anh đang có, số tiền dùng vào việc chi phí đám cưới. Anh ngập ngừng:

– Anh có thể giúp em.

– Thôi anh ạ, tiền chi phí hợp đồng không phải nhỏ đâu. Nếu như xui rủi, em để hẫng bắt được, cùng lắm là ... em đi tù?

– Đó là cách giải quyết của em hay sao?

– Em không còn cách giải quyết nào khác. Có về quê, Quang Thái cũng tìm ra em. Thôi thì ... tới đâu hay đến đó.

Một giọt nước mắt rơi trên má Dương Tuyết, Quốc Hào đau xót.

Không ghìm được lòng, anh vươn tay ra kéo cô vào mình:

– Hãy tin vào anh, anh sẽ giúp em.

Tủi hờn như vỡ òa, Dương Tuyết khóc nghẹn ngào trên vai anh. Anh ôm cô vào lòng, lòng rung động trong cái cảm giác được chở che và san sẻ nỗi đau của Dương Tuyết. Từ trên lầu, Thiệu Hoa đi xuống, cô hoảng hồn lùi lại. Họ yêu nhau từ bao giờ vậy? Ba nói đâu có sai.

Cùng một lúc Hoài Phương đến, cô sững sờ trước cảnh tượng ấy.

Cơ ghen khiến cô nổi cơn thịnh nộ. Cô lao vào kéo cả hai người ra và giáng hai cái tát nảy lửa vào mặt Dương Tuyết, giọng căm hờn:

– Thì ra tôi đã nuôi ong tay áo, nuôi khỉ dòm nhà. Hai người trả lời với tôi như thế nào đây?

Dương Tuyết ôm mặt lùi lại. Thực sự cô không hề nghĩ rằng cô có tình cảm trai gái với Quốc Hào, ngoài ý nghĩ là có một người chia sẻ những khó khăn cô đang chịu đựng. Đánh xong, cơn giận chừng như phát hỏa hơn, Hoài Phương túm tay Dương Tuyết:

– Tại sao vậy? Cô thừa biết tôi và anh Quốc Hào sắp cưới nhau mà?

Lấy lại bình tĩnh, Dương Tuyết lắc đầu:

– Chị lầm rồi Hoài Phương! Tôi xem anh Hào như một người anh.

– Anh em mà ôm nhau như thế sao? Còn anh Hào, anh nói gì với em đi chứ, tại sao anh cư xử với em như vậy? Anh chà đạp lên tình yêu của em dành cho anh, như thế mà xem được hay sao?

Mặt Dương Tuyết đỏ bừng, hai cái tát hiện rõ trên gương mặt trắng mịn màng của cô. Quốc Hào đau xót. Nếu như nhanh tay một chút, anh có thể tránh được cho Dương Tuyết hai cái tát hờn ghen kia.

Anh lạnh lùng:

– Em tự cho mình cái quyền gì mà đánh Dương Tuyết vậy?

Hoài Phương lịm người:

– Em không phải sắp là vợ của anh sao? Em có quyền đánh cô ta, và thậm chí còn có quyền tống cổ cô ta ra khỏi nhà này nữa kìa. Đây là nhà của em, em không ngờ cả anh và cô ta lợi dụng sự cả tin của em để qua mặt em. Em đúng là khờ mà, hết lòng vì anh và thậm chí còn tử tế với kẻ cướp đoạt tình yêu của mình.

– Anh nói em lầm rồi, em rõ chưa? Mọi việc không như em nghĩ.

– Mắt em thấy hai người ôm nhau trong phòng khách mà lầm sao? Được, nếu như anh nói em lầm, thì anh mau đuổi cổ cô ta ra khỏi nhà này ngay tức khắc đi.

– Bây giờ tối rồi, em bảo cô ấy phải đi. Đi đâu đây?

– Đi đâu là chuyện của cô ta, em có bốn phận phải biết hay sao? Cô ta từ nơi nào đến thì trở về đó. Thật ra ba của anh cũng đâu cho phép cô ta lưu lại. Em đúng là mù mắt tin anh, nên để cho anh qua

mặt.

– Anh nhìn nhận anh có lỗi với em, nhưng cô ấy thì không. Em hãy để cô ấy tá túc một thời gian, cho cô ấy dàn xếp chuyện của cô ấy đã.

– Không được, em dung chứa những người bạn của anh là em quá rộng rãi rồi, đừng lợi dụng sự độ lượng của em nữa.

Quốc Hào giận run, quả là những lời lẽ xúc phạm nặng nề. Anh nắm hai tay mình lại.

– Trong vòng hai ngày nữa, anh sẽ trả nhà cho em.

Hoài Phương la lên:

– Em đuổi anh đi hồi nào. Em chỉ muốn đuổi những người bạn của anh, họ chỉ là những kẻ lợi dụng.

Quốc Hào chua chát:

– Anh cũng là những kẻ nằm trong danh sách lợi dụng em đó. Anh sẽ tìm nhà trọ ở và nếu như em là vợ của anh, em cũng phải sống trong căn nhà của anh.

– Anh vì cô gái này mà đổi chọi lại với em phải không? Cô ta xứng đáng để cho anh đặt ngang hàng với em? Cô ta chỉ là một con điểm cho bọn đàn ông thừa tiền đến mua vui. Hạng này em muốn bao nhiêu mua cũng được.

Không chịu nổi lời xúc phạm, Dương Tuyết ghen ngào:

– Dù cho tôi là thế nào đi nữa, chị cũng không có quyền xúc phạm tôi như vậy. Tôi sẽ đi ngay tức khắc. Nhưng dù sao, tôi cũng cảm ơn chị và anh Quốc Hào, đã cho tôi tá túc.

– Biết như vậy thì mau lập tức thu dọn mà đi đi.

Quốc Hào dang tay ra ngăn lại.

– Em muốn đi ngày mai hẵng đi, Dương Tuyết.

Rõ ràng là Quốc Hào bênh vực Dương Tuyết. Hoài Phương mím môi giận dữ:

– Nhà này em có quyền, em không cho phép cô ta ở lại dù một giây.

– Em nhất định như vậy?

– Phải. Nếu không em và anh cũng kết thúc.

Quốc Hào cười nhạt:

– Đó là tự em nói. Anh sẽ làm theo ý em. Trong vòng hai ngày nữa, anh sẽ dọn đi. Giữa hai chúng ta kết thúc.

Anh bước lại nắm tay Dương Tuyết lôi lên lầu, như muốn kết thúc cuộc cãi vã.

Dưới nhà, Hoài Phương giận dữ quật ngã mọi thứ ầm ầm. Cô đứng nhìn đồng hồ nát rồi lao ra đường trong cơn đau và giận ngun ngút

...

Dương Tuyết sợ hãi, cô rút tay mình ra khỏi tay Quốc Hào:

– Lẽ ra anh không nên cư xử và nói ra lời lẽ đó. Nếu đứng địa vị Hoài Phương, khi nhìn thấy vị hôn phu của mình ôm người phụ nữ khác, cô ấy có quyền phát tiết cơn giận.

– Anh nhìn nhận cô ấy có quyền phát tiết cơn giận, nhưng không phải bằng thái độ xem thường kẻ khác. Có thể ở công ty, anh là nhân viên dưới quyền cô ấy, nhưng ở nhà, anh là vị hôn phu của cô ấy, cô ấy phải biết tôn trọng anh một chút chớ. Anh có thể để cho cuộc hôn nhân đổ vỡ mà không hề hối tiếc đâu.

– Tốt nhất anh nên chạy theo Hoài Phương, anh đừng để xảy ra điều

đáng tiếc.

Em van anh đó anh Hào.

Quốc Hào lưỡng lự rồi chạy xuống nhà. Hoài Phương đã lái xe đi, bây giờ anh có tìm cô cũng vô ích. Nếu tôn trọng anh, cô không có lời lẽ xúc phạm anh nặng nề như thế.

Quốc Hào nghiêm mặt:

– Nếu em còn xem anh là người thân duy nhất của em, anh xin em đừng ra đi.

Việc không còn ở trong căn nhà này dĩ nhiên là phải có rồi. Ngày hôm nay anh sẽ nghỉ việc một ngày để đi tìm nhà trọ.

Dương Tuyết khẳng khẳng theo ý mình:

– Anh và Hoài Phương sắp cưới nhau, anh ở lại nhà này là hợp lý nhất, không nên vì em mà làm buồn lòng Hoài Phương. Đã một lần em gây nên chuyện cho chủ nhà trọ buộc anh dọn đi. Anh lo cho em, em cảm ơn anh, nhưng đã đến lúc em không nên làm phiền anh nữa.

Thiệu Hoa xen vào:

– Anh Hai em nói phải đó chị Tuyết. Chị sẽ ở đâu? Với số lương đó, nếu thuê phòng trọ ăn uống và đi xe nữa, chị làm sao sống nổi. Tốt nhất chị nên ở lại. Đi tìm nhà trọ, nhất định anh Hai em phải đi rồi.

Dương Tuyết ái ngại, cô thật sự không muốn gây phiền phức cho Quốc Hào.

Cô muốn đi dù hiểu rằng sự ra đi của cô có nhiều khó khăn. Cô lắc đầu cương quyết:

– Nếu chị còn ở lại, chị Hoài Phương sẽ càng hiểu lầm chị nhiều hơn. Chị tách rời ra để chứng minh với chị Hoài Phương, chị không có ý gì

với anh Quốc Hào cả.

Quốc Hào thở dài:

– Nếu em đã quyết định như vậy, anh cũng đành chịu. Tuy nhiên anh sẽ cùng đi tìm phòng trọ với em, có như vậy anh mới yên tâm.

Dương Tuyết xúc động:

– Em cảm ơn anh.

Tạm gác mọi chuyện, Quốc Hào và Dương Tuyết cùng đến chỗ làm.

– Anh đưa em đi. Nếu như em đã nói em không có gì với anh, tại sao lại e ngại, không đi chung xe với anh?

Không biết nói làm sao, Dương Tuyết đành lên xe của Quốc Hào. Xe vừa chạy qua ngã tư, xe của Hoài Phương trở tới, cô cảm tức nhìn theo. Cả hai nói họ trong sáng mà vẫn đi đôi với nhau.

Quay đầu xe, Hoài Phương dừng dừng đến công ty, cô vào phòng mình, gọi trưởng phòng Nguyễn Lê lên:

– Anh lập tức làm quyết định đuổi việc nhân viên bán hàng Dương Tuyết cho tôi.

Nguyễn Lê ngạc nhiên:

– Cô Phương! Cô Dương Tuyết có lỗi lầm gì?

– Lý lịch cô ta không trong sạch, là gái phòng trà. Anh cứ đánh quyết định, tôi ký tên và chịu trách nhiệm.

– Vâng.

Còn một mình trong phòng, cô không sao dẫn được lửa giận. Quốc Hào đã quá xem thường cô. Mở cửa nhìn xuống cổng công ty, cô mím mạnh môi khi thấy Quốc Hào. Họ đưa đón nhau đến bây giờ anh mới chịu vào công ty. Sao anh không dành thời gian đưa đón cô,

cô là người yêu và cũng là vợ sắp cưới của anh kia mà.

Đứng dậy, cô đi xuống phòng kỹ thuật với thái độ sẵn sàng cho cuộc chiến bùng nổ.

Quốc Hào bình tĩnh mở cửa phòng làm việc của mình, và chờ cho Hoài Phương bước vào, anh mới đóng cửa lại.

– Hôm nay, anh xin nghỉ một ngày để đi tìm nhà và trả nhà lại cho em.

Cơn giận của Hoài Phương lên cao độ. Cô lao đến, dang tay tát mạnh vào mặt Quốc Hào:

– Khốn kiếp! Anh chơi trò bắt cá hai tay với tôi, bị tôi phát hiện, anh không cần che giấu nữa phải không? Đừng tưởng là tôi sẽ để yên cho anh với nó.

Cô định tát thêm một cái nữa, nhưng Quốc Hào nắm tay cô lại, anh quát khế:

– Đủ rồi. Anh chịu cho em trút cơn thịnh nộ, vì anh đã quan tâm đến Dương Tuyết, trong lúc cô ấy thật sự cần sự giúp đỡ của anh. Anh cũng nói rõ, anh và cô ấy không có gì cả, nếu có là do anh, anh đã mềm lòng trước sự khó khăn của cô ấy.

Anh không cần phải thanh minh điều gì với em. Tuy nhiên nếu cần, chúng ta cũng nên chia tay đi, để có thời gian suy nghĩ kỹ lại, đi đến kết hôn chúng ta có vui vẻ và hạnh phúc hay không?

Lời nói của Quốc Hào như cái tát mạnh vào mặt Hoài Phương, cô sững sờ nhìn anh:

– Anh nói lời chia tay rồi phải không? Anh nghĩ là không có ai cưới em hay yêu em hay sao?

– Anh không hề nghĩ như thế. Anh biết em có học, có địa vị giàu có, có bao nhiêu người đeo đuổi em.

– Tại sao anh không tôn trọng em, khi em đã hạ mình chọn anh? Vì chọn anh mà mẹ em không vui. Lẽ ra anh phải hiểu sự hy sinh của em chứ.

Quốc Hào nhẹ nhàng:

– Đừng hy sinh cho anh nữa, anh không đáng để em hy sinh đâu.

Hoài Phương giận dữ:

– Được, chia tay thì chia tay. Em sẽ lấy chồng ngay tức khắc cho anh coi.

Mở mạnh cửa, Hoài Phương lao ra ngoài. Quốc Hào đứng buông thõng tay.

Mọi thứ đã kết thúc. Tuy nhiên anh sẽ không ân hận vì quyết định chia tay này.

Dương Tuyết ngỡ ngàng cầm tờ quyết định đuổi việc. Cô không nghĩ Hoài Phương cư xử với mình như thế.

Đuổi việc vì lý lịch không tốt. Dương Tuyết cắn mạnh môi. Mọi nhân viên trong công ty nhìn cô như cô là kẻ dơ bẩn vậy.

Nguyễn Lê thì nhẹ nhàng hơn:

– Cô vào trong trả thẻ vào nhân viên rồi đến công ty nhận lương.

– Cảm ơn.

Dương Tuyết cắt tờ quyết định vào túi áo, cô nghe mũi mình cay cay. Tại sao người ta luôn đối xử nghiệt ngã với cô, nào cô đã làm gì nên tội. Cô đã dọn nhà đi và tránh gặp Quốc Hào, vẫn chưa đủ chứng minh tấm lòng trong sạch của cô.

Dương Tuyết bước đi mà nước mắt rơi. Cô có thể đi tìm việc nơi khác, nhưng đuổi việc cô trong hoàn cảnh này quả là bất công.

– Dương Tuyết!

Quốc Hào chạy sát vào. Dương Tuyết cố giấu gương mặt đầy nước mắt của cô, nhưng Quốc Hào đã nhìn thấy:

– Có chuyện gì vậy Tuyết?

– Dạ, không có chuyện gì đâu anh.

– Có phải Hoài Phương đã đuổi việc em không? Sáng nay vào công ty, anh nghe phong phanh chuyện này, nên tìm em để hỏi.

– Sau này anh đừng tìm em nữa, em không muốn vì em mà anh và chị Hoài Phương cãi nhau.

Quốc Hào giận dữ:

– Bây giờ không còn là chuyện cãi nhau nữa, mà anh và cô ấy đã chia tay.

– Anh Hào! Tại em phải không?

– Cô ấy quả là kiêu căng, cứ nghĩ yêu anh là lo cho anh một đặc ân, với ý nghĩ đó anh cũng không muốn tiếp tục hay là đi đến chuyện cưới nhau nữa. Cũng nhờ có em mà anh hiểu được Hoài Phương.

Dương Tuyết lắc đầu:

– Không phải đâu anh. Hoài Phương là người tốt, chẳng qua chị ấy hiểu lầm em và anh.

– Cứ để cho cô ấy hiểu lầm. Nhưng việc em bị đuổi việc, anh thật ái ngại.

– Em sẽ đi tìm việc chỗ khác. Đâu phải chỉ có công ty này anh.

Quốc Hào chợt cười:

– Nếu như anh không dám cưới, anh có thể cho em mượn tiền để
đền hợp đồng cho người ta.

Dương Tuyết lắc đầu:

– Thôi anh ạ, có mượn của anh đi nữa, biết ngày nào em mới có tiền
để trả cho anh. Họ muốn kiện em thì họ kiện đi.

– Lên xe anh chở về nhà. Bộ em định đứng đó nói hoài sao?

Dương Tuyết cười gượng ngồi lên phía sau. Lòng cô đầy phiền muộn
trước ngày mai u ám của mình.

– Vào đi!

Quốc Hào đẩy nhẹ cửa vào, anh gật đầu chào ông Thịnh. Ông nhìn
lên:

– Sắp đính hôn với nhau, hai đứa lại cãi cọ, giận hờn gì vậy. Hoài
Phương còn nói là không có cưới xin gì cả, nó nói cháu có người
khác, là sao vậy Quốc Hào?

Quốc Hào cúi đầu:

– Có lẽ chúng cháu không hợp nhau, nên tạm thời chia tay một thời
gian để suy nghĩ lại thưa bác.

Chỉ ghế cho Quốc Hào ngồi, ông Thịnh bắt Quốc Hào nói nguyên
nhân và những gì xảy ra.

Quốc Hào suy nghĩ một chút:

– Cũng có thể là cháu có cảm tình với Dương Tuyết, vì cô ấy cần
được giúp đỡ. Cô ấy ghen là đúng chứ không sai, nhưng tự cho mình
cái quyền tát tai cháu và nhục mạ cháu ... nếu bác ở hoàn cảnh của
cháu, bác cư xử thế nào?

Ông Thịnh mỉm cười:

– Quả là Hoài Phương của bác sai. Nhưng đã yêu nhau cũng cần bình tĩnh phân tích khuyết điểm của từng người. Cháu bảo Hoài Phương đúng khi ghen với Dương Tuyết, nó nóng quá lại quen được nuông chiều nên buông lời hàm hồ, vậy thì cho bác thay mặt nó xin lỗi cháu.

Quốc Hào lắc đầu:

– Cháu không dám nhận lời xin lỗi của bác đâu. Đây là chuyện của cháu và Hoài Phương, chúng cháu sẽ giải quyết.

Nãy giờ đứng bên ngoài lắng nghe câu chuyện, không dẫn được, bà Thịnh đẩy mạnh cửa bước vào, xẵng giọng.

– Cậu là đứa vô ơn. Lúc cậu ra trường xong, ai đưa cậu vào công ty, ai nâng đỡ cậu lên chức trưởng phòng kỹ thuật? Không cần giải quyết hay nói năng gì cả, tôi tuyên bố không gả con gái tôi cho cậu. Cậu là loại đĩa đeo chân hạc, vừa mới bám chân vào đã kiên hãnh. Ông Thịnh! Tôi nghĩ ông cũng nên chấm dứt hợp đồng làm việc với loại người vô ơn này đi.

Quốc Hào cắn mạnh môi, những lời Hoài Phương đối với anh như một cái tát, bây giờ đến phiên người mẹ. Nếu anh còn cố yêu Hoài Phương hay tiếp tục làm việc ở đây, người ta sẽ xem thường anh, sẽ chà đạp anh.

Quốc Hào ngẩng phắt đầu lên, anh bắt gặp cái xua tay của ông Thịnh, nhưng anh vẫn nói:

– Nếu như vậy, cháu sẽ làm đơn xin thôi việc thưa bác.

Ông Thịnh nhăn mày, giọng hơi xẵng với vợ:

– Tại sao bà có thể hồ đồ như vậy? Công phải ra công và tư phải ra

tư. Tôi vẫn tiếp tục để cho Quốc Hào làm việc. Còn con Phương, nó hỗn hào quá quắt là do bà dạy nó đấy, không biết phân biệt phải trái gì cả.

Bà Thịnh giận dữ:

– Ông mắng tôi sao? Ông đừng quên chính ông cũng nhờ vào gia đình vợ mà có ngày hôm nay.

Hết còn chịu nổi, ông đứng dậy nắm tay vợ lôi mạnh lại cửa, đánh thếp:

– Bà đừng quên nếu không có những người biết quản lý hay làm việc, những đồng tiền của bà sẽ bị một găm cho rách nát hết, chứ không phải còn như ngày hôm nay đâu.

Đẩy bà ra ngoài, ông đóng sầm cửa lại. Bên ngoài bà Thịnh quát tháo đập cửa ầm ầm, tưởng chừng vỡ cả lớp kính dày.

Hoài Phương hoảng kinh chạy đến, cô lôi bà đi.

– Về nhà đi mẹ. Đây là công ty, mẹ cũng phải giữ thể diện cho ba chứ.

– Ông ấy có giữ thể diện cho mẹ đâu. Ông vì một cái thẳng mặt hạng mà mặt sát mẹ. Hoài Phương! Mẹ cấm con quan hệ với nó.

Quốc Hào mở cửa đi ra. Hoài Phương nhìn anh, sóng mắt họ giao nhau trong một thoáng, rồi cùng quay đi.

Quốc Hào đi nhanh xuống phòng làm việc của mình, anh biết mọi thứ đã kết thúc:

tình yêu và công việc.

Hy vọng hàn gắn lại đôi trẻ của ông Thịnh xem như công cốc.

– Mẹ! Con không đi có được không mẹ. Dù sao con và anh Hào cũng

đâu hẳn chia tay.

Hoài Phương van lơn. Trái với sự yếu đuối của cô, bà Thịnh quắc mắt:

- Con không thể không đi. Mẹ nói thẳng là mẹ không gả con cho cái đứa vô ơn ấy. Mẹ chọn Lập Đức.
- Nhưng mà con có biết Lập Đức là người như thế nào đâu.
- Bởi vậy mẹ mới muốn con gặp mặt hôm nay.

Giọng bà Thịnh dịu lại:

- Đừng cãi lời mẹ nữa. Mẹ là mẹ của con mà, lúc nào mẹ cũng muốn tốt cho con. Sao con không chịu nhanh chóng kết hôn, có như vậy con mới chứng tỏ với Quốc Hào là chỉ cần con đưa tay ra, có khối người muốn cưới con.

Hoài Phương xịu mặt. Cô yêu Quốc Hào, trong lúc nóng giận cô nặng lời với anh nhưng dẫu sao cô vẫn không vì thế mà hết yêu anh.

- Nhanh đi con, mặc bộ quần áo nào vào.

Hoài Phương miễn cưỡng thay quần áo, cô không trang điểm. Bà Thịnh khó chịu:

- Giản dị quá trông sao cho được hả con. Để mẹ trang điểm cho.
- Lúc này Hoài Phương có cảm giác cô như là con rồi, để cho mẹ mình mặc tình quay ngược quay xuôi.

Đến nơi hẹn, Lập Đức và người mai mối đợi từ lâu. Anh ta xun xoe đứng lên bắt tay Hoài Phương:

- Em xin hôn trong ảnh nhiều, vừa nhìn thấy em là thích ngay.

Lời khen của anh ta sỗ sàng quá, Hoài Phương khó chịu ngồi xuống ghế. Chưa gì hết, anh ta đã đánh mất thiện cảm trong cô và chắc

chẳng không thể nào cô có thể nhận lời làm vợ người đàn ông đáng ghét này. Thái độ của cô trở nên lạnh lùng, mặc cho mẹ mình trò chuyện với Lập Đức.

– Xem như cháu bằng lòng. Nếu như bác đồng ý, hôn lễ sẽ được tổ chức ngay trong tháng này, và sau đó cháu sẽ lo thủ tục xuất cảnh cho em Hoài Phương theo diện du lịch.

Bà Thịnh tươi cười:

– Được ... được.

Hoài Phương quay phắt lại:

– Mẹ! Tại sao mẹ không hề hỏi ý con gì cả vậy, đây là hôn nhân của con mà.

Trùng mắt nhìn Lập Đức, Hoài Phương xẵng giọng:

– Anh cho là sự có mặt của tôi ở đây là tôi đã bằng lòng ư? Ít ra anh cũng phải hỏi ý tôi chứ.

Lập Đức nhăn mặt:

– Anh nghĩ là sự có mặt của em, là em đã bằng lòng lấy anh. Nào anh có khuyết điểm nào em nói xem. Này nhé, đẹp trai, Việt kiều định cư tại Úc, có công việc ổn định, anh cưới ai mà không được.

– Đúng, anh cưới ai mà không được, nhưng tôi thì không. Tôi không ưng anh.

Hoài Phương xô ghế đứng lên đi, mặc cho bà Thịnh giận dữ gọi lại.

Có ngồi bên cạnh một người đàn ông khác rồi, Hoài Phương mới nhận rõ, trái tim cô chỉ có mỗi Quốc Hào. Liệu anh có còn yêu cô, hay trái tim anh đã có Dương Tuyết thay thế?

Đau khổ, nước mắt Hoài Phương thầm lặng rơi. Cô đi mãi đi mãi rồi

đứng lại trước nhà Quốc Hào. Đèn nhà anh hắt ra ánh sáng. Chiếc xe dựng trước hiên nhà, có nghĩa là anh đang trong đó. Hoài Phương gục đầu lên cánh cửa, dòng nước mắt đau khổ thầm lặng rơi.

– Chị Hoài Phương phải không?

Giọng nói quen thuộc, là Dương Tuyết. Cô lo lắng:

– Sao chị đứng đây mà không gọi cửa? Để em gọi cho.

Dương Tuyết vừa định kêu to lên, Hoài Phương hoảng hốt xua tay. Cô đang vừa xấu hổ vừa ngượng, vì bị Dương Tuyết bắt gặp khóc trước nhà Quốc Hào.

Thà là ai đó chứ đừng bao giờ là Dương Tuyết.

– Đừng gọi!

Hoài Phương đi như chạy, nhanh hơn Dương Tuyết đuổi theo:

– Chị hiểu lầm em và anh Hào rồi. Thật ra anh Hào vẫn yêu chị. Chị đừng đi!

Bắt kịp Hoài Phương, Dương Tuyết ôm cô lại:

– Người ta nói trong tình yêu đừng bao giờ đặt tự ái lên trên, nếu không tình yêu sẽ quay lưng lại. Chị và cả anh Hào, ai cũng xem cái tôi của mình cao. Quay lại đi chị!

Dương Tuyết nhẹ nhàng kéo Hoài Phương trở lại, cô đưa tay qua cánh cổng sắt hất cây chổi, đẩy cánh cửa và lôi Hoài Phương đi theo.

– Anh Hào! Anh ác thật nha, để cho chị Phương khóc trước nhà. Mau làm lành với chị Phương đi.

Cô đẩy Hoài Phương vào tay Quốc Hào, rồi đi lên lầu với Thiệu Hoa.

Chắc hẳn họ sẽ làm lành để cho “gương vỡ lại lành”. Còn mình,

Dương Tuyết bỗng cảm thấy buồn. Cô nghĩ đến Quang Thái và Quốc

Hào. Họ là hai con người khác nhau. Quân tử và tiểu nhân. Tiếc thay cô đã đặt cuộc đời mình vào tay tiểu nhân ...

Còn lại hai người, Hoài Phương cúi đầu, cô không biết mình nói gì với anh.

Nói rằng cô cần anh đừng xa cô ư? Nhưng có lẽ những giọt nước mắt của cô và việc cô đến đây đã nói lên tất cả tình yêu của cô dành cho anh.

Quốc Hào nhẹ nắm tay Hoài Phương, anh dìu cô ngồi xuống ghế rồi lấy khăn lau nước mắt cho cô.

– Cảm ơn.

Hoài Phương giữ tay Quốc Hào lại, cô ngả vào lòng anh.

– Em không thể nào mất anh đâu Quốc Hào ạ. Anh biết là em yêu anh mà.

Xúc động, Quốc Hào quàng tay ôm Hoài Phương. Thật ra, chính anh cũng có lỗi, trái tim anh đã thay đổi, anh gây đau khổ cho Hoài Phương.

– Nín đi em!

Chỉ bao nhiêu đó thôi, cho Hoài Phương hiểu, áng mây mù được xua tan. Sau cơn mưa trời lại sáng.

– Dương Tuyết!

Tuấn Vũ vui mừng đổ xe lại sát vào Dương Tuyết.

– Sao lại đi lang thang như thế này vậy? Em làm anh ngạc nhiên đó Tuyết.

Nhận ra Tuấn Vũ, Dương Tuyết cười nhẹ:

– Có gì ngạc nhiên đâu, anh Vũ.

– Có chứ. Em biết vụ của em và Quang Thái ầm ỉ, ba phòng trà kiện anh ta và em không?

Dương Tuyết nhún vai:

– Hợp đồng đó em đâu có ký, tự Quang Thái ký và nhận tiền, anh ta có trách nhiệm bồi thường cho họ. Vả lại ...

Dương Tuyết cười nhẹ:

– Em cũng chỉ là ca sĩ phòng trà, có phải ngôi sao gì đâu, họ làm ầm ỉ chán rồi lại im chứ gì.

– Em đi đâu đây, anh cho quá giang. À! Hay là đến quán của anh đi.

Lưỡng lự một chút, Dương Tuyết gật đầu:

– Cũng được.

Dương Tuyết lên xe Tuấn Vũ, anh đưa cô về quán nước của anh. Lấy nước uống cho cô xong, anh ngồi xuống ghế đối diện:

– Hay là hát cho quán của anh đi. Anh sẽ ký hợp đồng em là ca sĩ thường trực ở đây.

– Anh không sợ Quang Thái gây khó dễ cho anh?

– Nếu sợ hấn, anh đã không mời em.

– Cũng được. Em đang thất nghiệp. Anh có tin là em xin chân bán hàng đồ điện gia dụng rồi điện thoại di động không?

Tuấn Vũ bật cười:

– Nhưng anh bảo đảm, em vẫn nhớ sân khấu và không gian sôi động về đêm tại phòng trà.

Dương Tuyết xúc động, quả thật Tuấn Vũ rất hiểu cô. Cô nhớ không gian ồn ào, nhớ ánh đèn màu và thêm được đứng trước bao người mang tiếng hát của mình cho bay lên cao. Cô sẽ trở lại với ánh đèn

màu, bỗng dưng Dương Tuyết thấy sung sướng với hạnh phúc ấy. Cô đưa tay bắt tay Tuấn Vũ:

– Cảm ơn anh đã giúp em.

Tuấn Vũ nheo mắt:

– Anh giúp em thì cũng như anh giúp anh thôi mà. Là người kinh doanh, thấy có cơ hội cứ nắm bắt. Hay là em lên hát một bài đi Tuyết. Anh bảo ban nhạc sẵn sàng.

– Vâng.

Dương Tuyết đi lên bục, cô hồi hộp như lần đầu tiên lên sân khấu, tiếng hát lại được dịp bay cao, âm thanh mượt mà tha thiết.

“Sao người không là một cung đàn.

Cho lòng tôi mềm trong tiếng than.

Sao người không là một con đường?

Sao tôi không là ga nhỏ?

Tôi muốn hỏi thăm người, rất nhẹ.

Tôi đưa người, hay người đưa tôi?”.

Hơn mười giờ đêm, vậy mà phòng của Thiệu Hoa còn mở hé cửa và ánh sáng của ngọn néon hắt sáng ra.

Quốc Hào đi đến, anh gõ nhẹ lên cánh cửa:

– Em còn thức hả Hoa?

– Anh vào đi anh Hai!

Quốc Hào vừa đẩy cửa nhìn vào, Thiệu Hoa vui vẻ:

– Anh Hai! Đẹp không? Những quần áo này, chị Hoài Phương mua cho em đó.

Quốc Hào nhìn bộ quần áo em gái mặc, rồi nhìn khắp phòng:

– Dương Tuyết vẫn chưa về à?

– Dạ. Dạo này chị ấy đi hát lại nên thường là hơn một giờ đêm mới về.

Quốc Hào thở dài. Tiếc là Dương Tuyết không chịu trở lại với công việc bán hàng, có lẽ cô còn e ngại Hoài Phương. Chuyện cô đi về khuya khoắt như thế này, anh không yên tâm chút nào.

Xuống nhà, mở cửa, Quốc Hào nhìn ra con đường về đêm vắng tanh, chỉ có ngọn đèn đường từ trên cao chiếu xuống màu vàng nhạt nhòa.

Anh thấy lo lắng cho Dương Tuyết, không hiểu cô có biết sự lo lắng của anh dành cho cô, nó xuất phát từ trái tim đầy tình cảm của anh.

Một giờ mười lăm, ruột gan Quốc Hào như có lửa, anh không thể ngồi nhà đợi cô. Quốc Hào đi lên lầu lấy quần áo mặc vào. Anh sẽ đi tìm Dương Tuyết, biết đâu cô đang xảy ra chuyện thì sao?

Thiệu Hoa ngạc nhiên:

– Anh đi đâu vậy?

Quốc Hào cắn nhẹ môi:

– Anh đi tìm Dương Tuyết. Có lẽ chiều nay em lấy xe Dương Tuyết đi học, nên cô ấy gặp khó khăn trên đường về.

– Nhưng anh biết chị Tuyết ở đâu mà tìm?

Quốc Hào vừa đẩy xe ra, Dương Tuyết về đến, cô quá giang xe của Tuấn Vũ.

Bước xuống xe, cô ngỏ lời cảm ơn Tuấn Vũ, rồi nhìn Quốc Hào ngạc nhiên:

– Anh Hào định đi đâu giờ này?

Quốc Hào làm thinh đẩy xe vào lại nhà, anh thấy buồn và giận. Hình

như anh đã làm một việc vô ích thì phải, trong lúc anh sốt ruột và nóng nảy vì cô, cô để cho một người đàn ông khác đưa cô về nhà, anh đã làm một việc ... quá thừa.

Dừng xe, Quốc Hào đi luôn lên lầu. Dương Tuyết đóng cửa lại, cô nhìn theo Quốc Hào. Có lẽ anh định đi tìm cô, và có lẽ anh đang giận cô cũng nên.

Cũng nên để cho anh giận tốt hơn là để cho Hoài Phương hiểu lầm. Họ đã làm lành với nhau, cô không muốn có sự hiểu lầm nào khác nữa, dù rằng sự lo lắng quan tâm của anh có làm trái tim cô xôn xao cảm xúc.

Đẩy cửa vào phòng với Thiệu Hoa, Dương Tuyết cười gượng:

- Em chưa ngủ à?
- Chưa. Anh Hai em sốt ruột chuyện chị về muộn, nên em sốt ruột theo anh luôn.

Nhún mình một cái trong chiếc áo mới, Thiệu Hoa vui vẻ:

- Đẹp không chị Tuyết? Chị Hoài Phương mua cho em đó.

Dương Tuyết gật đầu:

- Da em trắng, mặc màu này nổi bật lên. Chị Hoài Phương biết chọn áo thật đó.

Hớn hở ôm qua vai Dương Tuyết, Thiệu Hoa khoe:

- Chị biết hôn, ngày nay ... anh ấy đã tỏ tình với em.
- Anh ấy?
- Ừ. Em quen được hơn một tháng nay.
- Quen mới hơn một tháng mà anh ta vội tỏ tình với em?
- Anh nói vừa gặp em, anh bị ngay “tiếng sét ái tình”.

– Anh ta làm gì vậy?

– Dạ, nhạc sĩ. Anh ấy trông bụi đời nhưng phong độ và đặc biệt rất ga lăng.

– Em nên biết Sài Gòn có nhiều cạm bẫy lắm đó Hoa.

– Em biết chuyện này mà.

Xem vẻ Thiệu Hoa đã yêu, gương mặt cô bừng sáng lên niềm hạnh phúc, nhưng sao Dương Tuyết có cảm giác bất an như thế nào ấy. Cô siết nhẹ vai Thiệu Hoa.

– Chị mong em gặp được người tốt, đừng như chị.

Buông vai Thiệu Hoa ra, Dương Tuyết lại mở tủ lấy quần áo vào phòng tắm.

Đứng dưới vòi nước, cô nghĩ đến Quốc Hào. Cô bắt đầu nghĩ về anh, tuy nhiên cô cũng hiểu điều không thể nào. Cô đã để Quang Thái đi qua cuộc đời mình. Bên cạnh Quốc Hào còn có Hoài Phương, tình yêu của họ sẽ đi đến đoạn kết tốt đẹp.

Mưa Trên Bước Anh Về

Chương 6

Thiệu Hoa yếu điệu đi vào, cô ngồi xuống bên cạnh Quang Thái:

– Anh đợi em lâu chưa, buổi chiều kẹt xe quá trời luôn.

Quang Thái mỉm cười âu yếm:

– Anh có đợi em cả đời cũng được mà.

Rung động vì lời nói tình yêu Thiệu Hoa nắm bàn tay Quang Thái đưa lên môi mình hôn. Quang Thái chồm tới hôn nhẹ vào má Thiệu Hoa:

– Em dùng nước cam nhé, anh gọi.

Giọng Thiệu Hoa trở nên ngoan ngoãn, đáng yêu hơn lúc nào.

– Dạ.

– Em uống nước đi, một lát anh đưa em về nhà anh, anh dợt cho bài hát này.

Em có giọng ca thanh và cao, nhưng tốt nhất em muốn tiến lên trong làng ca nhạc, hãy đến với dòng nhạc trẻ hơn là thanh nhạc em hiểu không?

Sóng mắt Thiệu Hoa long lanh, cô không ngờ mình may mắn như vậy. Mới nhập khóa học, dịp may tình cờ cho cô quen Quang Thái và được anh nâng đỡ.

Đối với cô, Quang Thái như một ông bụt, cho cô mọi điều ước, cô tôn sùng anh và hạnh phúc khi có tình yêu của anh cho cô.

Uống nước xong, Quang Thái chở Thiệu Hoa đi dạo một vòng, xong anh ta đưa cô vào nhà mình.

Thiệu Hoa xuýt xoa:

– Nhà anh sang và đẹp quá anh Thái.

– Có nhằm nhò gì đâu. Nhiều nhạc sĩ đương thời, họ giàu hơn anh gấp mười.

Mai này anh đào tạo em nổi tiếng, mong em đừng bao giờ ruồng bỏ anh. Cái nghiệp của anh thật bạc bẽo, cứ người ta nổi tiếng là họ bỏ

anh.

Thiệu Hoa xót xa:

- Em thề, em không bao giờ như họ.
- Khi nào em nổi tiếng hăng hay. Còn bây giờ cuộc đời dạy anh, đừng tin những gì ... con gái nói.

Thiệu Hoa hờn dỗi:

- Anh cũng xếp em vào như những cô gái đó?
- Vậy thì em hãy chứng tỏ mình đi.

Thiệu Hoa hăm hờ:

- Được. Em sẽ chứng minh cho anh thấy, Thiệu Hoa khác hẳn những cô gái anh gặp.

Quang Thái đi lại mở tủ lạnh lấy nước uống.

- Nào! Uống đi cho thanh giọng, rồi bắt đầu luyện tập.

Thật ra giọng của Thiệu Hoa cũng không xuất sắc lắm, tuy nhiên Quang Thái vẫn muốn đào tạo và dẫn dắt cô. Quen chưa hơn một tháng, mà xem vẻ cô đã si mê anh, tại sao anh ta không biết lợi dụng cô gái quê mùa của vùng biển mặn này chứ? Cái hận Dương Tuyết trốn đi để anh ra hứng chịu mọi thứ, chưa dễ dàng phôi pha, và anh sẵn sàng trút cơn giận đó lên bất kỳ kẻ nào đến với mình. Buổi tập luyện tạm xong, trong luyện tập Quang Thái khá nghiêm túc, có lúc anh đã gắt ầm lên không chút vị nể.

Thiệu Hoa phụng phịu:

- Bình thường anh là con người đầy tình cảm ...
- Mà lúc làm việc thì khó quá phải không? Em nên nhớ, ông thầy nghiêm khắc mới là ông thầy dạy học trò tốt, em sai anh phải sửa

chứ nếu vị nể làm sao thành danh được.

Anh ta kéo Thiệu Hoa vào lòng mình và bắt đầu hôn cô. Toàn thân Thiệu Hoa run lên trong vòng tay tình yêu. Từng nụ hôn của Quang Thái như ngọn thủy triều đẩy cô lên cao, và nhấn chìm xuống đến tận cùng. Anh đẩy cô ngã xuống, kéo chiếc áo của cô rơi ra. Thiệu Hoa run rẩy:

– Đừng anh Thái!

– Anh yêu em.

Những nụ hôn mạnh dần lên, nóng bỏng ... Thiệu Hoa hoàn toàn khất phục, cô buông thả cho toàn thân mình trôi theo cảm xúc tình yêu.

“Đời em, anh đã đi qua.

Sáng thơm như một luồng hoa giữa đời.

Người là một nửa thân tôi.

Bước chân em đi, nụ cười thần tiên”.

Dương Tuyết vừa đi xuống, Quốc Hào cũng vừa về đến. Ba ngày nay từ đêm hôm đó, anh và cô vẫn chưa gặp nhau. Khi Quốc Hào về đến nhà, Dương Tuyết đã đi. Cuộc sống của anh và cô khác nhau. Ban ngày Dương Tuyết ngủ, Quốc Hào đi làm việc, và khi cô bắt đầu cho cuộc sống về đêm của mình, Quốc Hào về đến nhà.

Cả hai nhìn nhau trong một thoáng. Quốc Hào không nói gì cả, anh đi luôn vào phòng mình. Sực nhớ một chuyện, Dương Tuyết gọi nhỏ:

– Anh Hào!

Quốc Hào lạnh nhạt:

– Có chuyện gì vậy?

– Đạo này Thiệu Hoa về muộn, anh nên lưu ý đến Thiệu Hoa một chút, đừng để cô phải ân hận như em.

Quốc Hào chỉ gật đầu. Dương Tuyết ái ngại:

– Anh giận em phải không?

– Em có làm gì cho anh giận hay sao?

Dương Tuyết cúi đầu:

– Em biết anh quan tâm đến em, nhưng mà em không thể tìm được công việc nào khác hơn ...

Quốc Hào gay gắt:

– Cho nên em trở lại với nghề ca hát ở phòng trà, mặc dù Hoài Phương phục hồi cho em nhận lại công việc bán hàng.

– Xin lỗi anh. Em không muốn xảy ra chuyện không vui lần nữa, dù rằng em biết việc em đi hát ở các phòng trà nhỏ có thể bị Quang Thái phát hiện. Tuy nhiên em đã chuẩn bị tư tưởng đón nhận rồi.

– Nếu em đã nói như vậy thì anh còn gì để nói. Em cứ đi làm những việc mà em muốn đi.

Giọng Quốc Hào đầy giận dữ. Dương Tuyết thở dài quay đi.

– Tuyết!

Một cái nắm tay thật mạnh làm toàn thân Dương Tuyết nắm gọn trong vòng tay Quốc Hào. Cô còn chưa có phản ứng, anh đã ôm cô thật chặt vào mình.

– Lẽ nào em không biết là anh yêu em hay sao? Anh cố trốn chạy tình yêu này, nhưng thật sự anh không sao gạt bỏ được hình bóng em trong trái tim anh.

Dương Tuyết yếu ớt gỡ tay Quốc Hào ra:

– Đừng anh! Chị Hoài Phương yêu anh nhiều lắm. Anh đừng làm khổ chị ấy.

Còn em, cò còn là một cô gái ngây thơ trong trắng nữa đâu.

– Anh không cần sự ngây thơ trong trắng của em, anh cần tình yêu của em, em yêu anh và anh yêu em. Anh đã đọc thấy tình yêu trong trái tim, em đừng trốn tránh nữa.

– Đừng anh ...

Nụ hôn của anh khép lại môi cô lại, Dương Tuyết chờ người ra đón nhận. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cô cảm nhận mình hạnh phúc, cảm giác rung động đến ngất ngây trong vòng tay anh, đôi bàn tay cô ngập ngừng rồi ôm hai vai anh.

Bây giờ cô hôn lại anh, nụ hôn cháy bỏng tình yêu, một tình yêu cố đè nén chột bùng phát lên.

Hạnh phúc quá, nước mắt Dương Tuyết rơi tràn trên má.

Anh hôn lên giọt nước mắt của cô.

– Em ân hận vì đã yêu anh ư?

– Không ... mà vì chúng ta không thể nào đến với nhau, em chỉ là một cánh hoa đã rửa nhụy.

Quốc Hào nhăn mặt:

– Anh không muốn em nhắc lại chuyện này.

– Nhưng yêu anh, em là kẻ cắp hạnh phúc của kẻ khác.

Quốc Hào nghiêm mặt:

– Em có biết rằng, bên cạnh Hoài Phương bây giờ, anh hoàn toàn không có cảm xúc tình yêu. Anh biết cô ấy sẽ hận anh vì sự thay đổi này. Nhưng anh không thể nào ép buộc anh yêu cô ấy, khi mà trái

tim anh hoàn toàn bị em chiếm lĩnh.

Anh đau khổ vì tình yêu đầy trở ngại, vì những người đàn ông vây quanh em.

Nước mắt Dương Tuyết ràn rụa, cô biết làm sao trong hoàn cảnh này, khi mà tiếng lòng trái tim cô rung động, và nhận ra nếu như không có anh, cuộc đời cô chỉ có bóng đêm.

Trong vòng tay nhau, tình yêu lên tiếng, có cả ngọt ngào và cay đắng.

Đập nhẹ vào vai Quốc Hào, Hoài Phương mỉm cười:

– Tắt xe vào đây đi anh.

Quốc Hào tắt xe vào, trước mặt anh là hiệu kim hoàn, anh cau mày:

– Em định làm gì vậy?

– Anh quên là ngày đính hôn của chúng ta kê bên rồi hay sao? Em điện thoại cho ba anh nữa. Có lẽ hôm nay ba anh sẽ về thành phố.

Quốc Hào ngớ người ra:

– Em điện thoại cho ba anh, sao không nói gì với anh vậy? Em quên là thỏa hiệp của chúng ta là kéo dài một thời gian nữa, anh muốn chúng ta có thời gian suy nghĩ cho chính chắn hơn.

Hoài Phương nhăn mặt:

– Em không hiểu tại sao anh lại muốn kéo dài thời gian? Chúng ta yêu nhau hai năm rồi, chưa đủ để hiểu nhau sao anh? Thôi mà, suy nghĩ gì nữa, đi thôi anh.

Quốc Hào lắc đầu:

– Anh chưa muốn mua sắm gì cả. Tốt nhất chúng ta hãy chờ thêm một thời gian nữa.

Hoài Phương sầm mặt:

– Có phải là anh không còn yêu em nữa đúng không?

Quốc Hào cuối đầu:

– Anh thật tình xin lỗi em, nếu như tình cảm của anh đổi khác.

Hoài Phương lịm người:

– Anh đã yêu Dương Tuyết có phải không?

– Anh xin lỗi ...

– Anh đừng xin lỗi em, em không nghe đâu. Anh và em yêu nhau, anh không có quyền thay đổi tình cảm. Em nói thẳng với anh, em nhất định bảo vệ tình yêu của anh. Ngày mai ba anh từ Phú Quốc vào, anh đừng để ba phải buồn phiền vì anh.

Quốc Hào khó chịu:

– Em nhất định muốn chúng ta cưới nhau, dù rằng tình yêu của anh đã có thay đổi?

– Phải. Vào ngày hai mươi tháng này, chúng ta sẽ đính hôn, và tháng mười hai cưới, sẽ không có bất kỳ sự thay đổi nào khác.

Quốc Hào mai mỉa:

– Hình như em đang dùng quyền của một phó giám đốc để ra lệnh nhân viên dưới quyền mình phải nghe theo?

Hoài Phương nhún vai:

– Anh muốn nghĩ như thế nào và nói như thế nào cũng được. Em chỉ tóm lại, anh và em đã từng yêu nhau và ba anh đã định em là con dâu của ông. Giữa hai chúng ta hôn nhân vẫn tiến hành.

Cô đưa chân hất chống xe của Quốc Hào, tay nắm tay, cười:

– Đi anh! Ngoan đi anh.

Có vẻ như cô đang đỡ một đứa trẻ, Quốc Hào khó chịu hất tay cô ra:

– Nếu muốn em cứ vào đi. Còn anh ...

Quốc Hào đá chống lên, đồng thời anh cho vào số cho xe chạy đi.

Hoài Phương giận dữ nhìn theo. Cô không chịu thua Quốc Hào, cô sẽ nhờ ông Quốc và Thiệu Hoa hậu thuẫn cho mình.

Thiệu Hoa nhảy xuống xe, cô mỉm cười:

– Vào nhà em một chút đi. Giờ này anh Hai em đi làm rồi, chỉ có một mình chị Dương Tuyết ở nhà thôi.

Dương Tuyết! Một cái tên quen thuộc, biết đâu ... là người mình đang tìm thì sao? Mắt Quang Thái lóe lên tia lửa. Không đợi Thiệu Hoa mời lần thứ hai, anh ta gật đầu.

– Được.

Thiệu Hoa vui vẻ mở cửa. Cô đã và đang yêu say đắm Quang Thái, những cảm giác ngất ngây bên nhau trong tình yêu của nhục thể, càng khiến cô thấy mình yêu anh hơn.

Quang Thái đẩy xe vào hiên, trong lúc Thiệu Hoa đóng cổng lại.

– Anh ngồi ở phòng khách, chờ em lấy nước uống nhen.

Quang Thái không ngồi, anh ta nhìn quanh phòng khách. Cách bài trí thanh nhã lịch sự. Một tấm ảnh to chụp Thiệu Hoa và ba người nữa.

Quang Thái bước lại nhìn. Suýt một chút nữa thôi, anh ta đã hét to lên, vì người trong ảnh đúng là Dương Tuyết. Anh nghiến răng lại.

Đồ chết tiệt! Tao đã tìm thấy mày. Trong lúc anh ta mòn mỏi và tuyệt vọng, ngỡ đâu sẽ không tìm thấy, bỗng dưng anh lại tìm thấy cô trong căn nhà này. Anh ta sẽ không để cho cô chạy thoát lần thứ hai.

Thiệu Hoa mang nước ra, cô tươi cười:

– Ảnh này em chụp với anh Hai em, còn đây là chị dâu tương lai của em.

Quang Thái thở phào, chỉ vào ảnh Dương Tuyết:

– Đây là ... chị Ba của em à?

– Đâu có. Ba chỉ và ba em quen nhau hồi đi lính. Hai anh em thấy chỉ khó khăn nên cho ở nhờ.

Thì ra như vậy. Quang Thái ngập ngừng:

– Cô ấy tên gì vậy, bây giờ ở đâu?

– Chỉ tên Dương Tuyết, đi hát mấy tụ điểm nhỏ và hát tình, có lẽ giờ này còn ngủ.

Có tiếng chân di động trên cầu thang, Quang Thái nín thở nhìn lên.

Dương Tuyết xuất hiện ngay cầu thang. Cô tái mặt lùi lại, rồi quay đầu chạy nhanh trở lên, vào phòng mình đóng cửa lại.

Nhanh hơn, Quang Thái đuổi theo, anh ta đập mạnh tay lên cánh cửa:

– Mở cửa ra đi Tuyết! Em có biết là anh vất vả tìm em khắp nơi hay không?

Đứng cố thủ bên trong, hai chân Dương Tuyết như muốn quỵ xuống. Cô đã chuẩn bị tâm lý khi gặp Quang Thái, thế mà bây giờ nhìn thấy anh ta, cô có cảm giác như là trông thấy hung thần vậy. Cô bịt hai tai lại, vừa run vừa sợ hãi.

Thiệu Hoa chạy lên theo, cô ngơ ngác:

– Gì vậy anh Thái? Anh quen với chị Dương Tuyết à?

Quang Thái giận dữ:

– Cô ta là người anh đang tìm kiếm. Không biết bao nhiêu hợp đồng đã ký, với tư cách ông bầu của cô ấy, anh đã ký hết. Đùng một cái, cô ta trốn đi, người ta đưa anh ra tòa đền tiền, em có biết không? Đó cũng là lý do mà anh không muốn đào tạo thêm người nữa.

Đá mạnh vào cánh cửa, anh ta quát tháo ầm lên:

– Mở cửa! Nếu em không mở anh sẽ phá cửa ra đó Tuyết.

Quang Thái đá mạnh vào cánh cửa. Ầm ầm ... Thiệu Hoa sợ hãi.

Chưa bao giờ cô thấy Quang Thái giận dữ đến như vậy. Cô ôm ngang người anh:

– Anh đừng làm ầm ĩ, anh Hai về đến, anh sẽ mắng em đó.

– Anh không cần biết. Đã bắt gặp được cô ta, anh nhất định buộc cô ta phải đối diện với anh.

– Nhưng anh có hành động gì đi nữa, anh cũng phải nghĩ đến em chứ.

– Em hãy đứng sang một bên đi, đừng xen vào chuyện của anh.

– Chuyện của anh cũng là chuyện của em vậy.

Cơn ghen trong lòng Thiệu Hoa bùng phát, cô trở nên dữ dằn:

– Anh nên nhớ anh là của em và em cũng là thuộc về anh.

Quang Thái cười nhạt, lúc này anh ta không ngần ngại lộ rõ bộ mặt sở khanh của mình ra. Vì hơn ai hết, anh ta hiểu giá trị của Dương Tuyết. Cô là một bông hoa tươi thắm, sự trở lại của cô sẽ cho anh ta nhiều lợi lộc. Chuyện Dương Tuyết bỏ hợp đồng, chuyện cô mất tích đang là đề tài nóng hổi cho các báo khai thác.

Anh ta đại gì đi bỏ con tôm để bắt lấy một con tép như Thiệu Hoa.

– Em đã bị anh lợi dụng. Em không là gì của anh cả, Dương Tuyết

mới là người anh yêu.

Thiệu Hoa buông tay ra, cô đứng chết lặng nhìn Quang Thái. Anh ta vừa nói anh chỉ lợi dụng cô. Không chịu nổi lời lẽ phũ phàng, cô lao vào đánh lung tung vào người Quang Thái:

– Không phải. Anh không có quyền đối xử với em như vậy.

– Em đang ra đi!

Quang Thái phũ phàng xô hất Thiệu Hoa ra, anh ta định đập cửa nữa, nhưng từ lúc nào Quốc Hào hiện ra với người công an khu vực.

– Quang Thái! Nếu anh còn tiếp tục quấy nhiễu Dương Tuyết, cứ xử thô bạo với em gái tôi và làm ầm ĩ trong nhà tôi, tôi sẽ nhờ công an bắt anh đó.

Quang Thái hậm hực. Được, anh ta sẽ rời khỏi nhà này, nhưng Dương Tuyết thì đừng hòng anh buông tha cho.

Tổng khứ được kẻ quấy rối, Quốc Hào nghiêm khắc nhìn Thiệu Hoa:

– Em đã trông thấy con người đó đốn mặt như thế nào, hãy mau chấm dứt mối quan hệ đó đi.

Thiệu Hoa đau đớn chạy ra cửa, cô nhìn Quang Thái lên xe. Muốn gọi anh ta, nhưng sao chẳng thể gọi được, một nỗi đau đớn tê dại đi mọi cảm giác. Cô đã yêu và lầm tin một kẻ sở Khanh, anh ta chỉ lợi dụng cô ...

Gõ nhẹ tay lên cửa, Quốc Hào gọi khẽ:

– Em mở cửa ra đi Dương Tuyết, hắn đã đi rồi.

Dương Tuyết mở cửa ra, cô ôm choàng lấy Quốc Hào, nghẹn ngào:

– Nếu anh không về kịp, em không biết sẽ như thế nào nữa. Cảm ơn anh.

– Yêu em, anh phải bảo vệ em chứ.

Quốc Hào thương cảm siết nhẹ Dương Tuyết vào lòng mình.

– Hắn sẽ không dám làm gì em đâu.

– Thiệu Hoa đâu rồi anh? Em cần nói rõ với Thiệu Hoa về Quang Thái.

Nhưng Thiệu Hoa đã lao ra ngoài ... cô đi tìm Quang Thái, anh ta vừa giận dữ vừa ngắt ngưỡng men rượu.

Thiệu Hoa ứa nước mắt:

– Anh Thái!

– Dương Tuyết phải không?

Thiệu Hoa định đáp không phải, nhưng rồi cô lại im và nhủ đầu vào ngực anh ta.

Quang Thái cười gằn:

– Chưa có cô gái nào dám đập vỡ cửa kính để chạy trốn như em cả, Tuyết ạ.

Cho đến lúc mất em rồi, anh mới biết anh yêu em.

Lòng Thiệu Hoa tê dại trong một khoảnh khắc đau đớn. Cô biết Quang Thái nói thật, nước mắt cô chảy ra. Quang Thái nâng gương mặt cô lên, anh ta hôn tham lam. Những nụ hôn cho Thiệu Hoa rung động, cô khép mắt lại dâng hiến ...

Quang Thái đã ngủ, Thiệu Hoa nằm lặng trong bóng tối, ngắm gương mặt đẹp trai của Quang Thái. Anh đẹp trai và quyến rũ quá, và cũng sở khanh quá.

Liệu tình yêu của cô có kéo anh là con người tốt lại không?

Em yêu anh, Quang Thái ạ. Hy vọng tình yêu của em sẽ giữ chân anh

lại, để anh trọn vẹn là của em, một mái ấm gia đình, có những đứa con mũm mĩm.

Thiệu Hoa đang xây lâu đài mơ ước trên cát, như đã tràn xe cát biển đông vậy.

Thiệu Hoa đỡ chiếc va ly nhỏ trên tay cha, giọng cô không vui:

– Ba nghĩ là anh Hai con chịu làm đám cưới với chị Hoài Phương sao?

Ông Quốc trợn mắt:

– Hoài Phương là do nó tự chọn chứ ba đâu có ép. Nó đã có mặt trong ngày dạm nói, thì cứ theo như hai nhà đã xếp đặt, đến hai mươi này là ngày đính hôn, hai mươi tháng mười hai cưới. Con hỏi ba chuyện gì lạ vậy, bộ có thay đổi gì hay sao?

Bắt đầu ghét Dương Tuyết, nên Thiệu Hoa đay nghiến:

– Lần trước ba nói Dương Tuyết và anh Hai con, lửa gần rơm thế nào cũng bén.

Con và chị Hoài Phương không tin, bây giờ thì rõ rồi đó, họ công khai với nhau.

Cho nên ba về Sài Gòn uống công thôi, ảnh không còn chú ý định cưới Hoài Phương nữa đâu. Ba xem, ba về Sài Gòn từ sáng đến giờ, nào có thấy ảnh ở đâu đâu.

Ông Quốc tức giận:

– Con gọi điện thoại báo nó về đây cho ba.

Thiệu Hoa lắc đầu chán ngán. Cô đang đau khổ và căm thù Dương Tuyết. Bây giờ Quang Thái chỉ biết có Dương Tuyết, anh ta như người điên lòng sục đi tìm Dương Tuyết, cô có muốn gặp cũng không được, mà có gặp đi nữa anh đuổi cô đi về, như cô và anh chưa từng

là của nhau vậy.

– Anh Hai tắt điện thoại di động rồi, con nhắn tin mà không biết ảnh có nhận hay không?

– Vậy con gọi Hoài Phương đến đây cho ba.

Hoài Phương cũng đi tìm Quốc Hào, sự vắng mặt của anh khiến cô lo lắng, tuy nhiên cô không thể mà hoãn lễ đính hôn, một mình cứ chạy tới chạy lui như con thoi. Bà Thịnh khó chịu.

– Tại sao làm lễ đính hôn mà chỉ có một mình con lo trong lo ngoài vậy? Có phải Quốc Hào lại bỏ con nữa rồi phải không?

Hoài Phương nhăn mặt:

– Một mình con lo cũng được mà mẹ.

Bà Thịnh tức giận châm biếm:

– Hình như con đang cưới chồng, chứ không phải Quốc Hào cưới vợ.

– Ai cưới ai thì tội con cũng thành vợ thành chồng mà. Mẹ không cần phải lo cho con.

Bà Thịnh giận dữ:

– Được, con đã nói như vậy thì mẹ để mặc cho con lo toan.

Mẹ giận bỏ đi. Hoài Phương đứng nhìn mọi thứ bề bộn, bất giác cô tức giận quật ngã hết mọi thứ. Tại sao Quốc Hào có thể cư xử với cô như vậy? Anh có còn nhớ thưở nào anh nói yêu cô hay không?

Quốc Hào đi đâu, nếu không phải đi với Dương Tuyết thì đi đâu?

Chợt nhìn thấy Thiệu Hoa chạy đến, Hoài Phương mừng rỡ lao ra:

– Thiệu Hoa! Anh Quốc Hào đâu?

Thiệu Hoa lắc đầu buồn hiu:

– Chính ba em cũng đang bảo em đi tìm anh ấy. Chị xem có tức

không, anh Hào thừa biết Dương Tuyết từng chung sống với một người đàn ông khác, vậy mà bây giờ ảnh một mực lo lắng và bảo vệ cho Dương Tuyết.

Hai bàn tay Hoài Phương nắm lại cắn uất. Thì ra Dương Tuyết chỉ giả vờ trả Quốc Hào cho cô thôi, cô ta vẫn muốn lợi dụng Quốc Hào, còn anh thì cam lòng để cho người ta lợi dụng, chà đạp lên tình yêu của cô. Cô căm thù Dương Tuyết và hận cả Quốc Hào.

Nếu như ngày mai anh không có mặt trong buổi đính hôn, cô phải làm sao đây?

Đi bộ dài trong rừng dương xanh mát mãi một lúc, Dương Tuyết thấy thấm mệt, cô đứng lại:

– Nghỉ chân một chút đi anh.

Quốc Hào mỉm cười:

– Em mỏi chân rồi à? Ngồi thì ngồi.

Anh kéo cô ngồi xuống trên đám cỏ xanh, âu yếm vén lọn lòa xòa trên trán cô.

Dương Tuyết cảm động giữ bàn tay anh lại.

– Anh lo cho em như thế này chu đáo lắm rồi, ngày mai anh về Sài Gòn đi nghe anh. Em ở đây được sự giúp đỡ của anh Tuấn Vũ, không sao đâu.

Quốc Hào nhăn mũi:

– Sao em cứ muốn đuổi anh rời xa em không vậy?

Dương Tuyết cúi đầu:

– Bởi vì anh vốn đâu phải của em, em là kẻ đánh cắp hạnh phúc của người khác mà thôi.

– Em lại nói như vậy nữa rồi, lỗi là của anh. Anh đã thay lòng, nếu trừng phạt, ông trời cứ trừng phạt anh .

Dương Tuyết đùa:

– Không nói chuyện này nữa. Em xem, Đà Lạt đang đẹp như thế này, chúng ta cứ quần quanh chuyện gì đâu không hà.

Anh nắm chân cô bóp nhẹ nhẹ lên bàn chân:

– Còn mỏi không em?

– Còn.

– Vậy anh cõng em đi nhé?

– Không sợ người ta cười cho.

– Đâu có sao, người yêu của anh thì anh cõng.

Quốc Hào đứng lên, lưng anh hơi khòm xuống:

– Nào! Ôm anh đi, anh cõng em.

Dương Tuyết cười khúc khích:

– Đùa với anh thôi, em hết mỏi chân rồi. Bây giờ em đó anh chạy đua với em đó.

– Em sẽ thua anh ngay thôi, cô nàng của tôi.

– Chưa chắc à nha. Anh có nghe chuyện ngụ ngôn “thỏ và rùa” chạy đua chưa?

– Rồi. Chú thỏ mê chơi và tự kiêu nên cuối cùng bị thua, còn cô nàng rùa xinh xắn cứ đủng đỉnh bò đến đích.

– Hết dám đua với em phải không?

– Tại sao không? Anh chấp em chạy trước đó.

– Đừng có hối hận nha.

– Không bao giờ. Rồi, em chạy đi!

Dương Tuyết nhanh chân chạy, Quốc Hào chạy phía sau. Đang chạy, vờ vấp ngã, Quốc Hào ngồi luôn trên cỏ. Giật mình, Dương Tuyết quay lại lo lắng:

– Có sao không anh?

– Có.

Quốc Hào nhanh tay kéo Dương Tuyết vào mình cho cô ngã lên chân anh, môi anh tìm môi cô, nụ hôn dịu dàng và cũng không kém phần nóng bỏng. Dương Tuyết khép mắt đón nhận. Nụ hôn ngọt ngào cho cô rung động cả cõi lòng, và cũng xót xa hiểu rằng, anh chỉ là của cô trong phút giây ngắn ngủi nào đó thôi, rồi cô phải trả anh về với Hoài Phương. Yêu cô, anh sẽ mất tất cả, danh dự và cả sự nghiệp.

– Em khóc hả Tuyết.

– Không, em hạnh phúc.

Dương Tuyết gục mặt vào vòng ngực rộng, cánh tay anh ôm quàng qua người cô, mỗi lúc một chặt hơn.

Quốc Hào đã ngủ, Dương Tuyết vẫn còn thao thức. Cô không ngủ được, nên trời dậy đi lại bàn ngồi. Chợt cô chú ý đến điện thoại Quốc Hào cất trong túi áo máng trên móc có tín hiệu nhắn tin.

Nhìn lại thấy Quốc Hào ngủ say, Dương Tuyết đi lại chỗ móc áo. Cô nửa muốn rút điện thoại ra, nửa lại thôi, vì như thế cô xâm phạm vào cuộc sống riêng tư của anh. Anh yêu cô đó, và cô trao cả thân mình cho anh, còn dẫn đo gì nữa cô có còn là con gái trong trắng ngây thơ mà gìn giữ.

Cô nhớ mọi khi, Thiệu Hoa nói với cô, hai mươi là ngày đính hôn.

Anh nhất định lên Đà Lạt tìm cô, ở lại dù cô buộc anh trở về. Hôm

nay đã mười chín, có thể là Thiệu Hoa hay Hoài Phương nhắn tin cho anh cũng nên.

Rút điện thoại ra, Dương Tuyết bấm nút. Có đến ba mươi tin nhắn, vừa của Thiệu Hoa vừa của Hoài Phương, gọi Quốc Hào về làm lễ đính hôn.

Cất điện thoại vào lại túi áo, Dương Tuyết đến bàn ngồi. Cô đang ăn cắp hạnh phúc của kẻ khác. Đành rằng Quốc Hào yêu cô, nhưng nếu không có cô, anh và Hoài Phương vui vẻ với nhau. Cô phải làm sao đây? Lại bỏ Đà Lạt đi nữa ư? Cô sẽ làm gì để sống? Tuấn Vũ giúp đỡ cô nhiều quá rồi.

Nước mắt Dương Tuyết vòng quanh. Cô đã yêu anh một tình yêu sâu đậm, có cả hàm ân và kính trọng, cô không có quyền làm hại anh.

– Sao em không ngủ mà ngồi đó vậy Tuyết?

Quốc Hào giật mình mở mắt, anh ngồi dậy:

– Sao vậy em?

Anh nhăn mặt khi thấy cô chùi vội nước mắt:

– Em lại nghĩ quanh nghĩ quẩn gì nữa, không chịu ngủ, lại ngồi đây khóc.

Dương Tuyết chùi nước mắt:

– Sáng, anh đáp chuyến xe đầu tiên về Sài Gòn đi anh?

Quốc Hào bực mình:

– Em lại nữa rồi. Anh nói rồi, một tuần lễ nữa anh mới về. Em không muốn gần anh sao Tuyết?

– Em đã xem trộm điện thoại của anh, đến trên ba mươi tin nhắn, và ngày mai là ngày đính hôn của anh với Hoài Phương.

– Anh đã nói rồi, chỉ tại cô ấy không chịu chia tay, cứ nhất định làm theo ý mình. Cổ mời người ta tới dự lễ đính hôn, còn gọi ba anh từ Phú Quốc vào bày ra rình rang, anh nhất định không về đâu.

– Anh có nghĩ đến danh dự của Hoài Phương và giám đốc Trường Thịnh, họ sẽ như thế nào, khi lễ đính hôn không có chú rể?

Quốc Hào bực dọc vung tay:

– Đâu phải tại anh.

– Nhưng anh đã vì em mà phải phản bội chị Hoài Phương, em làm sao vui lòng cho được hả anh?

– Anh hỏi em, em có yêu anh không Tuyết?

– ...

– Em nhìn vào mắt anh đi, em có yêu anh mà, bằng cố là chúng ta có nhau.

Tại sao em làm chuyện trái lòng, xua đuổi anh đi? Nếu như anh cưới Hoài Phương mà em vui vẻ, anh sẽ đi ngay.

– Em không xứng đáng cho anh yêu em đâu, Hào ạ. Em vừa tìm đến anh ... Anh bị ông chủ nhà đuổi đi, rồi vì em mà bị mẹ Hoài Phương cư xử không tốt với anh.

– Mặc kệ nguyên nhân nào đi nữa, thì chúng ta vẫn là của nhau, và của nhau mãi mãi, em hiểu không?

Quốc Hào hôn lên những giọt nước mắt ràn rụa, Dương Tuyết yếu đuối khép mắt, cô thua rồi trước sự cương quyết của anh, và cũng bởi tình yêu nồng nàn của cô dành cho anh.

Bốn giờ chiều, rồi năm giờ và sáu giờ ... Cây kim đồng hồ chỉ số bảy giờ tối, bóng dáng Quốc Hào biệt tăm, cho Hoài Phương biết là Quốc

Hào không đến.

Anh đang vui vẻ nơi nào đó với Dương Tuyết, bất cần biết cô khổ sở như thế nào.

Quan khách đến dự lễ sốt ruột họ lo lục tục kéo về, một số nán lại ăn uống.

Bà Thịnh bức dọc quát ông Quốc:

– Ông nói cho tôi nghe như thế này là thế nào. Thăng Hào con của ông đâu, sao nó không đến, nó làm nhục gia đình chúng tôi như thế sao?

Ông Quốc giận thằng con của mình đến run tay run chân. Ông không thể có lời nào biện bạch cho con trai của mình, khi chính ông cũng không thể nào tha thứ cho hành động của Quốc Hào.

Ông Thịnh giận dữ bỏ ra về. Hoài Phương đứng nhìn mọi thứ, lẽ ra nó vui vẻ biết bao nhiêu nếu Quốc Hào không thay lòng đổi dạ. Mọi người ra về hết, kẻ chê cười kẻ thương hại. Nhục, nhục quá rồi.

Không còn chịu nổi nỗi đau đớn và nhục nhã, Hoài Phương lao ra đường, cô lên xe lái đi.

– Hoài Phương!

Bà Thịnh gọi thất thanh, ông Quốc điếng hồn nhìn theo:

– Thiệu Hoa! Con lấy xe đuổi theo Hoài Phương, mau lên!

Đang đau khổ vì Quang Thái cho nên Thiệu Hoa hiểu nỗi đau của Hoài Phương, cô xót xa đuổi theo. Hoài Phương đang lái xe chạy nhanh, cô bấm còi inh ỏi và cho xe vượt qua đèn đỏ. Thiệu Hoa kinh hoàng hét lên. Xe của Hoài Phương tông vào xe gần máy từ giao lộ đèn xanh.

Ầm ... ầm ... những tiếng đụng chạm khủng khiếp. Thiệu Hoa mở to mắt, rồi buông xe chạy vụt tới:

– Hoài Phương ...

Một dòng máu từ trên đầu Hoài Phương xuống mặt, cô gục trên tay lái, không còn biết gì nữa hết – Hoài Phương ...

Mưa Trên Bước Anh Về

Chương 7

Lần này máy nhắn tin hiện lên dòng chữ:

“Anh Hào! Mau về ngay! Hoài Phương bị tai nạn giao thông, đang nằm bệnh viện, rất nghiêm trọng. Anh về ngay, nếu không anh sẽ ân hận cả đời. Ba đang rất giận anh.

Thiệu Hoa”.

Dương Tuyết lẫn Quốc Hào nhìn nhau và cùng hiểu, dòng nhắn tin kia là thật.

Quốc Hào ngồi im.

Dương Tuyết đứng lên, cô đi lại móc lấy quần áo đưa cho Quốc Hào.

– Đi về đi anh! Đã đến lúc chúng ta đối diện sự thật, không phải cứ ở bên nhau yên ả, anh cũng cần làm việc, và em cũng vậy.

Quốc Hào cầm quần áo bỏ sang một bên, anh kéo cô ngồi vào lòng

mình, nghiêm mặt:

– Hãy hứa với anh, dù bất kỳ hoàn cảnh nào, em cũng không được trốn tránh anh. Anh sẽ liên lạc với em ngay sau khi về Sài Gòn.

Dương Tuyết vòng tay ôm qua cổ anh, cô hôn nhẹ vào má anh, không có câu trả lời, mà cầm lại quần áo đặt vào tay anh.

– Đi mau đi anh.

– Em phải hứa với anh, anh mới đi.

– Được rồi.

Quốc Hào nhăn mặt:

– Hình như em đang hà tiện đến cả lời nói với anh.

– Nếu như em hứa, mà sau đó hoàn cảnh buộc chúng ta phải xa nhau, thì sao hả anh? Cho nên em sẽ không hứa, em chỉ nói cuộc đời này em mãi yêu anh.

Quốc Hào xúc động ghì chặt Dương Tuyết.

– Anh cũng mãi yêu em, Tuyết ơi.

Lần này anh chịu mặc quần áo vào, trong lúc Dương Tuyết xếp quần áo của anh vào va ly giúp anh. Cô đóng nắp va ly lại và đặt dưới chân anh.

Quốc Hào bịn rịn:

– Điện cho anh nghe em.

– Hôn em đi!

Anh hôn cô, nụ hôn sâu lắng dịu dàng, Dương Tuyết đẩy anh ra.

– Anh đi đi!

Quốc Hào nghẹn ngào nhấc va ly lên, anh cười mà nước mắt ươn ướt:

– Anh sẽ trở lại tìm em.

Cánh cửa đóng lại, như ngăn cách Dương Tuyết và Quốc Hào. Cô đứng sững sờ nhìn cánh cửa. Mới đó cô có anh, vậy mà khi cánh cửa khép lại, cô có cảm giác là cô mất anh, dù rằng anh hứa hẹn sẽ trở lại. Linh cảm rất phụ nữ cho cô hiểu, có biết bao nhiêu sóng gió chờ anh khi anh trở về, và chắc chắn một điều, ông Quốc không bao giờ nhìn nhận cô. Tuy nhiên, cô không hề ân hận đã yêu anh và trao thân cho anh. Trong vòng tay anh, cô có cả một thiên đường hạnh phúc.

Ngã người lên chiếc gối còn thoảng mùi hương của anh, nước mắt Dương Tuyết tràn ra. Định mệnh nào đã khiến cô và anh yêu nhau.

“Ai tặng em nụ cười

Rồi bỏ em đi mất

Giá nụ cười không đắt

Ai sẵn sàng cho không ...”.

Một tuần lễ, trên vùng trời Đà Lạt, anh đã bên cô, cô và anh luôn có nhau, lúc trên đồi thông, lúc dưới chân đèo, lúc cô hát anh ngồi nghe trong phòng trà, liệu đây có phải là lần sau cùng?

Anh đã đi rồi. Anh vừa đi sao cô thấy nhớ và một khoảng trống trải ngập đầy.

Chiếc chăn nào xô lệch, ái ân nồng say lẽ nào chỉ còn là dư âm kỷ niệm.

Cộc ... cộc ... Tiếng gõ cửa. Dương Tuyết chùi nước mắt ngồi dậy.

Quốc Hào đi không nở đi, chắc chắn là anh rồi. Dương Tuyết mở nhanh cánh cửa ra. Cô hốt hoảng toan đóng sập lại. Muộn mất rồi,

không còn kịp nữa. Quang Thái đẩy mạnh cánh cửa vào cùng với hai tên đàn em, dừng dần chặn ngang cửa.

Dương Tuyết thất sắc lùi lại:

– Anh Thái ...

– Em nghĩ là anh không tìm ra được em hay sao?

– Tôi ... Xin anh hãy buông tha cho tôi. Chẳng phải anh đã nhận được tiền bồi thường rồi còn muốn làm khó dễ tôi nữa? Xin hãy buông tha cho tôi!

Dịu lại, Quang Thái không hùng hổ như lúc đầu, anh ta khoát tay cho hai tên đàn em lui ra ngoài, và đưa tay đóng cánh cửa lại. Dương Tuyết sợ hãi:

– Anh mở cửa ra, nếu không tôi sẽ la lên đó.

– Em cứ la đi. Làm gì em phải sợ anh dữ vậy hả? Anh đi tìm em là để mang em về Sài Gòn. Sự nghiệp của em đang tốt đẹp em lại bỏ đi, rời xa anh, em được cái gì, hay là hát chui trong những phòng trà nhỏ bé, rồi lại chạy lên Đà Lạt. Anh sẽ tha thứ hết cho em, nếu như em theo anh trở về Sài Gòn. Anh thề tiền bạc chia sòng phẳng.

Những lời Quang Thái vừa ngọt ngào vừa xẵng, tuy nhiên Dương Tuyết hiểu bản chất lưu manh của anh ta. Cô không muốn tiếp tục cuộc sống như ngày xưa, bị anh ta vắt kiệt sức mình, lợi dụng luôn cả thân xác mình. Cô cố trấn tĩnh mình lắc đầu:

– Tôi không bao giờ tin vào bất kỳ lời nói nào của anh. Anh từng dỗ ngọt tôi, ru ngủ tôi bằng luận điệu này. Tôi cả tin anh, gần một năm sống bên anh bao nhiêu đó đủ rồi. Anh chỉ lợi dụng tôi chứ chưa bao giờ yêu tôi. Tôi cũng vậy, tôi chưa bao giờ yêu anh. Anh hãy đem

những lời nói đó, mà nói với cô gái khác. Tôi không còn tin anh và cũng không bao giờ trở về với anh.

Quang Thái cười nhẹ, anh ta không hề nổi giận vì những lời nói của Dương Tuyết, mà đưa tay vuốt nhẹ má cô. Dương Tuyết hất bàn tay anh tra, lùi ra phía sau:

– Anh mở cửa ra đi!

– Em nên nhớ anh đang rất tử tế với em, đừng để cho anh phải nổi giận lên.

Xưa nay, anh rất ghét ai phản bội anh. Em đã và đang phản bội anh, em rõ chưa?

Tuy nhiên, anh nói rồi, anh yêu em, anh cần em, cho nên anh sẽ tha thứ cho em.

Nào, thu dọn quần áo đi, rồi đi theo anh.

– Không. Chết thì thôi, chứ tôi không để anh lợi dụng tôi. Tôi và anh tất cả đã chấm dứt rồi. Xin hãy để cho tôi yên.

Dương Tuyết đã chịu đựng Quang Thái một thời gian dài, cô để cho anh ta lợi dụng, đàn áp cô, và giờ đây, cô không thể nào để anh ta tiếp tục đàn áp nữa, khi mà tình yêu của Quốc Hào như tiếp sức mạnh cho cô. Bỏ đi những nhút nhát, yếu đuối, cô hất mặt nhìn anh như sẵn sàng đương đầu lại.

Chợt bên ngoài cánh cửa bị đập mạnh, và giọng của Tuấn Vũ:

– Tuyết ơi! Mở cửa cho anh.

Sự xuất hiện của Tuấn Vũ trong lúc này giống như cái phao trên đại dương mông mênh cho cô bám vào, mừng quýnh, Dương Tuyết hét to:

– Anh Vũ ơi, cứu em ... Có Quang Thái ...

Hiếu ngay chuyện, Tuấn Vũ đập mạnh cửa:

– Quang Thái! Anh nên biết rừng nào cộp nấy. Anh chớ lên Đà Lạt quậy bắt nạt Dương Tuyết. Chính tôi đã đưa tiền cho Dương Tuyết trả cho anh, nếu như anh còn quấy nhiễu cổ nữa, tôi sẽ nhờ pháp luật can thiệp đó.

Hiếu sợ thất thế của mình, Quang Thái trừng mắt nhìn Dương Tuyết:

– Em sẽ không thoát khỏi tay anh đâu. Xem như bữa nay anh thua em.

Anh ta đi lại xoay nắm cửa mở rộng ra. Chỉ đợi có như vậy Dương Tuyết chạy nhanh ngay đến bên Tuấn Vũ. Không nói lời nào, Quang Thái nện mạnh gót giày ra đi.

Dương Tuyết thở phào:

– Anh mà không đến kịp, anh ta đã bắt em về Sài Gòn.

– Trước khi về Sài Gòn, Quốc Hào bảo anh đến đây gặp em, không ngờ anh đến ngay lúc Quang Thái bắt nạt em. Tốt nhất, em nên về nhà anh ở, đừng ở một mình nữa.

Dương Tuyết cảm động:

– Dạ.

– À! Em không sao chứ?

– Dạ, em không sao. – Dương Tuyết đùa – Nếu có sao em đâu có đứng đây mà nói chuyện với anh được, phải không?

– Anh chỉ sợ tên biến thái đó làm hại em. Nếu như em có làm sao – Tuấn Vũ nhún vai đùa – Quốc Hào sẽ làm thịt anh. Em là báu vật của hắn mà.

Tuấn Vũ không cười nữa vì vẻ mặt dầu dầu của Dương Tuyết. Anh khe khẽ:

– Quốc Hào về Sài Gòn, rồi chừng nào lại thăm em?

– Em không biết. Hoài Phương uống rượu lái xe gây tai nạn, cả cô ấy cũng bị thương. Mẹ của cô ấy gọi Quốc Hào về.

Tuấn Vũ xót xa nắm tay Dương Tuyết bóp nhẹ:

– Em không sao là anh mừng rồi. Nhưng anh tin Quốc Hào sẽ không chia tay với em đâu.

Dương Tuyết lắc đầu, chính cô cũng không biết rồi cuộc tình của mình sẽ đi về đâu. Yêu cô, nhưng anh còn có bốn phận làm con, và vì cô là người thứ ba chen vào họ. Và cái mặc cảm không còn nguyên vẹn, khi yêu Quốc Hào cứ làm cho cô vừa yêu anh, vừa không dám đón nhận tình cảm dành cho mình. Yêu là yêu, và sống cho tình yêu. Đến với nhau trong một phút, để nghìn đời nhớ nhau.

– Anh nghĩ là em không nên ở đây nữa, vì chưa chắc Quang Thái để yên cho em. Con người này, anh biết rất rõ, tiểu nhân và đê tiện. Giá như anh gặp em sớm hơn ...

Tuấn Vũ nói một điều rất thật, tuy nhiên Dương Tuyết không hiểu sâu xa điều này. Cô chấp nhận sự giúp đỡ của anh, còn trái tim và tâm hồn cô, dành cho Quốc Hào. Anh lặng lẽ bên cuộc tình của họ, làm một người quân tử, để khi một mình lặng thầm với nỗi buồn, tự vỗ về mình:

Hạnh phúc của người, chính là hạnh phúc của ta.

Xuống xe, Quốc Hào chạy ào vào khoa nội bệnh viện. Lạy trời em không sao, Hoài Phương ơi. Nếu em có làm sao, cả đời anh ân hận.

Phòng số bảy! Quốc Hào bước nhanh vào. Anh nhận ra ngay Hoài Phương, đầu cô quần băng, chân cũng quần băng, mặt và tay xây xát trầy xước. Anh nghẹn ngào:

– Phương ...

Chỉ có sự im lặng. Quốc Hào đau đớn sờ tay lên mặt cô.

“Xin lỗi em. Anh đã gây đau khổ cho em. Tại sao em không quên anh đi.

Nhớ làm gì một người phụ bạc mình, rồi tự hành hạ mình vậy em?”.

Chợt, Hoài Phương kêu lên trong cơn mê vô thức:

– Anh Hào! Đừng bỏ em ... đừng bỏ em. Trở lại đi anh ...

Nước mắt Quốc Hào chảy ra, anh vùi mặt vào bàn tay Hoài Phương:

– Anh đây, anh không bỏ em, anh đang ở cạnh em. Hãy tỉnh lại đi em!

Dường như nghe thấy, đôi mắt Hoài Phương lay động nhẹ, rồi mở ra ngơ ngác.

– Anh Hào ... là anh đây sao? Em đang mơ hay tỉnh vậy?

– Là sự thật đó em.

– Anh bỏ em rồi mà. Em chịu không nổi đâu. Anh Hào ... đừng bỏ em.

– Ừ, anh không bỏ em ...

Hoài Phương lại rơi vào cơn mê. Quốc Hào lo sợ lay Hoài Phương.

– Hoài Phương! Tỉnh lại đi em.

Quốc Hào cuống cuống chạy đi tìm bác sĩ.

– Bác sĩ ơi! Bệnh nhân ở phòng số bảy vừa tỉnh rồi lại mê đi nữa.

– Cô ấy đã qua thời kỳ nguy hiểm, nhưng do thuốc, nên chưa tỉnh lại

ngay đầu.

Quốc Hào chấp tay lên ngực. Anh thấy như vừa cất đi gánh nặng.

Hoài Phương cựa mình mở mắt. Đây là lần tỉnh lại thứ hai, cô vui mừng đến nghẹn ngào khi thấy Quốc Hào, anh đang ngồi cạnh cô ngủ mỗi mệt.

– Anh Hào!

Bàn tay Hoài Phương run run sờ nhẹ lên mặt Hào. Anh đã trở về bên cô, dù là một phút ngắn ngủi thôi, nhưng cũng đủ cho cô ấm lòng, là anh còn nghĩ đến cô.

Bàn tay trên mặt làm Quốc Hào giật mình tỉnh giấc, anh đưa tay dụi mắt:

– Em dậy rồi hả? Em nghe trong người như thế nào?

Hoài Phương nhăn mặt:

– Đau lắm.

Cô định đưa tay lên sờ đầu mình, Quốc Hào giữ tay cô lại:

– Em đừng cử động sẽ đau đó. À! Anh lấy sữa cho em uống nghe?

– Dạ.

Quốc Hào pha ly sữa, anh đến bên giường, nâng đầu Hoài Phương cho cao lên một chút và bón sữa cho cô.

Hoài Phương ứa nước mắt:

– Em cứ nghĩ là anh không bao giờ còn quan tâm đến em. Lúc từ nhà hàng lao ra đường, rồi lên xe lái đi, em chỉ muốn được chết cho xong.

Quốc Hào vuốt tóc Hoài Phương.

– Em không nên nghĩ ngợi gì cả, hãy nên lo tịnh dưỡng cho vết

thương lành lại.

– Anh trả lời em đi, anh có còn yêu em nữa không? Em muốn nghe anh nói là anh còn yêu em, vì thế anh đã trở về bên em.

Quốc Hào bỏ ly sữa xuống bàn, anh vỗ về:

– Em nên uống cho hết sữa này đã, trước nhất em nên nghĩ đến sức khỏe của em.

Hoài Phương lắc đầu:

– Em muốn nghe anh trả lời anh yêu em và có với em nữa không thôi.

– Em hiểu tình yêu là sự tình nguyện mà.

Hoài Phương buông tay ra, mắt cô khép lại:

– Có nghĩa là anh đã hết yêu em? Nếu như vậy thì anh đi đi, em không cần sự có mặt của anh bên em. Anh tàn nhẫn thật! Trong lúc em vì anh đau khổ và đối diện ngay cả cái chết, anh cũng không thể nói với em, dù là một lời nói dối, anh vẫn còn yêu em. Anh đi đi, mặc kệ em sống chết.

Hoài Phương giựt đứt sợi dây truyền dịch trên tay, cô lăn người cho rơi xuống sàn gạch. Quốc Hào hoảng sợ ôm cô lại.

– Em làm gì vậy Phương?

– Buông tôi ra đi, hãy để mặc kệ tôi sống chết.

Cử động của Hoài Phương làm cho máu ở vết thương tứa ra, rịn ướt lớp băng.

Đau quá, mặt cô tái xanh. Hoài Phương yếu ớt định xô Quốc Hào ra, nhưng bàn tay vừa định đưa lên đã buông thõng xuống, cô ngất đi.

– Tỉnh lại Hoài Phương!

Quốc Hào quỳnh quáng gọi bác sĩ. Lúc này bà Thịnh vừa vào đến, bà xô Quốc Hào ra:

– Khốn kiếp! Nếu như con tao có mệnh hệ nào, tao không để yên cho mày đâu.

Quốc Hào đứng buông thõng tay, anh nào có muốn như thế này đâu.

– Xin người nhà làm ơn ra ngoài hết giùm đi.

Cô y tá cau có đẩy Quốc Hào lẫn bà Thịnh ra ngoài, đóng ập cửa lại.

Một cái tát tai nẩy lửa giáng vào mặt Quốc Hào.

– Khốn kiếp!

Quốc Hào không phản ứng lại. Tất cả lỗi của anh. Mười lăm phút sau, cánh cửa mới mở ra, vị bác sĩ nghiêm mặt cảnh cáo:

– Vết thương trên đầu cô ấy rất nghiêm trọng, xin người nhà tránh gây xúc động cho cô ấy.

Bà Thịnh bước ngay vào phòng, bà ôm chân Hoài Phương nước nớc:

– Tội tình gì con phải đau khổ vì một người không còn yêu mình hở con?

Hoài Phương đau đớn:

– Mẹ ơi! Con không muốn sống nữa. Anh Hào hết yêu con rồi, con không thể nào sống mà không có anh ấy.

Bà Thịnh căm hờn nhìn Quốc Hào:

– Cậu nghe rõ rồi chưa? Lương tâm của cậu để đâu, mà cậu lại gây đau khổ cho con tôi như thế này?

Quốc Hào quỳ xuống bên cạnh giường. Anh đâu phải gỗ đá mà không xúc động trước một người con gái vì quá yêu mình mà như thế kia, huống chi anh và cô có thuở yêu nhau.

– Phương à! Anh xin lỗi em. Anh biết lỗi của anh, em muốn mắng anh hay đánh anh, thì em cứ hành động đi, cho hả cơn giận của em. Anh xin em hãy nghĩ đến em.

Mắt Hoài Phương mờ lệ, cô kéo tấm drap lên đậy mặt:

– Anh đi đi, mặc kệ tôi.

Bà Thịnh đay nghiến:

– Cậu hãy liệu mà xin lỗi nó đi. Nó mà có mệnh hệ nào, tôi giết cậu. Bà bỏ đi ra ngoài. Quốc Hào lết đến bên cạnh giường, anh nắm bàn tay Hoài Phương, ấn lên má mình:

– Bây giờ em có xua đuổi anh, anh cũng không đi đâu.

Hoài Phương khóc khe khẽ, cô để cho Quốc Hào dỗ dành mình, chất thuốc phát tác, đưa cô vào giấc ngủ.

Quốc Hào ngồi lặng lẽ, anh hiểu mình không còn lựa chọn nào khác. Giờ này trên Đà Lạt, hân Dương Tuyết đang mong điện thoại của anh. Anh không gọi cho cô nữa, nói như thế nào đây. Cả hai người phụ nữ đến trong đời Quốc Hào, anh không thể chỉ biết có Dương Tuyết bỏ Hoài Phương. Nhưng anh nói gì với Dương Tuyết, hành động quay lưng của anh, có khác nào một tên sở Khanh.

Hoài Phương thức giấc, cô hài lòng vì Quốc Hào luôn ở cạnh mình. Cô âu yếm:

– Anh mệt thì nghỉ đi anh.

Quốc Hào lắc đầu:

– Không, anh không mệt đâu. Em nghe trong người thế nào rồi? Cảm giác đau chỉ còn âm ỉ một chút, tuy nhiên Hoài Phương vẫn nhăn nhó:

- Em đau lắm, nhiều nhất là ở đầu.
- Vậy để anh gọi bác sĩ khám cho em.
- Thôi đi anh ạ, bác sĩ cho thuốc em chưa uống hết mà. Em đói quá, anh pha cho em ly sữa.
- À! Mẹ em có mang súp vào đây, vậy anh lấy cho em nhé.
- Dạ.

Quốc Hào múc súp ra chén, khói tỏa từ chén súp. Anh nâng đầu Hoài Phương cho cao lên, rồi bón từng muỗng cho cô.

- Em ráng ăn đi cho mau lành và về nhà, mẹ rất vất vả vì em.

Hoài Phương phụng phịu:

- Ý anh nói anh cũng đang vất vả vì em, phải không?

Rút kinh nghiệm ngày hôm qua, cho nên Quốc Hào không dám làm cho Hoài Phương nổi giận, anh cười:

- Đâu có, anh cam tâm chịu vất vả vì em mà.

Ăn hết chén súp, Hoài Phương lắc đầu:

- Em không ăn nữa đâu. Anh lấy thuốc và nước uống giùm em.

Chờ cho Hoài Phương uống thuốc xong, Quốc Hào lấy khăn ẩm lau mặt cho cô. Anh đặt cô nằm xuống lại. Hoài Phương vui lắm, cô nắm tay Quốc Hào giữ lại trong tay mình.

- Em rất hạnh phúc vì có anh lo lắng cho em anh Hào ạ. Nếu như anh bỏ em, em không tha thiết sống đâu.

- Anh sẽ ở cạnh em mà.

- Thật không anh?

- Thật.

Hoài Phương mơ màng:

– Em nhớ hồi đó lúc mới đi theo em, anh gửi cho em bài thơ, mà bây giờ em vẫn thuộc nằm lòng. Em đọc anh nghe nhé:

“Nhớ nhung em sau cánh cửa dày bên kia.

Em ơi! Lát nữa ra về.

Có hay có một người đi phía sau.

Em đi nhanh, anh đi nhanh.

Em chậm bước, anh bước chậm.

Hai đứa mình nhìn nhau cùng cười”.

Quốc Hào chớp mắt, đó là bài thơ tình đầu tiên anh viết cho Hoài Phương, lâu lắm rồi anh cũng chẳng nhớ. Anh thật sự có lỗi khi phụ bạc cô.

– Hào ơi! Cho nên sau này anh làm bất cứ điều gì cho em đau khổ, em cũng yêu anh, vì có một thuở anh đã yêu em bằng tất cả tấm lòng của anh.

Xúc động, Quốc Hào hôn nhẹ lên bàn tay Hoài Phương. Tuy nhiên anh hiểu rõ một điều:

anh thương hại cô, chứ tình yêu đã gửi trao cho Dương Tuyết. Với Dương Tuyết, ngoài tình yêu còn có sự trao gửi xác thịt cô đã trao cho anh. Em đang làm gì ở bầu trời Đà Lạt, có biết anh đang rất nhớ em không Tuyết? Anh muốn bay đến với em, để được ôm em, ghì em thật chặt trong vòng tay mình.

Nhưng anh chẳng thực hiện được, chỉ có nỗi nhớ, nhớ em đến ngút ngàn.

– Em khỏe chứ Tuyết?

Quốc Hào nghe tiếng cười thật khẽ của Dương Tuyết:

- Em khỏe. Chị Hoài Phương như thế nào hả anh?
 - Cô ấy đỡ nhiều rồi, vết thương trên đầu cũng không đáng ngại lắm. Mỗi ngày nay em vẫn đi hát chứ?
 - Dạ có. Có điều, em dọn về nhà anh Tuấn Vũ ở. Bữa đó anh vừa đi, Quang Thái đến tìm em.
- Quốc Hào kêu lên:
- Chết! Rồi hẳn có làm gì em không?
 - May là anh Tuấn Vũ đến kịp lúc.
- Quốc Hào thở phào nhẹ nhõm:
- Em không sao, anh mừng lắm. Có lẽ cả tháng anh mới lên với em được.
 - Không sao đâu anh. Em biết anh còn làm việc, rồi bận chăm sóc cho chị Hoài Phương nữa. Nhớ em gọi điện thoại cho em được rồi.
 - Em sẽ không buồn anh chứ Tuyệt?
 - Ồ, không đâu anh. Em hạnh phúc vì có tình yêu của anh.
 - À! Ba anh vào, anh tắt điện thoại, tối anh sẽ gọi điện thoại cho em.
- Quốc Hào vội tắt điện thoại, nhưng ông Quốc cũng đoán được Quốc Hào đang trò chuyện với Dương Tuyệt. Ông cau gắt:
- Con còn liên lạc với đứa con gái bẩn thỉu xấu xa đó à? Có phải con muốn ba tức chết vì con thì con mới chịu thôi con bé đó ra?
 - Ba à! Dương Tuyệt đâu phải người xấu ...
 - Không phải người xấu, mà vừa buông thả đàn ông khác là bắt sang với con, rồi sống với con trên Đà Lạt. Cô ta khác nào hạng gái làm tiền cứ thấy đàn ông có tiền là nhào vào. Ba cấm con không được có bất kỳ mối quan hệ nào với hạng người đó, nếu không con

đừng gọi ba là ba. Hoài Phương yêu thương con hết lòng, nó vì con suýt chút nữa mất mạng, vậy mà gia đình người ta có khó để con gì đâu, vẫn để con làm việc ở công ty, và tiếp tục gả Hoài Phương cho con. Làm con người, con phải có lương tâm một chút chứ.

Quốc Hào cúi đầu, anh biết mình lâm vào tình thế, quay trở thế nào cũng không được. Không hiểu Dương Tuyết có hiểu và thông cảm cho anh.

– Anh Thái!

Thiệu Hoa mừng rỡ lao vào, cô phải vất vả lắm mới tìm được anh.

Không có anh, không ai tập dượt cô hát, các ông chủ phòng trà không chịu nhận cô, họ chê cô không theo thị hiếu của giới trẻ, dòng thanh nhạc bây giờ bị rẻ rúng, người ta chỉ mê những điệu nhạc Disco, Cha Cha, Rock, Rap.

Quang Thái thờ ơ nhìn lên, hoàn toàn trái ngược với thái độ mừng rỡ của Thiệu Hoa:

– Em tìm anh làm gì vậy?

Quang Thái xua tay lạnh lùng:

– Anh nói rồi, anh không đào tạo nữa. Rồi em cũng noi theo gương của Dương Tuyết thôi. Đàn bà là một động vật máu lạnh phản bội.

Thiệu Hoa xịu mặt:

– Anh nhìn mặt em xem, em có như Dương Tuyết không?

– Có nghĩa là em yêu anh?

– Hồi xưa Dương Tuyết cũng từng nói là cô ấy yêu anh.

– Em khác Dương Tuyết khác.

– Khác?

– Phải.

Thiệu Hoa sà vào lòng Quang Thái phụng phịu:

– Cả tháng nay anh không ngó ngang gì đến em, em buồn muốn chết. Dương Tuyết sẽ không trở lại với anh đâu, cô ta đã có người khác.

– Anh Hai của em hay Tuấn Vũ vậy?

Mắt Thiệu Hoa sáng lên:

– Cả hai.

Đôi hàm răng của Quang Thái nghiến lại. Cơn giận khiến anh ta chỉ muốn giày vò, trả thù những cô gái tìm đến với anh ta, họ như những con thiêu thân, cứ lao vào anh ta. Bất thành linh, anh ta giằng ngựa Thiệu Hoa ra mà hôn, hôn thô bạo và tham lam.

Nụ hôn làm Thiệu Hoa chảy nước mắt, cô không nghĩ đó là sự trả thù, mà cho là anh ta yêu cô. Anh ta đau khổ vì bị cư xử bạc đãi. Cô khép mắt lại trong tư thế hoàn toàn dâng hiến ...

Vậy là Thiệu Hoa tiếp tục đi với Quang Thái, cô sung sướng được đứng dưới ánh đèn màu giữa những tiếng vỗ tay.

– Một lần nữa Thiệu Hoa?

Chánh ân cần hỏi. Anh đưa cho cô lon nước yến.

– Uống đi cho khỏe, rồi anh đưa sang phòng trà Blue.

Thiệu Hoa nhận ly nước, cô vừa uống vừa nhìn quanh.

– Anh Thái đâu rồi hả anh Chánh?

– Có một ông bầu ở tỉnh kéo đi rồi, có thể ngày mai đi tỉnh hát đó.

Mắt Thiệu Hoa sụp xuống:

– Ở Sài Gòn một đêm chạy show cả chục phòng trà, mệt bỏ hơi tai,

anh Thái còn nhận chi nữa vậy?

Chánh trợn mắt:

– Anh Thái mà nghe em nói là ảnh mắng cho đó. Sao hồi đó em nói thích đi hát lắm?

– Thì cũng thích, nhưng hát hò và nhảy nhót toát mồ hôi, em ngán lắm.

– Có bao nhiêu đó mà em than. Em mà không phấn đấu, anh Thái bỏ em, chọn đứa khác đó. Thôi uống nước đi. À! Hay rít một hơi thuốc cho khỏe.

Chánh đưa điếu thuốc vào môi Thiệu Hoa. Không hiểu sao cô không từ chối mà nhận, rít mạnh một hơi rồi phà khói ra.

Chánh mỉm cười:

– Ngồi đây nghỉ năm phút rồi đi đi.

Một cảm giác say say lâng lâng, ngay lập tức như đi vào từng thớ thịt trong người Thiệu Hoa và sau đó là cảm giác tỉnh táo, hưng phấn.

Thiệu Hoa đứng lên:

– Em khỏe rồi, mình đi thôi.

Chánh cười tinh quái:

– Khỏe rồi à?

– Ừ.

Chánh khoác lại áo choàng cho Thiệu Hoa, anh ta đưa Thiệu Hoa ra xe. Thiệu Hoa cứ vô tình. Cô đang là công cụ cho Quang Thái, và Chánh là tên dẫn dắt cô đi, vậy mà cô đi vào tự nguyện và vui vẻ.

Một giờ đêm, Quang Thái đón cả hai. Chánh móc túi đưa tiền cát sê của Thiệu Hoa cho Quang Thái, rồi đến Nam, Huỳnh, Tài ... Thái thán

nhiên bỏ vào túi áo rồi ôm quàng vai Thiệu Hoa, âu yếm:

– Em muốn ăn cháo bào ngư không, ngon lắm.

– Dạ.

Thiệu Hoa nép vào vai Quang Thái, cô hạnh phúc được anh yêu thương và quan tâm.

Đêm nay cô có vẻ tỉnh táo chứ không mỏi mệt, và lúc về nhà, cô cũng sôi động hơn.

Hôn cô, Quang Thái cười khế:

– Em đã làm cho anh quên được Dương Tuyết rồi đó, cô bé của anh.

– Thưa bác.

Dương Tuyết lùi lại, sợ có mặt của ông Quốc và Thiệu Hoa cho cô hiểu mục đích của hai người. Cố bình tĩnh, Dương Tuyết mở rộng cửa và mời cả hai vào nhà.

Cô vừa quay lưng định đi lấy nước uống, ông Quốc gọi lại:

– Khỏi cần nước nôi làm gì, không cần khách sáo kiểu ấy. Hẳn cô cũng đoán biết mục đích của cha con tôi khi đến đây tìm cô.

Dương Tuyết cúi đầu:

– Dạ, bác cứ dạy đi ạ.

Ông Quốc châm biếm:

– Dạy cô? Nhất định là cô không dám rồi. Cô nhỏ tuổi hơn tôi thật, nhưng chuyện đời có lẽ cô hiểu nhiều hơn tôi.

– Thưa bác ...

Ông Quốc cắt lời:

– Cô im đi! Tôi muốn hỏi cô, có phải cô đang thực thi cái câu:

“Cứu vật vật trả ơn, cứu nhân nhân trả oán”?

– Dạ, cháu đâu dám như vậy. Cháu biết anh Hào và Hoài Phương đã ra ơn cho cháu tá túc, lúc mà cháu cùng khổ nhất ...

– Vậy thì cô hãy làm ơn dang xa con tôi ra giùm tôi. Cô chỉ làm hại nó, vì cô mà vợ sắp cưới của nó bị đụng xe suýt chết, vì cô mà chỗ làm của nó cũng suýt mất, còn tôi nhục nhã không biết để đâu cho hết. Nếu không vì vị nể cô là con gái của ba cô, tôi sẽ không để yên cho cô đâu.

Dương Tuyết cúi đầu sâu hơn, cô cố kềm nén dòng nước mắt. Nào cô có muốn cướp Quốc Hào của Hoài Phương, nhưng tình yêu của anh và cô là sự thật.

– Sao cô không trả lời tôi. Cô im lặng có nghĩa là cô sẽ còn tiếp tục với nó?

Giọng ông Quốc gay gắt:

– Cô muốn bao nhiêu thì mới buông tha thằng Hào, cho nó đi cưới vợ? Cô nói đi, bao nhiêu?

– Cháu sẽ xa anh ấy mà không cần điều kiện nào cả, bác hãy tin cháu đi.

– Cô nói thật?

– Dạ.

Thiệu Hoa xen vào:

– Chỉ cần chị biến mất đừng cho anh tôi gặp chị, anh ấy sẽ tự động quay về và cưới chị Hoài Phương. Chị làm ơn đi, đừng có hết Sài Gòn rồi đến Đà Lạt.

Giọng Thiệu Hoa đầy ghen tức, cô vẫn chưa quên cái hận Quang

Thái vì gặp Dương Tuyết mà ra mặt ruồng rẫy:

– Sao, chị có làm được không, để cho ba tôi tính?

Ông Quốc rút xấp giấy bạc dẫn mạnh lên bàn:

– Tôi biết cô là loại gái ai có tiền thì cô đeo theo, cho nên hãy lấy số tiền này đi.

Tôi đã phải bán tài sản ở nhà, để nó cho cô đấy. Nếu cần hơn nữa, tôi quỳ xuống đây mà xin cô. Hãy buông tha cho con tôi!

Hết còn chịu nổi, Dương Tuyết cắn mạnh môi:

– Bác cứ cầm tiền này và đi về ngay đi, cháu hứa sẽ không gặp anh Hào nữa.

Hãy cầm tiền và đi về ngay đi.

Dương Tuyết đi nhanh lại cửa, như sẵn sàng tiễn khách. Thiệu Hoa giận dữ:

– Ba cất tiền đi, cô ta chê ít đó. Được, nếu cô ta còn gặp anh Hào, con sẽ nhờ anh Thái xử cô ta.

Thiệu Hoa đứng vụt lên kéo ông Quốc đi. Chỉ nhờ có như vậy, Dương Tuyết đóng ngay cửa lại, cô quỳ luôn trên sàn gạch lạnh. Tại sao người ta chỉ muốn dồn cô xuống tận cùng của vực thẳm không vậy? Cô yêu Quốc Hào, nhưng cô còn có lòng tự trọng của mình nữa. Từ lúc yêu anh, cô hiểu mình sẽ chỉ có anh trong khoảng thời gian ngắn ngủi nào đó. Tất cả đã trở thành sự thật.

Chuông điện thoại reo, Dương Tuyết chẳng buồn ngồi dậy. Là Quốc Hào gọi cho cô, dù cô rất muốn nghe giọng nói của anh, cũng đành thôi. Hãy quên em đi Quốc Hào ...

Quốc Hào bức dọc, anh gọi cả chục cú điện thoại, nhưng điện thoại của Dương Tuyết đều khóa máy. Cô đã gặp chuyện gì rồi, hay là

Quang Thái đến Đà Lạt làm phiền cô?

Một bên Hoài Phương vẫn cứ kêu đau đầu, buộc anh phải ở cạnh cô săn sóc cho cô, một bên cha bắt buộc lo đám cưới. Quốc Hào tưởng mình như điên lên được.

Sực nhớ số điện thoại của Tuấn Vũ, Quốc Hào vội quay số gọi.

– Alô.

Nghe tiếng Tuấn Vũ, Quốc Hào mừng quýnh:

– Anh Vũ! Có Dương Tuyết trên đó không, sao số điện thoại không liên lạc được vậy?

– À ... Tuấn Vũ cười khẽ - Dương Tuyết đi Châu Âu dự cuộc thi giọng ca vàng rồi anh ạ.

Một lời nói dối không có sức thuyết phục, tuy nhiên Quốc Hào lại tin:

– Khi nào cô ấy về vậy anh?

– Có lẽ phải một tháng nữa.

– Nếu cô ấy có gọi điện thoại về, anh bảo gọi điện thoại cho tôi nhé.

– Vâng.

Gác điện thoại, Quốc Hào buồn bã. Có phải vì anh bận bịu với Hoài Phương mà Dương Tuyết quyết định rời xa anh. Còn lời hứa nào phút chia tay cô hứa với anh.

Quốc Hào nghe mũi mình cay nồng, lần đầu tiên anh thấy mình đau đớn, nếu như anh mất Dương Tuyết. Tại sao em hứa với anh mà em không giữ lời vậy Tuyết?

Mưa Trên Bước Anh Về

Chương 8

Sau cái nắng oi bức của buổi chiều trưa là sự mát mẻ của buổi chiều. Buổi chiều mùa hạ có lẽ làm người ta dễ chịu hơn, nhưng với Quang Thái thì không.

Cuối cùng thì anh ta vẫn không sao tìm thấy Dương Tuyết. Cô biến mất tăm.

Anh chiều chuộng Thiệu Hoa để tìm cho được Dương Tuyết, rồi cũng chẳng được gì, càng làm cho Quang Thái điên tiết hơn lên.

Ném vỏ lon bia vào một góc, Quang Thái chuệch choạng đứng lên, đi lại trước mặt Thiệu Hoa, cô đang nhìn anh vẻ bất mãn. Anh nắm tay cô kéo đứng lên.

– Em muốn nổi tiếng? Em phải tự hỏi mình, em có điểm nào vượt trội chưa?

Thiệu Hoa ầm ức:

– Có nghĩa là anh nói em không bằng Dương Tuyết, cho nên anh cần cô ta chứ không cần em?

Quang Thái cười nhẹ:

– Cái đó là tự em nói, anh không có nói.

Thiệu Hoa châm biếm:

- Cũng như việc em đến với anh là do em tự nguyện?
- Phải. Em đã qua tuổi vị thành niên, chúng ta đến với nhau vì thích nhau. Nào!

Đừng nhìn anh bằng cái kiểu đó, em ngoan ngoãn và dễ thương, anh đâu có bỏ em.

Anh không bỏ em! Thiệu Hoa cay đắng. Đúng là anh ta không bỏ cô. Mỗi tối anh vẫn theo cô đến các tụ điểm, cô hát và anh giữ tiền, về nhà anh ta sử dụng cô như một món đồ. Cô biết anh ta lợi dụng cô, thế mà cô không xa anh ta được. Cô yêu anh ta và cần anh ta như cần không khí thở.

Đẩy cô ngã xuống trên chiếc ghế dài, Quang Thái bắt đầu hôn cô.

Thiệu Hoa không tránh, tuy nhiên cô không phản ứng lại.

Quang Thái khó chịu:

- Em làm sao vậy?
- Em mệt, anh không biết sao?
- Anh nói rồi, em đừng có đi với thằng Chánh tập hút thuốc và sử dụng thuốc lắc.

Thiệu Hoa cười nhạt:

- Chứ không phải anh ngằm xúi thằng Chánh làm hư em. Anh muốn em không được bỏ anh mà đi như Dương Tuyết.

Ánh mắt Thiệu Hoa căm hờn, cô vừa yêu vừa hận:

- Anh vì giận Dương Tuyết mà muốn sử dụng em như một con cờ. Anh nên biết là em yêu anh, em yêu anh thật tình.

Quang Thái lạnh lùng:

– Tại em không làm chủ được bản thân thì đừng trách ai cả.

Quang Thái mở cửa đi ra ngoài, không quên đóng mạnh cửa lại.

Tiếng cửa va vào nhau kêu đánh ầm, như những cái tát vào mặt Thiệu Hoa. Cô úp mặt vào đôi bàn tay chán chường. Có phải cô đã rơi vào tình trạng như của Dương Tuyết?

Nhưng thâm hơn, cô chưa là gì cả đã sa vào ma túy. Không có “chất xám” đó, cô không còn là Thiệu Hoa nữa, mà chắc chắn Quang Thái sẽ vứt cô ra đường như người ta vứt bỏ một thứ không cần thiết.

– Hoa ơi!

Chánh cầu nhàu vì căn nhà tối đen, anh ta lần tìm công tắc tách. Căn phòng sáng lóa lên. Chánh lắc đầu nhìn Thiệu Hoa nằm đã dưới, quần áo hở hênh xốc xếch.

– Sao không chịu mở đèn lên cho sáng vậy?

– Có thuốc không vậy anh Chánh?

– Có.

Chánh móc thuốc thả vào mình Thiệu Hoa. Cô run rẩy cầm lên mở ra và trút hết vào miệng mình rồi nằm vật ra.

Chờ cho Thiệu Hoa ngấm thuốc, Chánh dựng cô dậy:

– Đi sửa soạn đi, anh đưa đi.

– Em nhất định phải đi sao?

– Phải. Em thừa biết mà, có ai làm cho anh Thái mà cãi được lệnh của anh ấy.

– Vậy có phải vì những mệnh lệnh tàn nhẫn ấy, mà anh biến em ra con người như ngày hôm nay?

– Em biết rồi còn hỏi gì nữa.

Chánh thương hại nhìn Thiệu Hoa. Cô còn trẻ quá để bị Quang Thái biến thành một công cụ trả thù.

Nhìn nét mặt Chánh, Thiệu Hoa cười buồn:

– Anh thương hại em, hay là đang ân hận vậy?

Chánh khe khẽ:

– Cả hai.

– Nếu như vậy, anh hãy giúp em thoát khỏi tay anh Thái đi.

Chánh giật mình cắn nhẹ môi:

– Ngày ấy lẽ ra em nên xem cái gương của Dương Tuyết, cô ấy đã dũng cảm chạy trốn. Còn bây giờ chưa phải là muộn, tuy nhiên em tự tìm cho em một con đường để đi đi, anh làm ngõ cho em đi.

Điện thoại reo cắt đứt câu chuyện của cả hai. Chánh bấm điện thoại, anh ta đưa máy lên nghe, mắt nhìn Thiệu Hoa:

– Dạ, Thiệu Hoa đang trang điểm, em đưa cô ấy đến ngay.

Cắt điện thoại, Chánh nhún vai:

– Anh Thái bảo em đến liền đó. Em trang điểm và thay quần áo nhanh lên.

Thiệu Hoa ngồi dậy, nếu trước đây nửa giờ, cô như một cái xác chết, nhờ liều thuốc của Chánh giúp cô linh hoạt hẳn lên. Cô bước xuống giường, đi lại ngồi trước bàn trang điểm, nhìn mình trong gương. Mới có mấy tháng trôi qua, mình tiêu tụy hốc hác như thế này sao?

Lúc này cô bỗng nhớ anh trai, nhớ cha ... Có lẽ bây giờ anh đã đám cưới với Hoài Phương rồi cũng nên.

– Anh Hào này !

Hoài Phương nũng nịu đưa tay ra:

– Đỡ em ngồi dậy đi.

Quốc Hào đỡ cho Hoài Phương ngồi dậy, anh lấy cái gối kê sau lưng cho cô.

– Bác sĩ nói ngày mai em xuất viện về nhà được rồi đó.

Hoài Phương nhăn mặt:

– Em còn yếu mà. Anh xem, đầu em hãy còn nhức muốn chết. Em không về nhà đâu.

– Em mới là người bệnh kỳ lạ đó, có ai muốn nằm ở bệnh viện hoài đâu.

Cô ngập ngừng:

– Nhưng nếu em về nhà rồi, anh có còn đến thăm và lo lắng cho em không?

Không nỡ từ chối, Quốc Hào gật đầu:

– Có. Sau này nếu như mình không là vợ chồng, anh và em vẫn là bạn bè mà.

Dù sao chính em cũng là người đưa anh vào công ty ba em làm việc. Ơn nghĩa ấy, anh không bao giờ quên.

– Em không muốn anh mang ơn của em, em muốn anh yêu em. Em sẽ tha thứ hết chuyện anh đi cùng với Dương Tuyết không có mặt trong ngày đính hôn.

Quốc Hào tư lự. Tình yêu và ơn nghĩa của Hoài Phương làm cho anh khó xử.

Anh biết cư xử thế nào đây.

Đau lòng Hoài Phương, anh từng làm cho cô đau lòng rồi.

Chợt, Hoài Phương chồm lên, cô gấn môi mình vào môi Quốc Hào. Nụ hôn không mang lại cho Quốc Hào cảm xúc. Anh đẩy nhẹ Hoài Phương ra.

Mắt Hoài Phương tối lại:

- Anh làm sao vậy?
- Anh xin lỗi ...
- Ngày xưa em cũng từng hôn như thế mà.
- Nhưng mà anh đã phản bội em, anh đã chung sống như vợ chồng với cô ấy.

Anh không có quyền rời xa phụ bạc cô ấy.

Hoài Phương lịm người đau đớn:

- Vậy anh phụ bạc em thì sao?
- Anh xin lỗi, đó là phần lỗi của anh.
- Em không muốn nghe anh xin lỗi.

Hoài Phương khóc nức nở. Tuy nhiên lúc này, cô hiểu nếu như cô dửng dưng với anh, anh sẽ lập tức bỏ cô mà đi. Cô lau nước mắt:

- Không ngờ em là người đến trước mà lại là kẻ đến sau. Tuy nhiên em sẽ không vì chuyện này mà giận anh đâu. Bao giờ anh trở về, em cũng mở rộng vòng tay đón anh về.
- Cảm ơn em.

Quốc Hào thở phào nhẹ nhõm. Khi tâm trạng của Hoài Phương thoải mái như thế, anh thấy mình cũng thoải mái nhẹ nhàng.

Nhưng rồi anh ưu tư ngay. Dương Tuyết trở về chưa? Chưa bao giờ anh thấy nhớ Dương Tuyết đến thế.

Đang đi, Dương Tuyết chụp vào vai Tuấn Vũ, cô lão đảo và ngã ập

vào anh.

Tuấn Vũ hoảng hốt ôm qua vai Dương Tuyết.

– Em sao vậy?

– Bỗng dưng em chóng mặt quá.

Mặt Dương Tuyết tái xanh mồ hôi rịn ra trên trán, tay chân cô lạnh ngắt.

Tuấn Vũ vội dìu Dương Tuyết vào ngồi trên lễ đường. Anh thận trọng trải chiếc khăn tay, mới kéo cô ngồi xuống.

– Chắc là em trúng gió rồi, có khó chịu lắm không?

Dương Tuyết nhắm nghiền mắt lại, mọi thứ trước mặt cô, như quay cuồng đảo lộn. Tuấn Vũ lo lắng:

– Để anh gọi tắc xi, đưa em đến phòng mạch của bác sĩ gần đây.

Chóng mặt và buồn nôn quá. Dương Tuyết để mặc cho Tuấn Vũ lo toan cho mình.

Đến phòng mạch, Tuấn Vũ dìu cô vào ngay, còn anh đứng thấp thỏm bên ngoài lo âu. Thật lâu, cánh cửa phòng khám mới mở ra. Dương Tuyết có vẻ tỉnh lại sau mũi thuốc khỏe. Tuấn Vũ hỏi dồn:

– Sao rồi, em có đỡ chút nào chưa Tuyết?

Cô y tá vui vẻ đỡ lời:

– Chúc mừng anh Vũ! Bà xã đã có thai hơn hai tháng.

Tuấn Vũ ngớ người ra rồi lòng anh se lại trong một thoáng đau đớn.

Tuy nhiên anh gượng bình tĩnh ngay:

– Vâng, cảm ơn cô đã báo tin mừng.

Anh khoác lại áo choàng cho cô rồi đưa ra xe. Chưa vội chạy xe đi, anh nhìn cô:

- Em tính sao?
- Em định trở về Phú Quốc. Có thể mẹ em sẽ buồn em, nhưng mẹ sẽ chấp nhận em.
- Em định giữ đứa bé lại?
- Anh khuyên em nên bỏ đi sao?
- Anh không dám. Nuôi một đứa con không phải chuyện dễ dàng.
- Em biết. Thật sự em đang rất bối rối.
- Hay là cho Quốc Hào hay đi.
- Anh ấy biết em mang thai, anh ấy không đời nào bỏ em. Nhưng còn lời hứa với ba anh ấy ...

Tuấn Vũ bực dọc:

- Nếu em xem trọng lời hứa, thì em hãy bỏ đứa bé này đi. Em nên biết sinh và nuôi con không phải chuyện đơn giản.
- Em biết.
- Em biết, em biết.

Chưa bao giờ Tuấn Vũ cãi với Dương Tuyết, cho nên cô ứa nước mắt.

- Em biết, em đã làm phiền anh, em biết anh lo cho em. Ơn của anh suốt đời em không quên, cho nên em muốn về với mẹ em.
- Em nên nhớ mẹ em cũng còn những đứa con khác cha với em, trở về em sẽ là gánh nặng cho bà.

Dương Tuyết ngồi lặng người ra đó. Cô yêu Quốc Hào và muốn giữ giọt máu của anh, anh là người đàn ông cô mãi mãi yêu.

Nước mắt của Dương Tuyết làm cho Tuấn Vũ dịu lại. Sao bỗng dưng anh lại cáu gắt và nặng lời với cô vậy? Anh thừa biết mối quan hệ

của cô kia mà, tại anh yêu đơn phương thì đành phải chịu. Anh đặt tay lên vai cô:

– Em đừng về Phú Quốc, ở lại đi. Bây giờ bụng còn nhỏ, cũng chưa ai biết đâu.

Em cố gắng hát, để dành tiền lo cho em và con.

Nước mắt tuôn dài, Dương Tuyết ôm choàng lấy Tuấn Vũ. Đốt đuốc đi tìm, cô cũng không bao giờ tìm thấy người đàn ông như anh. Vậy mà cô chỉ biết làm khổ anh, làm tan nát trái tim của anh ra.

Nhẹ đẩy Dương Tuyết ra, Tuấn Vũ cười:

– Thôi nào, sắp làm mẹ rồi, đừng mít ứot nữa.

Anh đặt cô ngồi lại, lau nước mắt cho cô:

– Nếu em còn chóng mặt thì dựa vào thành ghế đó nghỉ.

– Dạ.

Xe về đến nhà, cả hai không thấy Quốc Hào từ trong nhà đi ra. Anh đợi hai người khá lâu, nên sốt ruột đi qua đi lại. Chợt Quốc Hào sững người, anh không hy vọng là Dương Tuyết từ nước ngoài về, nhưng rõ ràng xe vừa đỗ lại, Tuấn Vũ đang giúp Dương Tuyết mở thắt dây an toàn, bước xuống xe và chờ ra:

– Quốc Hào!

Dương Tuyết mở mắt ra, cô bắt gặp đôi mắt náy lửa của Quốc Hào nhìn cô chứ không phải là ánh mắt ấm áp yêu thương. Cô hiểu ngay anh ... đang ghen tức. Ôi! Gương mặt này cô từng nhung nhớ, và yêu thương. Anh đang đứng trước cô, sao cô không thể lao vào vòng tay anh, ôm lấy anh, rơi ra những giọt nước mắt hạnh phúc.

Cố định tình, cô bước xuống lạnh nhạt:

– Anh mới ra? Em với anh Tuấn Vũ vừa đi bác sĩ về. Em ... có mang rồi anh ạ.

Con của anh Tuấn Vũ, cho nên tụi em định làm đám cưới, định ... sẽ báo tin cho anh.

– Thôi đi!

Quốc Hào quát tướng lên, cơn ghen làm cho anh mờ cả lý trí. Anh chụp hai vai Dương Tuyết lắc mạnh:

– Tại sao em cư xử với anh như vậy? Anh nhớ thương em biết bao, còn em không hề một lần gọi điện thoại cho anh. Thì ra em chọn anh ta, em nói dối anh là em đi nước ngoài. Em có thể nói thẳng với anh kia mà.

Dương Tuyết cắn mạnh môi cố chịu cơn đau. Nếu như Tuấn Vũ không lao nhanh lại đẩy Quốc Hào ra, có lẽ cô đã ngã. Tuấn Vũ gắt:

– Anh làm gì vậy? Anh có biết Dương Tuyết đang bệnh không?

Cố đứng thẳng người lên, Dương Tuyết cười:

– Cứ để anh ấy trút cơn giận đi, em không sao.

Quốc Hào nắm hai tay lại khinh bỉ:

– Tôi cũng chẳng muốn tức giận một con người vốn dĩ như vậy. Vì cần có chỗ dựa, cô để Quang Thái chà đạp cô, và giờ đây vừa nói yêu tôi, thấy khó khăn, cô vội quay lưng. Ba tôi nói đúng “xương ca vô loài”.

Lấy ba lô máng lên vai, Quốc Hào đi luôn ra đường. Anh vẫy chiếc tắc xi trời tới, và leo lên:

– Làm ơn cho tôi ra bến xe về thành phố?

Vậy là hết! Quốc Hào ngã đầu vào thành ghế, lòng anh đau đớn.

Dương Tuyết đã bỏ anh, cô sắp kết hôn với người đàn ông khác. Trò đời là như thế!

Rầm ...

Ông Quốc giận dữ vỗ mạnh tay lên bàn:

– Con lại đi Đà Lạt phải không?

Ông chụp cái gạt tàn thuốc toan ném vào người Quốc Hào, nhưng gương mặt Quốc Hào giống như người chết, không còn chút sinh khí. Ông tức mình ném nó xuống nền gạch cho vỡ tan tành.

Quốc Hào yếu đuối chùi nước mắt:

– Ba không phải lo cho con nữa, con sẽ không đi Đà Lạt nữa.

– Mà nói thật?

– Con nói thật. Cô ấy đã bỏ con và sắp có chồng rồi.

Quốc Hào đi luôn vào phòng mình, anh đóng cửa lại và nằm lên giường, đôi mắt mở to nhìn lên khoảng không.

Ông Quốc tức giận nhìn theo. Vì con bé kia, vì một chữ tình thôi mà nó lại đau khổ đến như thế kia sao?

Thiệu Hoa vuốt cơn giận của cha xuống:

– Ba này! Mặc anh ấy đi ba. Anh đau khổ một lúc nào đó rồi thôi sẽ quên chứ gì. Còn có chị Hoài Phương bên anh nữa mà.

Ông Quốc thở dài, ông đâu muốn trông thấy con trai mình phải đau khổ, nhưng nó là cái đứa bạc tình. Hoài Phương giúp đỡ nó biết bao nhiêu, rồi đi xem mặt Hoài Phương, hai nhà trai gái bàn chuyện cưới xin, ngày đính hôn nó trốn mất, có mất mặt ông không. Như vậy mà không tức? Hoài Phương suýt chút nữa mất mạng. Ông không cho phép Quốc Hào sống vô thủy vô chung.

– Ba! Con vào an ủi anh Hai nhen.

– Ừ, con lựa lời mà khuyên nó.

– Anh Hai! Em vào được không?

Thật lâu, Quốc Hào mới ngồi dậy mở cửa.

– Anh Hai!

– Anh không sao đâu. Anh sẽ làm đám cưới với Hoài Phương mà. Em nói ba cứ yên tâm, tuy nhiên anh cần có một thời gian để bình tĩnh hơn.

– Chị Tuyết ... sắp lấy chồng hả anh?

– Cô ấy đã dọn về nhà Tuấn Vũ ở, họ sắp đám cưới vì Dương Tuyết có mang.

Anh cũng mừng cho họ.

– Em biết anh buồn. Nhưng thôi anh à, người ta không phải với mình thì thôi.

– Cám ơn em đã khuyên. Em ra ngoài đi, anh đang cần sự yên tĩnh. Quốc Hào cười buồn. Có lẽ vì anh đã ở bạc với Hoài Phương, nên ông trời trừng phạt anh.

Bá vai Quang Thái, Thiệu Hoa vui vẻ:

– Em có một tin báo cho anh biết, Dương Tuyết và Tuấn Vũ sắp cưới nhau.

Quang Thái cau mày, mắt anh ta quắc lên dữ tợn:

– Tại sao em biết?

– Anh Hai nói họ sắp cưới nhau vì Dương Tuyết có thai. Anh Hai em lên Đà Lạt, chính Dương Tuyết tuyên bố như vậy. Anh mà cô ta còn đá, hưởng hồ gì anh Hai của em.

– Khốn kiếp!

Quang Thái gầm lên như con hổ dữ. Anh ta đá mạnh cái bàn trước mặt mình ngã chổng gọng, làm cho Thiệu Hoa ngã theo. Cô hoảng sợ lết ra xa.

Chánh nhăn mặt:

– Ai khiến em nói chuyện này cho anh Thái biết vậy. Ảnh đang tức Dương Tuyết anh ách mà còn chế đầu vô lửa.

Thiệu Hoa tức giận:

– Ai biểu ảnh suốt ngày đi tìm Dương Tuyết.

Chánh kéo Thiệu Hoa ra đường:

– Anh nghĩ là em nên quay về trường học. Nếu như em có tài, có một ngày, em sẽ gặp người đàn ông dẫn dắt em, em sẽ nổi tiếng.

Thiệu Hoa khó chịu:

– Anh có biết là em nói những lời anh vừa nói cho anh Thái nghe, ảnh sẽ đập anh như tử vì cái tội phản bội không?

Chánh nhún vai:

– Đúng, ảnh sẽ đập cho anh một trận nên thân, ba ngày chưa nhai cơm nổi.

– Vậy sao anh còn dám khuyên em bỏ anh Thái?

– Vì nếu cứ bám anh Thái, em không có kết quả tốt đâu.

Thiệu Hoa lắc đầu:

– Em không tin. Ai cũng đồn anh Thái ghê gớm, nhưng em lại thấy ảnh đang đau khổ vì sự phản bội của Dương Tuyết. Em sẽ xoa dịu nỗi đau cho anh Thái, em tin chắc em sẽ làm được. Chánh lắc đầu ngao ngán. Đúng là những con thiêu thân, biết chết mà vẫn lao vào.

May là Dương Tuyết đã thức thời, cô bỏ Quang Thái đi.

Tuấn Vũ là người tốt, anh ta sẽ cho Dương Tuyết một gia đình hạnh phúc.

– Thăng Chánh đâu?

Tiếng Quang Thái hét lanh lảnh trong nhà. Chánh le lưỡi nhìn Thiệu Hoa rồi vội chạy vào:

– Dạ, anh Thái gọi em.

– Bảo tụi nó chuẩn bị xe đi, chọn mười thằng đi theo tao.

Thiệu Hoa đưa mắt như dò hỏi Chánh:

Quang Thái đang tính toán gì vậy?

Chánh nhún vai:

– Em không nên dấy vào chuyện này. Anh Thái sẽ lên Đà Lạt tính sổ với Tuấn Vũ đó.

Thiệu Hoa lo lắng. Cô nhiều chuyện mất rồi. Cứ tưởng nói cho Quang Thái, anh sẽ không tơ tưởng tới Dương Tuyết nữa, ai dè ... Cô rụt rè:

– Anh Thái! Anh vì một người không ra gì mà đi đánh nhau sao? Biết anh như vậy, em chẳng nói.

– Cô im đi!

Quang Thái nghiêng răng trèo trẹo:

– Xưa nay, thứ nào Quang Thái này từ bỏ thì thôi, còn anh chưa bỏ, mà bỏ anh là đồ phản bội, anh sẽ trừng phạt, kể cả em nữa, em rõ chưa?

Thiệu Hoa sợ hãi không dám nói nữa. Rõ ràng là Quang Thái không hề sợ cô buồn khi cô đã hoàn toàn thuộc về anh. Tình cảm anh dành cho Dương Tuyết sâu nặng đến thế sao?

Thiệu Hoa bật khóc, nhưng những giọt nước mắt của cô chỉ làm cho Quang Thái khó chịu. Anh ta lôi Thiệu Hoa vào phòng đóng cửa lại.

– Em hãy ở trong phòng này cho tôi.

Thiệu Hoa kinh hoàng vì cánh cửa đóng sầm lại. Cô khóc òa:

– Anh Thái! Sao khi không lại nhốt em?

Quang Thái đã cùng với Chánh rời nhà, mặc cho Thiệu Hoa gọi khan cả giọng.

Quang Thái quây ầm ầm thật, cùng với mười tên đàn em, nghênh ngang như giữa chỗ không người.

Quản lý Hiệp sợ thất thần ào lên lầu:

– Anh Vũ! Bọn Quang Thái từ Sài Gòn về, đang quây náo loạn bar.

Phẩy tay, Tuấn Vũ bình tĩnh. Anh đã biết tính cách Quang Thái là như vậy, và quả không sai.

– Cứ để cho nó quây đi, công an hốt đầu bọn nó hết bây giờ.

– Nhưng mà khách sợ quá, bỏ về hết rồi anh ơi.

Dương Tuyết lo lắng:

– Làm sao bây giờ anh Tuấn Vũ?

Đứng lên, Tuấn Vũ cười khể:

– Em đừng sợ! Anh nắm được cái tẩy của nó, để anh xuống nhà gặp nó.

– Anh Vũ! Hãy cẩn thận, Quang Thái gian xảo, tiểu nhân lắm.

– Anh biết mà. Nhưng em nên nhớ, rừng nào cọp nấy. Ở Sài Gòn nó làm trời, lên Đà Lạt cũng phải nên mặt khi vuốt râu hùm chứ.

Tuấn Vũ đi xuống lầu. Quang Thái đang đập bể nát hết mọi thứ, đồ bàn ghế lung tung, còn chộp cổ những cô tiếp viên hùng hổ:

– Giọt cái thẳng Tuấn Vũ nhát gan xuống đây. Nó có gan đoạt người yêu của ông, sao không dám ló cái mặt chó của nó ra, hả?

Anh ta im bặt vì Tuấn Vũ lù lù đi xuống, giọng tỉnh như không:

– Buông những cô ấy ra đi! Hèn quá, đàn ông mà đi ăn hiếp phụ nữ. Nên nhớ tôi chưa bao giờ phá chuyện làm ăn của anh.

Quang Thái cười gằn:

– Mà mà dám. Mà tưởng đưa cho tao vài chục triệu, rồi mày có quyền nắm tay trên của tao à? Dương Tuyết đâu, gọi nó ra đây?

Tuấn Vũ lạnh lùng:

– Tôi là ông bầu cũng là chồng của cô ấy, anh không có quyền gì với cô ấy cả, khi cô ấy đã thôi hợp đồng và đền bù đầy đủ cho anh.

Quang Thái chửi thề:

– Mẹ kiếp! Mày có biết là mày là thứ xài đồ thừa của kẻ khác?

– Tôi thấy tôi vui và hạnh phúc là đủ. Anh nên mau chóng về Sài Gòn, nếu không đừng có trách.

– Mày dọa tao đó hả? Nên nhớ tao dám từ Sài Gòn lên đây quậy mày, là tao không sợ gì cả.

Tuấn Vũ châm biếm:

– Tôi biết anh không sợ gì cả, nhưng chắc là anh biết nếu cần, tôi sẽ phone cho công an:

phòng trà Doly chuyên bán ma túy và thuốc lắc, công an sẽ dễ yên cho anh?

Đang hùng hùng hổ hổ, Quang Thái khựng lại. Tuấn Vũ nói to quá, nhóm công an khu vực bên ngoài đang tiến vào quán, có chết người không? Hắn cảm tức giận rằng:

– Được ... Tuấn Vũ! Tao tạm thua mày, nhưng chưa chắc tao để yên cho mày.

Tuấn Vũ cười nhạt, châm biếm:

– Người ta bảo kẻ đánh không bao giờ dọa kẻ khác, chó sủa không bao giờ cắn người.

Cầm Tuấn Vũ lắm, giá như là đất Sài Gòn, Quang Thái không bao giờ để yên cho Tuấn Vũ. Hắn đành co vùi lại, để cho công an khu vực kiểm tra giấy tờ và mời mình đi.

Quang Thái đi rồi, Dương Tuyết mới hết sợ. Tuấn Vũ cười tỉnh như không:

– Em thấy không, hắn chỉ dám ăn hiếp những kẻ cô thế thôi. Ở đây còn có luật pháp, đâu phải hắn muốn tác oai tác quái thế nào cũng được.

Dương Tuyết yên tâm. Từ nay cô có thể dựa vào Tuấn Vũ sống và chờ ngày đưa con ra đời. Nó là con trai hay con gái? Đặt tay lên bụng mình, Dương Tuyết thở dài, có một mầm sống, nó là tình yêu của cô và Quốc Hào.

Mưa Trên Bước Anh Về

Chương 9

Hoài Phương gỡ ly rượu trên tay Quốc Hào, cô nhăn nhó:

– Em xin anh, đừng có uống rượu nữa. Em vừa ra viện vì rượu, bây giờ anh lại muốn là nạn nhân của rượu hay sao?

Quốc Hào cười nhạt, giọng của anh nhừa nhựa:

– Anh đâu có say, uống một chút cho say quên đời vậy thôi.

– Không say mà ngày nào anh cũng đi ngã tới ngã lui, rồi ngủ vùi quên cả đất trời. Rượu uống nhiều có hại sức khỏe, đâu phải anh không biết.

– Anh biết. Cũng như anh biết rất rõ Dương Tuyết đã phụ bạc anh, cô ấy sắp lấy chồng, lấy Tuấn Vũ một tên nhà giàu.

Hoài Phương cắn mạnh môi, cô nghe mũi mình cay cay. Chưa bao giờ, tức lúc quen và yêu Quốc Hào, cô thấy anh đau khổ đến buông trôi tất cả. Anh yêu Dương Tuyết đến như vậy sao?

Càng nhìn anh chìm đắm trong men rượu, cô càng giận và đau khổ, thế mà cô vẫn không sao xa anh được.

Nắm tay Hoài Phương. Quốc Hào yếu đuối.

– Anh biết em buồn. Hãy tha lỗi cho anh, anh đã làm cho em đau khổ. Hãy cho anh một thời gian, để anh quên cô ấy.

– Hay là em nói với ba, đưa anh sang Mỹ học với em về khóa Công nghệ tin học nhé?

Quốc Hào lắc đầu:

– Thôi, anh mang ơn em nhiều quá rồi. Anh không muốn tiếp tục học hay làm việc ở thành phố nữa, anh muốn thay đổi cuộc sống.

– Anh muốn làm gì?

– Có một nhóm bạn lái tàu cả nội địa và quốc ngoại rủ anh đi với bọn nó, anh sẽ đi lái tàu.

Hoài Phương lịm người tê tái:

– Anh muốn đi xa để rời khỏi em, em biết. Tại sao anh không chịu quay về với em vậy? Đâu phải chúng ta chưa từng có tình cảm với nhau? Anh vì Dương Tuyết mà bỏ đi, tại sao anh không hề nghĩ đến sự đau khổ của em vậy?

– Anh xin lỗi em. Anh cần có thời gian và cần đi xa cho lòng anh bình tĩnh lại.

Lời xin lỗi của anh trong lúc này như giọt nước mắt rơi trên sa mạc khô khan, cho Hoài Phương thêm tuyệt vọng bẽ bàng, cô ôm chầm lấy Quốc Hào khóc nức lên.

Quốc Hào ngồi im lặng không một phản ứng. Tức mình, Hoài Phương đánh lung tung vào đầu vào ngực Quốc Hào:

– Anh đi đi! Đi cho khuất mắt em. Anh là con người tàn nhẫn, anh làm khổ em, em căm ghét anh.

Hoài Phương bỏ đi, Quốc Hào ngồi chết lặng. Anh muốn chạy đuổi theo giữ Hoài Phương lại, nói rằng anh cần cô để lấp vào khoảng trống cô đơn, nhưng không hiểu sao đôi chân không thể nào đứng dậy nổi. Có lẽ nên như thế. Rồi một ngày, Hoài Phương sẽ quên anh mà yêu người đàn ông khác. Cũng như anh, thời gian sẽ giúp anh quên Dương Tuyết, một kẻ tàn nhẫn giẫm nát trái tim anh.

– Vào đi!

Quốc Hào đẩy cửa bước vào. Thấy Quốc Hào, ông Thịnh vui vẻ:

– Chuyện gì vậy Quốc Hào?

Quốc Hào đặt tờ đơn xin thôi việc lên bàn:

– Dạ, cháu xin thôi việc để về Phú Quốc.

Ông Thịnh ngạc nhiên:

– Đang làm việc, sao lại xin nghỉ về quê? Có phải vì Hoài Phương không?

Nếu nó hỗn hào xúc phạm cháu, bác sẽ bắt nó xin lỗi cháu.

Quốc Hào lắc đầu:

– Dạ, không phải đâu bác. Cháu muốn thay đổi cuộc sống.

– Cũng đâu cần phải nghỉ việc. Cháu nghỉ việc, bác tiếc lắm Hào ạ. Hay là đi du lịch một tháng đi, rồi quay về với công việc.

– Dạ, cháu quyết định về Phú Quốc đi lái tàu.

Ông Thịnh thở dài:

– Cháu đã quyết định, bác có giữ cũng vô ích. Tuy nhiên bao giờ cháu nghĩ lại và quay về, bác vẫn đón nhận cháu.

– Cám ơn bác.

– Đơn này, bác ký và chuyển sang phòng tài vụ, cháu qua đó tính lương.

Cám ơn ông Thịnh lần nữa, Quốc Hào cầm đơn đi ra, lúc Hoài Phương vừa đến. Cô giận dỗi nhìn sang nơi khác, nhưng nhìn tờ giấy trên tay anh, cô nổi giận:

– Em không cho phép anh nghỉ việc. Đưa tờ đơn lại đây!

Ông Thịnh lắc đầu:

– Ý Quốc Hào đã quyết, con không nên ngăn cản. Con cũng đừng ngăn cản Quốc Hào yêu Dương Tuyết. Quên đi con ạ!

Hoài Phương uất ức khóc òa:

– Con không quên anh Hào được đâu ba ơi. Tại sao anh ấy nữ phụ bạc con?

Loại người như Dương Tuyết lại khiến anh ấy có thể quên tất cả hay sao?

Ông Thịnh ngậm ngùi ôm Hoài Phương vào mình. Mong rằng thời gian mang lại sự yên bình cho tất cả.

Buổi tối phòng trà Áo Vọng có vẻ êm đềm hơn so với không khí ở các phòng trà khác.

Quang Thái ngồi bàn trong cùng mắt hướng lên sân khấu. Thiệu Hoa đang biểu diễn, tiếng hát của cô khàn quá, âm thanh đục đục, đã như vậy cô còn cố gào cho lên trong lúc bước nhảy uể oải. Nhìn trở xuống, Quang Thái bắt gặp nhiều cái lắc đầu.

Rồi có người khích hơn, hét to lên:

– Dở quá, xuống đi!

Cũng may bài hát vừa được Thiệu Hoa kết thúc. Quang Thái tức giận đứng bật dậy. Chánh vội vàng nắm cánh tay Quang Thái lại:

– Đừng anh Thái! Thiệu Hoa đang bệnh, lẽ ra anh nên để cô ấy nghỉ dưỡng bệnh ít hôm.

Quang Thái hất tay Chánh ra, hằm hằm:

– Cậu tin lời con bé đó, chứ còn anh, anh không tin đâu.

Chánh lắc đầu:

– Em nói thật mà. Anh nên cho Thiệu Hoa nghỉ ít hôm đi khám bác sĩ, uống thuốc và nghỉ dưỡng sức.

Quang Thái quát mắt:

– Không được, nó phải làm theo mệnh lệnh.

– Nhưng anh cũng phải nghĩ đến sức khỏe của Thiệu Hoa chứ. Còn có nhiều người hát cho anh chứ đâu phải chỉ có một mình Thiệu Hoa. Đẩy Chánh ra một lần nữa, Quang Thái hùng hổ đi vào phía trong. Nhưng vào đến cửa, anh ta đứng lại và quay trở ra, ngồi xuống ghế:

– Cậu hãy đi gặp nó, đưa cho nó cái này!

Chánh cầm lấy, bàn tay anh ta run run, tuy nhiên anh không dám nói gì cả. Anh ta thừa biết công dụng của những viên thuốc này. Nó sẽ giúp Thiệu Hoa tỉnh táo, nhưng để rồi cũng như những cô gái khác, những viên thuốc này đã từng ngày từng giờ bào mòn sức khỏe của Thiệu Hoa, cô đã nghiện nặng rồi. Những viên thuốc lặc cực mạnh, ăn sâu vào máu và thịt Thiệu Hoa. Cô không thể thiếu nó được nữa. Không có nó, cô còn thua cả một con vật.

Chánh chưa kịp đi vào, Thiệu Hoa ra tới, cô khẩn khoản:

– Anh Thái! Xin anh cho em nghỉ hát, em bệnh, hát không nổi nữa.

– Cô đi theo tôi!

Quang Thái lôi Thiệu Hoa ra xe, anh ta xô cô té ngã vào trong, đóng cửa lại, rồi vung tay tát mạnh vào mặt Thiệu Hoa, những cái tát như trời giáng:

– Muốn làm mình làm mẩy với tôi hả?

Bị mấy cái tát tối tăm mặt mũi, Thiệu Hoa ôm mặt khóc mà không dám khóc lớn. Cô nhớ mỗi lần ở nhà, cha vừa mới mắng, cô giậm chân khóc ùng ùng.

Bấy giờ bị đánh, hành hạ và bỏ đói không dám nói một lời, chỉ còn biết năn nỉ:

– Em nói thiệt mà. Em bệnh rồi, cho em nghỉ một, hai hôm, xong em

sẽ hát bù.

Đâu phải chỉ có mỗi mình em làm việc cho anh, tụi nó có thể hát thay cho em mà.

– Câm cái miệng lại đi! Ai cho phép cô trả lời tôi!

Thò tay qua cửa kính, Quang Thái ngoắc Chánh lại bảo đưa cho Thiệu Hoa viên thuốc. Anh ta hăn học cảnh cáo:

– Đây là bài học cho những người mạnh nha trong đầu ý nghĩ chạy trốn hay chống lại tôi đấy.

Chánh sợ hãi đưa viên thuốc cho Thiệu Hoa. Biết ý Quang Thái, cho nên tốt nhất là tuân theo lời anh ta. Vừa định quay lưng, Chánh bị Quang Thái chộp cổ lại găm gừ:

– Tại sao lúc nào mày cũng dẫn đường cho con Hoa chống lại tao vậy? Có phải nó đã cho mày ngủ với nó?

Chánh luống cuống:

– Anh Thái! Anh hiểu lầm rồi, chỉ tại em thấy Thiệu Hoa bệnh thật mà. Anh muốn cô ấy hát kiếm tiền cho anh, anh cũng phải nghĩ đến sức khỏe của cô ấy một chút.

Quang Thái buông Chánh ra, anh ta nhìn cả hai. Lúc này Thiệu Hoa đang bỏ viên thuốc vào miệng, mắt cô nhắm nghiền lại, đầu ngả ra sau, cho nên Quang Thái có đánh chết, Thiệu Hoa cũng chẳng cần.

Giận dữ, anh ta đập mạnh vào hông Chánh:

– Đi đi cho khuất mắt tao! Đến mày cũng muốn phản lại tao. Toàn một lũ hèn hạ, ăn cháo đá bát.

Chánh ấp úng phân bua:

– Anh Thái! Em không có.

Quang Thái quát tướng lên:

– Xéo ngay!

Biết tính lỗ mãng của Quang Thái, vẫn hay nổi những cơn điên như vậy, Chánh im lặng, cúi đầu bỏ đi.

Thiệu Hoa bắt đầu tỉnh, cô gọi Chánh, giọng hốt hoảng:

– Anh Chánh, đừng đi!

Làm như không nghe, Chánh bỏ đi luôn. Hơn ai hết, anh ta hiểu, có điên mới nấn ná lại trong lúc này. Quang Thái sẵn sàng đâm hay nện cho anh ta mấy cú nên thân. Theo Quang Thái đã lâu, Chánh nghĩ, đây cũng là lúc nên đi tránh xa con người tàn bạo này. Còn Thiệu Hoa, anh ta đã nhiều lần nhắc nhở khuyên can, nhưng cô không chịu nghe, đó là do cô ta tự chọn. Và nếu khôn ngoan ra cô ta nên trốn chạy hơn là nấn ná lại để bị bạc đãi và bị lợi dụng.

Phòng trà Princess khá đông. Tuy là một phòng trà nhỏ, không đồ sộ như Ảo Vọng. Nhưng khi bước vào, Chánh có một cảm giác nhẹ nhàng.

Vừa ngồi xuống ghế, Chánh sững sốt vì trên sân khấu là Dương Tuyết. Cô ta hát một bài nhạc trẻ dí dỏm. Trong cô xin xắn, duyên dáng và đầy sức sống.

Một hình ảnh khác xa Thiệu Hoa. Chờ cho Dương Tuyết hát xong, Chánh đi vào chặn đầu lại.

– Chào chị!

Dương Tuyết lùi lại, sự có mặt của Chánh gợi cho cô liên tưởng đến Quang Thái. Tuy nhiên cô bình tĩnh lại ngay, cô không việc gì phải sợ Quang Thái. Bây giờ anh ta là anh ta và cô là Dương Tuyết, không ai

liên quan đến ai.

– Chào anh Chánh!

Dương Tuyết bước tránh qua, trong lúc Tuấn Vũ vội đi tới.

– Anh Vũ, chúng ta đi!

Chánh vội nắm cánh tay Dương Tuyết kéo lại:

– Dương Tuyết! Nghe tôi nói đã. Thiệu Hoa đang bị anh Thái đánh đập ngược đãi.

Dương Tuyết đứng lại:

– Tại sao anh tìm tôi nói chuyện này?

– Vì tôi biết chị sẽ cứu được Thiệu Hoa.

Dương Tuyết cười khẽ:

– Anh quên là ngày trước, tôi cũng từng vất vả trốn chạy hay sao?

– Thiệu Hoa bây giờ đã nghiện ma túy nặng, cho nên cứ phải làm việc cho Quang Thái, mặc cho anh ta đánh đập. Nếu cứ tiếp tục như thế, thì cô ấy chỉ có nước chết mà thôi.

– Tôi sẽ làm gì được đây?

Nãy giờ đứng nghe chuyện, Tuấn Vũ vội xen vào:

– Em đừng nên đụng vào Quang Thái. Anh không muốn xảy ra chuyện phiền phức. Đi thôi!

Tuấn Vũ cương quyết lôi Dương Tuyết đi, Chánh thất vọng nhìn theo:

– Chị đi được sao, Dương Tuyết?

Dương Tuyết lên xe ,tức mình Chánh đuổi theo, hét toáng lên:

– Dương Tuyết! Chị bỏ mặc dem gái, ân nhân cũng là người yêu của mình được sao? Vì chị mà Quốc Hào bỏ việc ở thành phố đi lái tàu không ngó ngang đến Thiệu Hoa. Bây giờ Thiệu Hoa khốn đốn vì

Quang Thái tức chị, đi ngược đãi hành hạ Thiệu Hoa. Tôi đã lầm chị, khi đi tìm chị, hóa ra chị chỉ biết có bản thân chị. Chị là con người ích kỷ.

Dương Tuyết ngồi như hóa đá. Tuấn Vũ đóng cửa xe lại giùm, anh ta nhìn vào mắt Dương Tuyết:

– Sao?

– Em ...

Dương Tuyết bối rối:

– Em ... đang tội nghiệp cho Thiệu Hoa.

– Em sẽ đi tìm Quốc Hào. Anh ta đã đi lái tàu xa Sài Gòn, em muốn gặp không phải dễ. Em càng không thể gặp Quang Thái để van xin hắn để buông tha cho Thiệu Hoa. Nên nhớ, em còn có con em ở nhà, con em rất nhỏ và nó cần có em.

Dương Tuyết cúi đầu. Đâu phải cô không biết điều này. Đã không biết Thiệu Hoa lâm nguy, chứ đã biết, làm sao cô có thể yên ổn xem như không có chuyện gì xảy ra.

Tuấn Vũ lái xe đi, anh trầm ngâm:

– Em có thể nhờ anh được kia mà.

Dương Tuyết vui mừng:

– Anh chịu giúp em?

– Xưa nay có bao giờ em cần anh, mà anh từ chối đâu.

Tuấn Vũ cười buồn. Anh đã giúp đỡ Dương Tuyết vô điều kiện, để cô hát ở phòng trà của anh, còn giúp cô trong những ngày cô sinh con đau đớn. Những cơn bão dữ đã đi qua, và trái tim chung thủy của Dương Tuyết, vẫn chỉ mới một Quốc Hào.

Hơn một năm đi qua, Quốc Hào đang ở đâu? Anh ta có biết anh ta có một đứa con trai kháu khỉnh và giống anh ta như tạc. Tuấn Vũ ghét Quốc Hào, tuy nhiên anh không ghét đứa bé, nó vô tội và đáng yêu quá.

Quốc Hào mở cửa nhà, trong nhà đầy bụi và có cả màn nhện, anh thở dài và phiền lòng một chút. Vắng anh, Thiệu Hoa cũng không về nhà. Bỏ ba lô lên bàn, Quốc Hào bắt tay vào quét dọn cho sạch sẽ, sau đó anh ti tắm.

Trở về nhà, những nỗi nhớ, những kỷ niệm với Dương Tuyết đầy ắp, một chút nhớ về Hoài Phương. Căn nhà này ba bỏ tiền ra mua để chuẩn bị đám cưới của anh và Hoài Phương, nhưng mọi thứ thay đổi. Một năm ... chắc hẳn bây giờ Dương Tuyết đã là mẹ và vui với mái ấm của cô.

Két ... Tiếng xe đỗ lại bên ngoài. Ngõ là Thiệu Hoa về, Quốc Hào vội đi ra, nhưng là Hoài Phương. Cố đứng lặng nhìn Quốc Hào trong xúc cảm:

– Em biết là anh về nhà.

Quốc Hào cảm động:

– Anh cũng vừa về, vừa quét dọn xong. Điện thoại cho Thiệu Hoa mà không gặp. Em khỏe chứ Hoài Phương?

Hoài Phương bước lại cô ôm choàng lấy Quốc Hào thôn thức:

– Làm sao em khỏe được. Lúc nào em cũng nhớ tới anh, em phải cho tiền con bé nhà bên kia, khi nào anh về, nó gọi điện thoại báo tin cho em.

Hiểu ra, Quốc Hào bùi ngùi:

– Nhớ anh làm gì, anh có xứng đáng với tình cảm của em đâu?

Hoài Phương phụng phịu:

– Anh ác lắm, cứ đi biên biệt.

Quốc Hào cười dịu Hoài Phương vào ghế ngồi:

– Em ngồi đi. Anh mới về nên chưa nấu nước uống.

– Anh lại khách sáo với em nữa, buồn ghê.

Hoài Phương ngăm Quốc Hào:

– Anh đen và ốm đi nhiều, màu da đen giòn. Một Quốc Hào bạch diện thư sinh đâu mất rồi.

– Con người phải thay đổi chứ em.

– Bộ Thiệu Hoa không về sao anh?

– Có lẽ như vậy nên nhà đầy bụi.

Hoài Phương vẫn không thôi ngăm Quốc Hào. Cô ngậm ngùi:

– Trông anh rất lạ. Nếu bất chợt nhìn thấy anh ngoài đường, em sẽ không dám nghĩ là anh.

Quốc Hào cười gượng vò tóc mình, mái tóc bông bênh nay cắt ngắn gần sát da đầu. Anh nói vu vơ:

– Đi trên biển ít lên đất liền nên cắt tóc ngắn. Còn đen là phải rồi, nước biển và nắng gió, nên phong trần quá phải không?

– Anh chịu trở về luôn chưa vậy? Căn phòng làm việc của anh, em vẫn để dành cho anh.

– Cám ơn em đã ưu ái với anh, tuy nhiên anh chưa biết mình có ở lại Sài Gòn nữa không.

Hoài Phương tha thiết:

– Về đi anh. Hơn một năm rồi anh vẫn chưa chịu quên Dương Tuyết

sao?

Mắt Quốc Hào sụp xuống. Hơn một năm, vậy mà nào anh đã quên được hình bóng Dương Tuyết đâu. Hình bóng cô vẫn in sâu đậm vào trái tim tan vỡ và đầy phiền muộn của anh.

– Em nhắc đến Dương Tuyết, anh lại buồn phải không? Em xin lỗi.

– Không, em có lỗi gì đâu. À! Em ngồi đó đi Hoài Phương, anh ra quán gọi hai ly nước uống nhé.

– Đừng anh!

Quốc Hào vừa quay lưng, Hoài Phương xô đến, cô ôm anh từ phía sau:

– Đừng đi nữa anh à! Hãy trở về với em, em vẫn yêu anh.

Một chút rung động, Quốc Hào đứng yên một lúc lâu sau, xong anh kéo Hoài Phương ra phía trước đối diện với mình:

– Chúng mình mãi là bạn tốt hơn, Phương ạ!

– Em nghe câu nói này của anh lâu rồi. Một năm đi qua, ngày ấy anh nói đi xa để xét lại tình cảm của mình, bây giờ gặp nhau, em ôm anh, anh có xúc động mà.

Anh đâu có quên em.

– Có những cái muốn quên, không phải muốn quên là quên được.

Cám ơn em vẫn yêu anh, nhưng mà anh vẫn chưa có ý định ở lại Sài Gòn.

Hoài Phương thở dài, cô buông Quốc Hào ra, cô đi qua ghế ngồi. Cô hiểu rằng mình không nên hấp tấp. Anh còn ở lại thành phố, cô còn có biết bao cơ hội để kéo anh về cùng kỷ niệm hai người từng có với nhau.

Quốc Hào ra quán gọi ly cà phê và một gói thuốc lá, anh quây cho tan đường ly cà phê của Hoài Phương.

– Mời em uống nước!

– Dạ.

– Ba mẹ vẫn mạnh phải không?

Mạnh. Hồi này công ty xuất hàng đi nước ngoài nhiều, nên cũng khá bận rộn.

Em có đi Mỹ hai lần, nhưng rồi đi đâu, em vẫn không quên được anh.

Có tiếng động cơ xe chạy vào sân nhà, Quốc Hào vui vẻ:

– Có lẽ là Thiệu Hoa về.

Anh đứng dậy, nhưng người về không phải là Thiệu Hoa, mà là Tuấn Vũ, người khách bất ngờ không mời mà đến.

Tuấn Vũ chào Hoài Phương, cô lạnh nhạt chào lại. Còn Quốc Hào, hai bàn tay nắm lại trong nỗi đau xé lòng của ngày nào lại hiện diện. Đó là người đàn ông đã chiếm lấy Dương Tuyết của anh. Hơn một năm qua, họ sống như thế nào, anh ta tìm đến đây để khơi tấy lên vết thương lòng của anh nữa hay sao?

Quốc Hào lạnh nhạt:

– Anh tìm tôi có chuyện gì? Giữa hai chúng ta có chuyện gì để nói hay sao?

Tuấn Vũ nhìn Quốc Hào rồi nhìn Hoài Phương, cái nhìn dò xét. Hoài Phương có mặt ở đây thì có lẽ họ là đã nối lại với nhau. Chỉ có Dương Tuyết là thiệt thòi, sinh con một mình và nuôi con một mình, quả là bất công. Anh nghiêm mặt:

– Tôi đến đây để báo tin cho anh biết, Thiệu Hoa bây giờ nghiện ma

túy rất nặng, do tên Quang Thái đầu độc. Cô ấy vẫn phải làm việc cật lực cho Quang Thái, còn hần thì ra sức hành hạ, ngược đãi Thiệu Hoa.

Quốc Hào sững sờ:

- Nó nói với tôi là nó ở ký túc xá cho tiện việc đi lại mà?
- Anh tin lời cô ấy? Đúng là anh quá vô tâm. Thiệu Hoa bỏ học và sống chung với Quang Thái từ rất lâu rồi, do cô ấy muốn sớm nổi tiếng. Chính vì vậy mà Quang Thái đã lợi dụng, bắt Thiệu Hoa sử dụng ma túy. Đó cũng là thứ có thể khống chế và buộc người khác phải làm theo ý mình của Quang Thái.

Tuấn Vũ đưa cho Quốc Hào tờ giấy nhỏ:

- Đây là địa chỉ nơi Thiệu Hoa đến và ở, tuy nhiên chưa hẳn là anh dễ dàng gặp được đâu. Anh cũng nên mau mang cô ấy về. Xin chào!
- Anh Quốc Hào!

Quốc Hào xoa tay:

- Em về đi Phương, anh muốn được ở một mình.

Hoài Phương xịu mặt. Cô thấy tủi vì trong trái tim anh, cô không có chỗ đứng.

Không từ giã anh, cô giận dỗi ra về, nước mắt ở đâu ràn rụa chảy ra. Cuối cùng thì cô hiểu rằng, nếu như Quốc Hào có trở về với cô, thì tình cảm thuở nào không còn nguyên vẹn nữa. Nên cô cứ mãi yêu anh, mong một ngày anh thay đổi và đáp lại tình cảm của cô, thì cô là người tự chuốc lấy đau khổ mà thôi.

Nước mắt Hoài Phương cứ rơi lãnh lã.

“Lòng tôi lạnh lẽo đêm nay.

Theo một con đường mầy nẻo.

Yêu những ái tình ngây dại.

Tôi cứ bắt lòng tôi đau đớn mãi”.

Dặm miếng bông phấn lên mặt một lần nữa, Thiệu Hoa nhăn nhó nhìn mình trong gương. Lớp phấn dày vẫn không xóa đi được vẻ mệt mỏi và hốc hác trên gương mặt cô. Đôi môi hồng ngày nào, nay tím tái vì những viên thuốc màu xanh Estacy.

Quang Thái bước vào, Thiệu Hoa vội quay lại:

– Em xong rồi. Đến phiên em hả anh?

Quang Thái cộc lốc:

– Không, đi theo anh.

Quang Thái tóm cái giỏ đồ nghề của Thiệu Hoa và lôi cô đi ra hướng ngõ sau.

Thiệu Hoa ngạc nhiên:

– Anh dẫn em đi đâu vậy?

– Tôi hỏi cô, cô báo tin cho anh trai cô đến đây tìm phải không?

Mắt Thiệu Hoa lóe lên tia sáng vui mừng, tuy nhiên cô cố thản nhiên:

– Dạ, đâu có.

Quang Thái bóp mạnh tay Thiệu Hoa, làm cho cô phải đau đớn.

Giọng anh ta xẵng:

– Muốn anh cô không gặp cô được, giờ thì cô phải rời khỏi nơi này, rõ chưa?

Hắn lôi Thiệu Hoa ra xe, có chiếc xe chờ sẵn, con đường tối và vắng, rồi hất hàm ra lệnh cho tài xế chạy đi.

– Đừng để cho tôi biết, cô muốn chạy trốn thoát khỏi tôi, tôi sẽ rạch

nát cái mặt của cô ra đấy.

Thiệu Hoa sợ hãi ngồi im. Mọi khi cô chỉ biết than thở với Chánh, bây giờ Chánh đã bị Quang Thái đuổi đi, nơi nương tựa cuối cùng của cô không còn nữa, cho nên Thiệu Hoa biết tốt nhất cô nên nghe lời Quang Thái.

Ngày nào cô yêu si mê đắm đuối anh ta thật đó, đau khổ vì không thấy anh ta, nhưng bây giờ mỗi lần nhìn thấy anh ta, là Thiệu Hoa có cảm giác như là nhìn thấy hung thần. Trong cô chỉ tồn tại sự sợ hãi và thù hận.

Phải chi ngày xưa cô chịu nghe lời Dương Tuyết, cuộc đời đâu phải đi vào ngõ cụt như thế này. Hối hận cũng đã quá muộn màng. Con đường cô đi bây giờ là ma túy, là những ngày đêm làm việc cật lực, để Quang Thái cung cấp cho cô những viên thuốc giết người. Cô không thể nào thoát ra được, dù biết là tiếp tục, cô sẽ chết.

Xe đến tụ điểm là một quán bar cổ kính. Ở đây người ta thoát y một trăm phần trăm, cô phải hát và làm những điều đó theo lệnh Quang Thái. Những viên thuốc màu xanh cho cô sự hưng phấn, cô sẽ nhảy cuồng loạn theo điệu nhạc dân dã.

Mưa Trên Bước Anh Về

Chương 10

Nửa tháng trôi qua, Quốc Hào vẫn không sao tìm thấy Thiệu Hoa. Đến trường học, người ta trả lời Thiệu Hoa bỏ học từ lâu rồi. Tìm theo địa chỉ Tuấn Vũ ghi, Quốc Hào đợi đến mòn mỏi cũng không thấy dáng Thiệu Hoa.

Đêm nay, Quốc Hào lại lang thang qua các tụ điểm ca nhạc, mong tìm thấy Thiệu Hoa.

Trời thu sang, mưa và gió cứ bất chợt ập đến. Quốc Hào chạy nhanh vào một mái hiên tránh mưa. Vừa chạy vào, anh sửng sốt vì Dương Tuyết đứng đó, cô nhìn anh. Hai ánh mắt giao nhau một thoáng sững sờ bối rối.

Mưa rơi nặng hạt hơn, Dương Tuyết chủ động nắm tay Quốc Hào kéo vào:

– Anh bước vào trong này, kéo mưa ướt hết.

Bàn tay cô ấm quá. Trái tim Quốc Hào rung lên nhịp khúc tình yêu, nhưng rồi anh trở ngay với hiện thực:

Dương Tuyết đã có chồng. Chồng của cô là Tuấn Vũ. Anh giật tay lại:

– Sao em đứng đây, Tuấn Vũ đâu?

– Em đi một mình. Nếu tự anh đi tìm Thiệu Hoa, anh sẽ khó gặp, vì bọn Quang Thái biết anh đi tìm Thiệu Hoa nên chúng không cho Thiệu Hoa ra hát mà đưa sang phòng trà khác.

Quốc Hào tức giận:

– Quang Thái khốn nạn như vậy sao? Anh ta có quyền gì mà buộc Thiệu Hoa?

– Tại Thiệu Hoa ký nợ mượn Quang Thái cả trăm triệu. Hắn lợi dụng công sức của Thiệu Hoa, còn sử dụng Thiệu Hoa như một công cụ hái ra tiền:

bán ma túy, thuốc lắc, làm ca sĩ và còn là nô lệ tình dục cho hắn.

Con người Quang Thái ranh ma và ghê gớm. Anh đi một mình, không đối phó được đâu?

Quốc Hào giận dữ:

– Rồi không lẽ anh đành bỏ tay, không có luật pháp hay sao?

Dương Tuyết cười buồn:

– Nếu có, ngày xưa em đâu phải chạy trốn khi trong túi không có tiền, nửa đêm đi tìm anh và sống nhờ anh. Cả đến gói mì một ngàn, em cũng không có tiền mua.

Dương Tuyết nhắc lại chuyện cũ, cho Quốc Hào thêm cay đắng:

– Em còn nhớ chuyện ấy sao?

– Chưa bao giờ em quên những ơn nghĩa ấy.

– Cho nên anh vừa về Sài Gòn lo cho Hoài Phương là em vội vàng lấy Tuấn Vũ, vì dù sao Tuấn Vũ cũng có nhiều tiền hơn anh, trả nợ cho em và lo cho em một cuộc sống đầy đủ.

Dương Tuyết lắc đầu nhìn vào mắt Quốc Hào:

– Anh còn nhắc chuyện này làm gì. Chính ba anh ra tận Đà Lạt, ông hỏi em cần bao nhiêu tiền thì mới chịu buông tha cho anh ... Rồi Hoài Phương vì em mà uống rượu lái xe gây tai nạn giao thông suýt chết, anh bảo em phải làm sao?

Quốc Hào sửng sốt:

– Ba anh ra Đà Lạt tìm em, tại sao em không nói cho anh biết? Cho nên vì thế mà em vội vàng làm vợ Tuấn Vũ?

Dương Tuyết lắc đầu:

– Chuyện qua rồi, em không muốn nhắc lại nữa.

– Nhưng mà anh muốn nghe. Tại sao em không chịu nói ra cả vậy?

– Cũng vậy thôi. Trong mắt ba anh và với người đời, em là thứ xướng ca vô loại. Hơn nữa ... anh cưới Hoài Phương, cô ấy xứng đáng làm vợ anh.

– Em nghĩ là anh sẽ cưới Hoài Phương?

Anh bỏ thành phố này đi hơn một năm rồi, chẳng lẽ em không biết?

Người anh yêu là em, là em. Cho đến bây giờ anh vẫn chưa quên được em để về với cô ấy, cho dù em đã phụ bạc anh.

Dương Tuyết lảng ra:

– Nếu anh tìm Thiệu Hoa được, anh hãy cố gắng mang Thiệu Hoa về. Cô ấy lúc này bệ rạc lắm vì nghiện ma túy nặng.

Quốc Hào đau đớn:

– Anh đã biết chuyện ấy. Còn em, em đến đây làm gì? Đi hát phải không?

– Không, em đi đón anh.

– Đón anh? – Quốc Hào chưa chát – Nếu vì anh mà em đi gặp Quang

Thái, anh không yên tâm. Em vẫn còn lo cho anh sao?

– Em lo cho Thiệu Hoa. Nhưng anh đừng lo, Tuấn Vũ sẽ giúp anh.

– Tuấn Vũ?

Đôi hàm răng Quốc Hào cắn lại trong cơn đau xót:

– Anh muốn biết một điều, em vì Tuấn Vũ hay vì Hoài Phương mà bỏ anh?

– Suyt!

Dương Tuyết ra hiệu cho Quốc Hào im lặng, vì một chiếc xe vừa đỗ lại trước phòng trà Princess. Quang Thái bước xuống đầu tiên, một cô gái nữa rồi đến Thiệu Hoa. Quốc Hào toan lao ra, nhưng Dương Tuyết kéo anh lại.

– Đừng anh! Đây là “lãnh địa” của Quang Thái, bọn đàn em của Quang Thái sẽ hạ gục anh đó.

Quốc Hào phản nộ:

– Chẳng lẽ anh lại trơ mắt ra nhìn em gái anh bị nó lợi dụng hay sao?

– Không phải. Nhưng đây không phải là lúc để anh ra bắt Thiệu Hoa về nhà.

Anh xem, bọn chúng đến mười tên, toàn là côn đồ có hạng, còn anh một mình và một tất sắt trong tay cũng không có. Nếu dễ dàng chạy trốn, Thiệu Hoa đâu để bị khống chế, canh giữ như một tên tù binh. Phía trước, Quang Thái, Thiệu Hoa cùng vào phòng trà Princess, một tên đàn em đứng canh giữ bên ngoài.

Quốc Hào nóng nảy:

– Chúng ta vào đó đi.

– Để em gọi điện cho anh Tuấn Vũ. Nhưng tốt nhất, anh nên đứng ở

đây hơn là vào đó, em sẽ vào gặp Thiệu Hoa trước.

Quốc Hào kêu lên:

– Không được, anh không để em vào một mình.

Dương Tuyết xua tay, cô gọi điện thoại cho Tuấn Vũ, kể mọi chuyện:

– Anh đến ngay nhé!

Cắt điện thoại, Dương Tuyết trấn an Quốc Hào:

– Anh yên tâm và hãy để anh Tuấn Vũ giúp anh. Chớ ồn ào, Quang Thái sẽ dẫn Thiệu Hoa đi, cô ấy còn bị no đòn nữa là khác.

Quốc Hào thấy buồn, bao giờ Tuấn Vũ cũng giữ một vị trí quan trọng trong lòng Dương Tuyết. Anh ta là chỗ dựa vững chắc cho Dương Tuyết, còn anh như một cái bóng nhạt bên đường.

Quốc Hào trở nên lặng lẽ:

– Thôi, em đi đi.

Dương Tuyết vẫn chưa yên tâm căn dặn:

– Anh Vũ sẽ đến ngay, anh không được đi đâu, nhớ chờ anh ấy.

– Được rồi.

Anh nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm. Ngày nào yêu nhau, cho nhau tất cả, bây giờ sao lại như thế này.

Dương Tuyết đi thong thả, như những người đi chơi đêm. Cơn mưa đã tạnh, mặt đường còn sũng ướt những nước. Cô đưa cây dù giương cánh ra che lên đầu, cho bọn Quang Thái không nhận ra mình. Quốc Hào nhìn theo, tim anh đập mạnh, căng thẳng và hồi hộp.

Thiệu Hoa bước ra sân khấu. Cô mặc áo màu đỏ, chiếc jupe cùng màu đỏ chói và quá ngắn lên đến đùi, mái tóc uốn quăn tít, nhuộm

vàng như dân chơi chính tông.

Giới thiệu tên bài hát, Thiệu Hoa cất cao giọng hát, âm thanh khàn đục. Cô cố gào cho to lên, nhảy cuồn loạn, điệu nhảy kích dục, những tiếng hét bên dưới và tiếng huýt sáo.

Một tên trẻ non choẹt bấm người bạn cạnh mình:

– Tao đổ mày, con bé ấy mặc ... màu gì?

– Để xem.

Tên ngồi cạnh giường ổng dòm lên, cười hô hố:

– Chẳng mặc gì cả.

Những câu đối đáp tục tĩu. Dương Tuyết cắn môi đi vòng ra sau. Cô nhận ra ngay Quang Thái, hẳn đang trò chuyện với tên quản lý phòng trà.

Thiệu Hoa hát xong hai bài thì đi vào. Chỉ đợi có như vậy, Dương Tuyết đuổi theo:

– Thiệu Hoa!

Thiệu Hoa đứng lại, ánh mắt cô ánh lên tia lửa mừng:

– Dương Tuyết!

Ra hiệu cho Thiệu Hoa đừng nói lớn, cô kéo Thiệu Hoa chạy hướng toa-lét, vào một phòng, đóng chặt cửa lại.

– Anh Quốc Hào đang đợi Hoa bên ngoài. Thiệu Hoa lắc đầu buồn hiu:

– Chị bảo anh Hai về đi, đừng tìm em nữa, phí thời gian và công sức.

Dương Tuyết tha thiết:

– Nhưng Hoa là em gái Quốc Hào, làm sao anh bỏ mặc Hoa trong tay Quang Thái cho được.

Câu nói của Dương Tuyết, khiến Thiệu Hoa mỉm lòng. Cô ôm Dương Tuyết ghen ngào:

- Nhưng muốn thoát khỏi tay Quang Thái, đâu có dễ hả chị. Ở đây toàn là đàn em của hắn. Coi chừng chị cũng bị hắn bắt.
- Chị không sợ Quang Thái, có anh Tuấn Vũ ở ngoài kia. Công an sẽ vào phòng trà này ngay tức thì để kiểm tra, anh Quốc Hào sẽ vào để đưa em về nhà.

Vuốt tóc Thiệu Hoa, Dương Tuyết an ủi:

- Có thể em chịu thiệt thòi trước công an, khi tự thú là em đã sử dụng ma túy.

Em sẽ được công an dẫn đi, nhưng chỉ có cách này thôi.

Thiệu Hoa thản nhiên:

- Để được tự do, em chịu làm tất cả. Hôm nay hắn mang vào rất nhiều thuốc lắc.
- Nếu như vậy là hắn tận số rồi.

Bên ngoài chợt vang lên tiếng tên đàn em của Quang Thái:

- Thiệu Hoa! Có trong toa- lét không?
- Thiệu Hoa sợ đến đứng tim, tuy nhiên cô cố trấn tĩnh, lên tiếng:
- Tôi đang ở trong này, đau bụng quá. Nói anh Thái đợi tôi một chút.
- Nhanh lên!

Bên ngoài chợt nhốn nháo, công an kiểm tra, lệnh tất cả ai đứng yên chỗ ấy.

Dương Tuyết vui mừng.

- Nhân cơ hội này, mình ra ngoài.

Thiệu Hoa mở hé cửa nhìn ra ngoài, cô thì thào:

– Không có ai hết.

– Đi!

Cả hai nắm tay nhau đi ra. Một người công an chặn họ lại, dẫn ra phía trước.

Quang Thái bối rối, anh ta tính toán rất nhanh để đối phó lại với công an. Nhìn thấy Dương Tuyết đi ra với Thiệu Hoa, anh ta hiểu ngay chuyện, nên chỉ ngay vào Thiệu Hoa:

– Phòng trà chúng tôi lương thiện, chỉ có ca sĩ Thiệu Hoa, cô ta buôn bán chất thuốc gây nghiện. Không tin cứ xét giỏ xách của cô ta.

Thiệu Hoa tái mặt, cô không thể tưởng tượng Quang Thái vu cáo mình. Hai người công an tiến về phía cô:

– Phiên cô cho kiểm tra túi xách của cô.

Đến lúc này Thiệu Hoa mới sực nhớ. Lúc ngồi trên xe, Quang Thái đã mở xách tay của cô, không ngờ anh ta đã bỏ cả trăm vỉ thuốc vào đó.

Mặt tái mét, Thiệu Hoa run rẩy đưa cái xách tay của mình ra. Xách tay mở ra, những vỉ thuốc Estacy nằm ngay trong đó được lộ ra.

Thiệu Hoa quỵ xuống trong lúc Dương Tuyết bàng hoàng.

– Thiệu Hoa! Em ...

Qua phút choán váng, Thiệu Hoa, đứng thẳng người lên, đây cũng là lúc cô nên chọn cho mình một con đường để đi, dù đó là trại giam, trại cải tạo và thậm chí mang án.

Cô bình tĩnh chỉ vào Quang Thái:

– Số thuốc này là của ông Quang Thái. Ông ta là ông bầu của tôi, ông ta sử dụng tôi và những ca sĩ khác ở đây vào việc buôn ma túy

và bán dâm. Còn người bạn cạnh tôi, cô ấy vào đây chỉ vì muốn cứu tôi thoát khỏi nanh vuốt của Quang Thái.

Quang Thái gầm lên:

– Con kia! Mà nói bậy cái gì vậy hả?

– Tôi không nói bậy. Chính ông và những tên tay sai của ông, đã cho chúng tôi sử dụng thuốc, để chúng tôi sa vào nghiện ngập, trở thành kẻ phục vụ đắc lực cho ông nhất.

– Khốn kiếp!

Quang Thái toan lao về phía Thiệu Hoa, nhưng anh ta bị giữ chặt lại, cái còng số tám bắt vào tay. Thiệu Hoa chỉ từng tên làm việc cho Quang Thái, họ là những tên chỉ biết nghe theo lệnh Quang Thái, hành hạ cô như một con vật.

Những cái còng bắt tay họ lại. Thiệu Hoa bị còng tay chung với Dương Tuyết, tất cả đều bị áp giải ra xe.

Quốc Hào len vào, anh đau đớn kêu lên:

– Thiệu Hoa!

– Anh Hai!

Nước mắt Thiệu Hoa trào ra, cô thấy thương anh trai mình vô hạn.

Dương Tuyết tuyết lo lắng:

– Anh Tuấn Vũ! Em cũng bị bắt nữa sao?

Tuấn Vũ đi sát cạnh Dương Tuyết:

– Em không sao đâu. Anh trình bày với công an phương án bắt Quang Thái, không ngờ lại thành công đến như vậy. Ngoài một trăm vĩ thuốc trong ví của Thiệu Hoa, công an còn khám nhà hẩn và xe hẩn đi, có rất nhiều heroin. Phen này hẩn “gỡ lịch” dài dài.

Dương Tuyết thở phào:

– Thiệu Hoa, em đừng sợ! Có thể em đi trại cải tạo, nhưng thà như thế em là người có ích cho xã hội, nếu em quyết lòng từ bỏ ma túy.

Quốc Hào gật đầu:

– Dương Tuyết nói đúng đấy em. Có anh Hai, em đừng lo gì cả.

Quang Thái đang bị áp giải lên xe cùng đồng bọn. Thiệu Hoa và Dương Tuyết ngồi trên chiếc xe buýt bùng khác. Cô ngã đầu vào vai Thiệu Hoa đùa:

– Không ngờ ngày tái ngộ của chị em mình lại ở trong tù.

– Chị không trách em sao?

– Không đâu. Chúng mình là chị em mà.

– Vậy mà có lúc vì Quang Thái, em đã căm ghét chị.

– Quên chuyện cũ đi em.

Tiếng còi xe công an vang lên trong đêm vắng. Sau lưng, Quốc Hào và Tuấn Vũ nhìn nhau.

– Cảm ơn anh đã giúp tôi.

– Anh hãy cảm ơn Dương Tuyết, chính cô ấy đã giúp anh, còn tôi bao giờ cũng lặng lẽ làm theo những lời cô ấy muốn. Tôi sẽ bảo lãnh cho Dương Tuyết về, nhưng Thiệu Hoa phải ra tòa và đi cải tạo.

– Có, tôi biết chuyện ấy. Thà em gái tôi trong trại cải tạo còn hơn trong tay Quang Thái.

Hai người đàn ông chia tay. Họ là kẻ được và người mất, nhưng tâm trạng không vui, khi mà tất cả mọi chuyện chưa được giải quyết thấu đáo.

Nắng đã lên cao, những tia nắng sớm cho một ngày mới. Tuấn Vũ

đăng hấn một tiếng khẽ, cho Dương Tuyết quay lại. Anh mỉm cười:

– Chào buổi sáng!

Dương Tuyết cười đáp lại:

– Anh đi chạy bộ về à?

– Ừ. Anh chạy từ lúc chưa sáu giờ lặn. Em đang làm thức ăn gì thơm quá vậy?

– Em chiên thịt ăn bánh mì. Anh tắm đi rồi ăn sáng.

– Mấy bữa em bị tạm giữ, ở nhà anh đói meo luôn.

Tuấn Vũ pha trà, chân đi nhanh vào nhà và lên lầu. Dương Tuyết tần ngần nhìn theo. Chiều hôm qua, cô được trả tự do, Quang Thái và Thiệu Hoa còn bị giam giữ. Cô thấy Quốc Hào buồn, lòng cứ bất nhẫn. Có lẽ anh buồn không chỉ chuyện Thiệu Hoa nghiện và tiếp tay cho Quang Thái bán ma túy, mà có cả cô.

Tuấn Vũ tỏ ra khấn khít với cô.

Tắm xong, Tuấn Vũ đi xuống. Dương Tuyết dọn sẵn thức ăn ra bàn, Tuấn Vũ vui vẻ ngồi vào:

– Đói quá! Ăn thôi Tuyết.

Tuấn Vũ ăn ngon lành, còn Dương Tuyết, cô ăn uể oải. Tuấn Vũ ngạc nhiên:

– Em không khỏe à? Hai ngày trong trại giam mệt mỏi quá phải không? Hay đi Đà Lạt đi!

Nhưng Tuấn Vũ hiểu ngay một điều:

Dương Tuyết băn khoăn vì Quốc Hào.

Anh chồm tới nắm tay cô:

– Em lại thấy khó xử vì Quốc Hào à?

Dương Tuyết gật nhẹ. Tuấn Vũ cảm thấy buồn, vì rằng anh làm rất nhiều điều cho cô, nhưng cuối cùng trái tim của cô vẫn hướng về Quốc Hào.

– Em cần gì phải băn khoăn. Nếu thấy vẫn còn yêu Quốc Hào thì cứ đến. Hạnh phúc là của em, phải do chính em nắm bắt đấy chứ, đừng trốn chạy hay có mặc cảm không xứng đáng nữa. Hay để anh gọi Quốc Hào đến cho em.

– Đừng anh! Chuyện gì đến tự nó sẽ đến. Anh đã quá vì em rồi, suốt đời này em không biết phải làm sao cho xứng đáng với ơn nghĩa của anh.

– Em cứ hát hay hơn là được.

Tuấn Vũ cười nheo mắt, anh đưa cho Dương Tuyết miếng bánh mì kẹp thịt:

– Ăn đi em, hãy nghĩ đến sức khỏe của mình là trên hết.

– Cám ơn anh.

Tuấn Vũ nhăn mặt:

– Lại khách sáo với anh nữa rồi. Anh có tình cảm với em đó, nhưng anh quan niệm tình yêu xuất phát từ hai phía. Anh ghét tình yêu một chiều, cho nên em vì ơn nghĩa mà muốn đáp lại tình cảm của anh, anh không nhận đâu.

Giọng Tuấn Vũ đùa đùa:

– Vì thế chừng nào em và Quốc Hào tái hợp, nhớ báo tin cho anh biết, để anh bắt hẩn trả ơn cho anh.

Ăn hết phần bánh mì, Tuấn Vũ quậy tan sữa ly cà phê, anh nhấp môi, gật gù:

– Cà phê ngon quá Tuyết.

Thuận tay, Tuấn Vũ lấy mấy tờ báo ra xem. Anh cau mày, hàng chữ tit lớn trên trang nhất:

“Ca sĩ Dương Tuyết và ca sĩ Thiệu Hoa buôn bán ma túy”.

– Như thế này dù cho em được tự do, nhưng cũng bị mang tiếng đó Tuyết.

Điện thoại reo, Tuấn Vũ nhấc máy, anh cúi kính bả xuống:

– Gì vậy anh?

– Thì họ hỏi vụ em dính vào ma túy, báo đăng chớ gì?

Điện thoại lại reo tiếp theo và chuông cửa cũng reo. Từ trong nhà nhìn ra ngoài, lổ nhố cả người, Tuấn Vũ thở dài:

– Phiền cho em rồi đó. Nhưng em yên tâm đi, anh sẽ nói em không ở đây.

– Có lẽ em nên nhân cơ hội này về quê một thời gian.

– Ừ, thì tùy em. Anh gọi điện thoại mua vé máy bay cho em.

Dương Tuyết cảm kích nhìn Tuấn Vũ. Anh bao giờ cũng chu đáo với cô, tiếc rằng trái tim cô chỉ có mỗi một Quốc Hào. Giữa cô và Quốc Hào hãy còn quá nhiều ngăn cách để đến với nhau.

Cho đến tối, nhóm người hiếu kỳ vẫn còn lảng vảng trước nhà. Họ muốn chờ ở Dương Tuyết một lời giải thích.

– Anh Hai!

Quốc Hào sững sờ nhìn Thiệu Hoa, cô ồm đi đến độ anh không ngờ. Hai gò má hóp vào, mắt trũng sâu lờ đờ, môi tím tái. Anh ôm cô vào lòng, nghẹn ngào:

– Em ra nông nổi này, anh Hai đau lòng lắm, Hoa ạ.

- Tại em, em đã đưa cuộc đời của mình vào ngõ hẹp.
- Anh Hai cũng có lỗi nữa, lỗi chìm đắm vào nỗi đau Dương Tuyết rồi bỏ anh mà bỏ mặc em.
- Em cũng đã lớn rồi mà anh.

Thiệu Hoa chùi nước mắt trên má anh Hai, lần đầu tiên cô thấy anh trai khóc vì mình.

- Em sẽ không sao đâu anh, chỉ chịu vất vả mấy hôm. Bữa nay anh thấy em như vậy là em đỡ lắm rồi, trước nữa anh mà thấy em, không phải là con người đâu.

Nằm lên trên sàn nhà, mặt cho Quang Thái chà đạp ngược đãi để van xin hãn đưa thuốc.

Quốc Hào rùn mình:

- Đừng nhắc những chuyện đó nữa em ạ. Cũng đừng nhớ, hãy xem như đó là cơn ác mộng cần phải quên. Em sẽ được cai nghiện.

Thiệu Hoa ứa nước mắt:

- Nhưng cánh cửa nhà giam cũng mở rộng đón em đó anh ạ. Nếu không có chị Dương Tuyết xuất hiện, em không biết cho đến khi nào, em mới thoát khỏi bàn tay Quang Thái. Anh đã gặp chị Dương Tuyết chưa vậy?

Quốc Hào lắc đầu:

- Chưa. Dương Tuyết bị tạm giam giữ hai ngày. Trong máu của cô ấy không có chất gây nghiện và được sự bảo lãnh của Tuấn Vũ, nên cô ấy được thả về. Tuy nhiên, có lẽ em cũng không đến nỗi nào đâu, vì nhờ em khai ra mà công an khám hai căn nhà của Quang Thái, phát hiện được một lượng lớn thuốc gây nghiện.

Thiệu Hoa thần thờ:

– Chính vì những viên thuốc đó mà em phải làm việc cho hắn. Có bao nhiêu cô gái nữa, cũng sa vào bẫy rập đó.

– Nhưng vẫn chưa quá muộn để em làm lại cuộc đời.

Quốc Hào siết nhẹ vai em gái:

– Dừng cảm lên em!

Từ giã Thiệu Hoa, Quốc Hào ra về. Mấy hôm nay anh vẫn chưa gặp được Dương Tuyết. Có lẽ cô không còn là của anh cũng nên. Bên cạnh cô lúc nào cũng còn có Tuấn Vũ, luôn sẵn sàng.

Hoài Phương đợi Quốc Hào ở công ty nhìn anh, cái nhìn không còn tình cảm như thuở nào. Tuy nhiên giọng cô vẫn ôn hòa:

– Anh vừa đi thăm Thiệu Hoa về à? Cô ấy có khỏe không?

– Đỡ nhiều rồi. Có lẽ phải ra tòa. Em điện thoại gọi anh đến có chuyện gì không vậy?

– Vụ Thiệu Hoa buôn ma túy ồn ào, công ty Vận chuyển đường biển Hoàng Hà nói là họ không nhận anh nữa, anh tính sao. Công ty của em vẫn mở rộng cửa chờ. Anh nên biết là em đã thuyết phục mẹ em, vì xưa nay bà vẫn không thích anh.

Quốc Hào cười nhẹ:

– Cám ơn lòng tốt của em, tuy nhiên anh không có ý nán lại Sài Gòn.

Hoài Phương giận dữ:

– Tại sao vậy? Tại sao anh vẫn không quay lại khi em mở rộng đón anh?

– Anh nhận lòng tốt của em nhiều quá rồi, mà anh không có cách nào đền trả được, sao em không cho anh là con người vô ơn bạc bẽo

đi?

– Nếu như vậy, sao anh không gì thẹn ớn em mà quay lại với em?

Quốc Hào lắc đầu:

– Tình yêu là tình yêu, còn ớn nghĩa là ớn nghĩa. Anh từng lầm lẫn vì chuyện này, anh không muốn sai lầm nữa. Em hãy quên anh đi.

Nước mắt Hoài Phương trào ra. Hơn một năm qua, cuối cùng cô cũng thất bại.

Quốc Hào mãi mãi xa cô, dù cho Dương Tuyết phụ bạc anh. Cô gục xuống:

– Vậy thì anh hãy đi đi!

– Xin lỗi em, Hoài Phương.

Lời xin lỗi khách sáo quá, vào xoa dịu được cơn đau trong lòng Hoài Phương, có điều nó không còn cuồng nộ quay quắt như thuở nào. Cô sẽ quên anh, quên đi một con người bạc bẽo, chà đạp, rẻ rúng tình yêu của cô.

– Tạm biệt em!

Quốc Hào đã đi, Hoài Phương không nhiều đau khổ mà là một nỗi buồn thật sâu. Cuộc tình đã đi đến một đoạn kết.

“Tình yêu đến, tình yêu đi.

Không mong đợi gì.

Còn lại là nỗi buồn.

Một người đã đi qua ... qua mãi”.

Chuông cửa reo vào sáng sớm. Quốc Hào còn đứng lơ ngơ, một giọng nói từ sau lưng làm anh quay lại.

– Tôi biết anh sẽ đến mà.

Tuấn Vũ trong bộ quần áo thể thao mồ hôi lấm tấm. Anh mở khóa cửa nhà, rồi kéo cánh cửa rộng ra:

– Dương Tuyết đã đi rồi, cô ấy không còn ở đây nữa.

Quốc Hào cắn nhẹ môi. Có lẽ ông trời trở trêu cho nên cứ khiến anh và Dương Tuyết mãi đi trên con đường song song, khó mà gặp nhau.

Tuấn Vũ cười:

– Anh không hỏi tôi Dương Tuyết ở đâu sao? Và cô ấy là của ai?

– Tôi nghĩ là anh không tàn nhẫn với tôi như những lần trước: cô ấy đã đi lưu diễn nước ngoài.

– Tôi có thể cho anh biết. Tuy nhiên tôi muốn anh gạt bỏ lại lòng mình. Anh có thật sự yêu cô ấy và muốn cưới cô ấy làm vợ, vượt bức tường sắt:

ba của anh.

Và còn một điều nữa, anh đừng nên lấy sự đố kỵ và lòng ích kỷ mà cư xử trong tình yêu, vì điều này sẽ gay đau khổ cho Dương Tuyết.

Tôi không muốn anh gay đau khổ cho cô ấy lần nữa.

Quốc Hào khó chịu:

– Có nghĩa là anh sẽ mang lại hạnh phúc cho Dương Tuyết và chỉ mỗi mình anh thôi chứ gì? Đừng quên anh chính là người ngăn cách chúng tôi tìm đến với nhau.

– Bây giờ anh trách tôi đó sao? Vậy những lúc Dương Tuyết khó khăn, anh đã giúp cô ấy chưa? Lúc cô ấy trong trại tạm giam, hình như anh chỉ lo cho em gái của mình mà thôi.

– Tôi có thể lo được sao, khi mà những việc ấy anh đã lo trước hết?

– Tôi nhìn nhận tôi đã đi trước anh một bước, nhưng cô ấy lại chỉ yêu

một mình anh, còn tôi cứ lặng lẽ mỗi khi cô ấy cần đến.

Giọng Tuấn Vũ chùng xuống, cho lòng Quốc Hào cũng chùng xuống, bởi vì mãi mãi anh không bằng Tuấn Vũ. Còn Tuấn Vũ, anh có làm gì đi nữa, trái tim Dương Tuyết vẫn thủy chung mỗi một Quốc Hào.

Giọng Tuấn Vũ thật thấp:

– Cô ấy đã về Phú Quốc, anh ra đó tìm cô ấy đi. Cô ấy không hề là của tôi.

Quốc Hào sững sốt, nhưng đồng thời niềm vui òa vỡ trong anh ngay.

Anh siết chặt tay Tuấn Vũ:

– Cảm ơn anh, tôi sẽ đi tìm cô ấy.

Quốc Hào hăm hở đi, để cho Tuấn Vũ nhìn theo với nỗi buồn dịu vợi.

Đi ngang qua nhà văn hóa thông tin, chợt Quốc Hào dừng lại. Tấm băng-rôn với hai chữ “Dương Tuyết” đỏ to tướng, cho anh reo vui lên sung sướng.

Quả thật Dương Tuyết đã trở về, cũng như anh đang đặt chân lên vùng đất thân quen, mặc dù Phú Quốc từng nuôi anh khôn lớn, đang từng ngày thay da đổi thịt, để trở nên sầm uất, Khang trang hơn.

Xốc lại ba lô trên vai, đang có buổi tổng dợt cho chương trình tối nay mừng ngày Quốc Khánh.

Quốc Hào nhìn lên sân khấu, anh xúc động mạnh. Là Dương Tuyết!

Cô đứng trên sân khấu nói chuyện với người trưởng đoàn.

Bất chợt đang nói, cô nhìn xuống, trong một thoáng rung động, cô trông thấy Quốc Hào, vai anh đeo ba lô con. Cô đứng lặng người nhìn anh.

Rồi cô vụt chạy xuống, lúc Quốc Hào đang định leo lên những bậc

thang. Cả hai cùng dừng lại trong một khoảng cách ngắn ngủi.

– Anh Hào!

– Dương Tuyết!

Anh dang rộng tay ra đón cô và ôm choàng lấy cô. Những giọt nước mắt hạnh phúc rơi mau trên má Dương Tuyết, giọt nước mắt hạnh phúc đoàn tụ.

Có nhiều ánh mắt hướng về họ, và lời chúc mừng. Cơn mưa mùa hạ rơi nhanh bên ngoài, những cơn mưa ngập đến bất ngờ như Quốc Hào đã đến, tuy nhiên có một điều anh chưa biết:

Anh có một đứa con, giống anh như tạc.

Qua phút xúc động, Dương Tuyết buông anh ra, cô nhìn chiếc ba lô trên vai anh:

– Anh về nhà chưa vậy?

– Chưa. Đi ngang qua đây, thấy băng- rôn ghi tên em nên anh ghé vào, không ngờ lại gặp em ở đây.

– Còn hai hôm nữa Quốc Khánh, nên em phụ tổ chức chương trình văn nghệ ở đây. Anh chờ em một chút, em nói với ông trưởng đoàn vài tiếng.

Quốc Hào gật đầu, anh ngồi xuống một chiếc ghế trống để chờ Dương Tuyết, lòng anh tràn ngập hạnh phúc trong ngày trở về. Anh có được người mình yêu.

Điện thoại reo, Quốc Hào mở máy, anh cau mày vì số máy của Tuấn Vũ.

– Alô. Quốc Hào đây.

Giọng Tuấn Vũ thật khế:

– Anh đã gặp thằng bé chưa vậy?

Quốc Hào cau mày:

– Thằng bé nào? Tôi không hiểu câu hỏi của anh.

– Vậy anh đã gặp Dương Tuyết chưa?

– Đang gặp ở nhà văn hóa thanh niên. Cô ấy bảo tôi đợi một chút, để cô ấy vào xin phép về nhà.

– Cô ấy vẫn chưa nói gì với anh?

– Nói chuyện gì?

– Anh đúng là đồ ngốc mà. Trước đây cô ấy mang thai, đứa bé ấy chẳng lẽ là của tôi khi cô ấy chưa bao giờ thuộc về tôi? Anh làm ơn động não một chút đi.

Tuấn Vũ tắt máy không kịp cho Quốc Hào nói lời nào. Anh ngần ngại:

– Tuấn Vũ ... Tuấn Vũ ...

Dương Tuyết đi ra, cô vui vẻ:

– Em xin phép rồi. Chúng ta đi thôi anh.

Nhìn điện thoại trên tay anh, cô cười:

– Có người vừa gọi điện thoại cho anh à?

– Anh Tuấn Vũ, anh ấy hỏi anh đã gặp em chưa? Anh nói đang gặp, thì anh tắt máy.

Quốc Hào giấu biến chuyện đứa bé, anh hồi hộp:

– Em xin phép rồi hả?

– Dạ. Em có xe gắn máy gửi ngoài nhà giữ xe. Chúng ta ra đó lấy xe. Gió biển thổi hốc vào mặt và mũi Quốc Hào, mùi của biển, anh bồi hồi. Anh có một đứa con trai với Dương Tuyết, vậy mà hai người, Dương Tuyết và Tuấn Vũ kín như bưng vậy. Được, nếu như vậy, anh

sẽ đòi về nhà cô cho bằng được.

Dương Tuyết lấy xe ra, cô giao tay lái cho Quốc Hào:

- Mình đến quán uống nước đi anh.
- Anh muốn về nhà chào mẹ em.
- Hôm khác cũng được mà anh.
- Em đừng có giấu anh nữa. Anh Tuấn Vũ vừa nói cho anh biết, anh có một đứa con trai.

Dương Tuyết bối rối:

- Anh ...
- Ngồi lên xe đi, anh đưa em về nhà. Em ác với anh thật đó Tuyết. Hơn một năm qua. Em để cho anh đau khổ, còn em, em có vui vẻ không vậy?
- Ba anh đâu có muốn chúng ta sống chung với nhau.
- Đó là ý của ba anh. Tương lai của anh và hạnh phúc của anh, phải do anh định đoạt chứ. Nếu lúc đó, anh vì giận em phụ bạc anh, anh đi cưới vợ hay là chết ở số sinh nào đó thì sao?
- Em cũng sẽ ở như vậy suốt đời, vì em chỉ yêu có một mình anh.

Xúc động quá, Quốc Hào ôm chặt lấy Dương Tuyết:

- Anh vừa muốn đánh đòn em, vừa muốn hôn em.
- Buông em ra đi anh, người ta nhìn em kìa.

Quốc Hào ấn nhẹ mũi mình vào Dương Tuyết rồi mới chiếu buông Dương Tuyết ra. Lòng anh tràn ngập hạnh phúc. Bây giờ anh mới hồi hộp nhắc đến con trai:

- Nó có giống anh không em?
- Một lát anh nhìn xem.

Quốc Hào cho xe chạy đi, con đường rộng thênh thang có gió lộng, và mùi hương của biển. Vẫn căn nhà quen thuộc có cây bàn phía trước. Ngày Quốc Hào đi, nó nhỏ xíu, bây giờ cao to, tán rộng, che mát một khoản sân.

Kết ... Quốc Hào thắng xe lại, anh mở to mắt ra, một bóng nhỏ bé loắt choắt chạy ra. Nó đi chưa vững lắm, tay vịn cánh cửa cười toe với Dương Tuyết, đưa ra mấy cái răng sữa. Xúc động quá, Quốc Hào ngây người ra nhìn nó. Nó giống anh quá.

– Mẹ!

Nó đưa tay đòi Dương Tuyết bế. Cô bế nó lên. Quốc Hào dang tay ôm cả hai mẹ con. Hạnh phúc quá làm cho anh muốn hét to lên.

Cơn mưa mây chợt ngập đến, cơn mưa mùa hạ, kèm theo những cơn giông nhỏ. Hạt mưa rơi nhẹ nhàng. Trên mắt Dương Tuyết long lanh giọt nước, nước mưa và cả nước mắt hạnh phúc ...

Chiều nay, Sài Gòn cũng mưa, Tuấn Vũ ngồi bên ly cà phê ngậm ngùi nhìn ra mưa. Họ đang trong vòng tay hạnh phúc, chỉ có anh mãi đi tìm về vùng kỷ niệm, kỷ niệm của năm nào anh gặp và quen Dương Tuyết.

“Còn đâu cái thuở ngây thơ.

Thương không dám nói, phải chờ mấy năm.

Đến ngày không thể lặng câm.

Khi anh định nói (thì) trời làm phân ly”.

Hết

Nguồn: TaiXiu

Được bạn: ms đưa lên

vào ngày: 5 tháng 9 năm 2005